

NUÔI LỚN KANYE

*Các bài học cuộc sống
từ mẹ của siêu sao HipHop*

Donda West

cùng Karen Hunter



*Dành riêng để tưởng nhớ chị gái tôi, Klaye Jones,
người có tiếng cười là nụ cười hòa vào nhạc.*

Tôi sẽ nghe tiếng cười của cô ấy mãi mãi.

Lời nói đầu

bởi Kanye West

Tôi biết mẹ tôi từ năm tôi 0 tuổi. Bà ấy rất ngẫu. Những gì đáng trân trọng nhất của bà ấy không chỉ là bà đã nuôi dạy tôi mà bà luôn sẵn lòng để học những điều mới và bà luôn lắng nghe tôi.

Khi một ai đó trở thành bậc phụ huynh, họ thường quá bận để nuôi dạy con, họ đôi khi không chịu học hỏi những cái mới. Rất nhiều người cha mẹ đã bị kẹt trong những việc họ làm đến nỗi không chịu thay đổi để chấp nhận những cái mới. Bạn cần phải tiếp xúc với những gì mà con bạn đang làm. Bạn phải trở thành một phần của chúng.

Nếu những người cha mẹ có thể cởi mở hơn với con mình, cởi mở hơn với những gì đứa trẻ đó thích—như những bài nhạc chúng nghe, những bộ đồ chúng mặc, và sở thích của chúng nữa—có lẽ họ sẽ nuôi dạy những đứa trẻ trở thành những người cởi mở khi chúng lớn . Mẹ tôi chính là người đã dạy tôi những điều đó . Và tôi cũng cởi mở hơn với những gì bà dạy bảo bởi vì bà luôn trân trọng những gì tôi đã nói.

Tôi vẫn nhớ tôi và mẹ đã từng có một cuộc thảo luận về ngôn ngữ Anh

.Tôi đã nói gì đó và hỏi lại bà liệu rằng nó có đúng không. Mẹ tôi đã trả lời rằng có còn tùy thuộc vào bối cảnh nữa.Tiếng Anh là một ngôn ngữ dựa trên hoàn cảnh giao tiếp.

"Nếu bạn ở trong phòng có rất đông người và họ nói tiếng Ebonics (có thể hiểu là tiếng của người da màu) bạn sử dụng tiếng Anh chuẩn mực của Nữ hoàng, rất lịch sự, thì ngay cả khi bạn nói tiếng Anh gọi là đúng chuẩn, bạn cũng không đúng. Để giao tiếp hiệu quả, bạn phải nói sao cho mọi người có thể hiểu bạn."

Tôi đã nhớ điều đó khi viết các bài hát của mình. Và bà ấy, ngược lại, đã sống theo cách đó. Việc bà ấy bật ra tiếng Ebonics hoàn hảo là chuyện thường.

Khi tôi viết bài hát 'Hey Mama!' về mẹ của mình, tôi đã làm việc suốt nhiều tháng. Tôi muốn bài hát tuyệt vời như mẹ của tôi. Tôi muốn kể cho cả thế giới nghe về tình bạn của tôi và bà và cách nó hình thành. Tôi cũng muốn nói về mẹ bằng cách nghệ thuật nhất có thể. Tôi muốn bà biết rằng tôi biết ơn bà thế nào vì cách bà đã nuôi dạy tôi.

"Bạn sẽ thấy điều đó trong những trang này và bạn sẽ học được những điều mà ngay cả tôi cũng không biết cho đến khi tôi đọc cuốn sách này. Nhưng điều mà tôi đã biết là nhờ bà ấy, tôi mới có thể trở thành con người của mình."

GIỚI THIỆU

NUÔI LỚN KANYE

Con trai tôi, Kanye, khoảng bảy tháng tuổi khi tôi lần đầu tiên nhận ra điều gì đó đặc biệt ở con. Thực ra, không phải tôi mà là một người khác đã chỉ ra cho tôi. Hôm đó, Kanye đang ngồi trong xe đẩy tại một nhà hàng chay ở Atlanta, mút ngón tay giữa và ngón trỏ (thói quen mà con giữ cho đến khi tám tuổi). Một phụ nữ bước vào nhà hàng và dừng lại ngay khi nhìn thấy con.

"Bé con có khuôn mặt thật đáng yêu!" bà ấy thốt lên.

Tôi nhìn theo và thấy bà ấy đang nhìn Kanye, gần như bị mê hoặc. Lúc đó, tôi cũng nghĩ, "Đúng vậy, con thật đáng yêu, phải không?" Nhưng rồi Kanye ngược lên nhìn tôi và tôi thấy điều mà bà ấy nói. Đôi mắt của con như đang nói chuyện với tôi. Và tôi biết, giống như những người lớn tuổi đôi khi nhận ra ở một số đứa trẻ, rằng "Con là một linh hồn già cỗi."

Khi con còn trong bụng tôi, tôi đã cầu nguyện cho con. Ai cũng cầu nguyện cho con mình khỏe mạnh, đầy đủ ngón tay ngón chân. Tôi cũng đã cầu nguyện điều đó, nhưng thêm vào đó, tôi cầu nguyện cho con được thông minh. Tôi cầu nguyện rằng con sẽ vừa khỏe mạnh vừa tài năng. Ngày hôm đó trong nhà hàng, tôi biết rằng những lời cầu nguyện của tôi đã được đáp lại, vượt xa mọi kỳ vọng. Tôi không bao giờ tưởng tượng rằng mình sẽ là mẹ của một người đặc biệt như Kanye West, một người mà Chúa đã chọn để thực hiện điều gì đó rất đặc biệt trên thế giới này.

Nhìn lại, tôi đã nhiều lần tự hỏi điều gì làm cho Kanye trở thành chính mình: tại sao con lại khác biệt đến vậy, tài năng đến kinh ngạc, thẳng thắn đến gây sốc, thường xuyên gây tranh cãi, nhưng đồng thời cũng khiêm tốn một cách đáng ngạc nhiên? Không nghi ngờ gì, con người của Kanye ngày nay phần lớn được

hình thành từ cách con được nuôi dạy, từ sự tiếp xúc với thế giới, từ mối quan hệ với cha mẹ, ảnh hưởng của ông bà, sự khích lệ của bạn bè và gia đình, công việc khó khăn của đội ngũ của con, và hơn hết là ân điển của Chúa.

Cuốn sách này là một hành trình khám phá con người của Kanye, nhưng nó cũng là câu chuyện của tôi, hành trình của tôi với tư cách là một người mẹ—đôi khi là một người mẹ đơn thân—chỉ cố gắng nuôi dạy một đứa trẻ khỏe mạnh và có ích. Và đầu đó trên con đường ấy, hành trình đã dẫn đến sự vĩ đại.

Người ta nói rằng ở một thời điểm nào đó, bạn sẽ trở thành chính cha mẹ mình. Tôi tin rằng cha mẹ của bạn có ảnh hưởng lớn đến việc bạn trở thành kiểu phụ huynh nào. Cha mẹ tôi, ông Portwood Williams Sr. và bà Lucille Williams, đã có ảnh hưởng rất lớn đến cách tôi làm mẹ. Họ yêu thương và ủng hộ tôi. Tôi chưa bao giờ thiếu thốn bất cứ điều gì, cả về vật chất lẫn tinh thần. Không phải vì chúng tôi giàu có, thực ra mẹ tôi luôn nói rằng chúng tôi nghèo. Nhưng tôi chưa bao giờ cảm thấy nghèo, ngược lại, tôi cảm thấy rất giàu có trong tình thương và sự chăm sóc mà cha mẹ dành cho tôi và các anh chị em của tôi.

Chúng tôi có đầy đủ những thứ vật chất vì bố mẹ tôi rất tháo vát. Nhưng quan trọng hơn, cuộc sống của chúng tôi luôn tràn ngập tình yêu, sự ngưỡng mộ và những lời khen ngợi. Trẻ con chỉ chú ý đến những gì chúng không có về mặt tài chính khi chúng thực sự thiếu thốn những điều khác. Trong gia đình tôi, bố mẹ đã khiến chúng tôi cảm thấy rằng không gì quan trọng hơn chúng tôi, ngoại trừ Chúa. Tôi cũng như vậy với Kanye. Con biết tôi đánh giá con cao như thế nào. Con cũng biết tôi kỳ vọng cao ở con. Rất nhiều người thích nuông chiều con cái của họ. Họ không muốn làm tổn thương cảm xúc của con cái hoặc khiến chúng cảm thấy tồi tệ vì không đạt được điều gì. Nhưng nếu bạn không đặt ra những tiêu chuẩn, và không đặt thanh đó cao, bạn không thể mong đợi con cái của mình vượt trội. Bố mẹ tôi yêu cầu tất cả chúng tôi không chỉ làm tốt nhất có thể mà còn phải trở thành người giỏi nhất. Họ không yêu cầu một cách áp đảo, kiểu như khiến bạn muốn nhảy khỏi cửa sổ không đạt điểm A. Đó chỉ là một sự mong đợi nhẹ nhàng nhưng chắc chắn.

Một lần, khi tôi học lớp bảy, tôi mang về nhà năm điểm A và một điểm B. Bố tôi nhìn tôi và nói, “Tốt đấy, Cô Gái Lớn [tôi là con út trong bốn người và đó là biệt danh của tôi]. Nhưng tại sao con lại được điểm B?” Đó là một câu hỏi hay. Tôi đã nhận điểm B trong môn kinh tế gia đình. Tôi chưa bao giờ đam mê nấu ăn, may vá, đan lát, và tất cả những công việc khá tẻ nhạt (theo tôi nghĩ) mà chúng tôi phải làm trong lớp của bà Ricks. Tôi nhận điểm B vì tôi không làm hết sức mình và bố tôi biết điều đó. Bố cho tôi năm đô la—bố sẽ cho tôi một đô la cho mỗi điểm A. Tôi không quan tâm đến tiền bạc nhiều như sự khen ngợi. Nhưng lần này tôi cảm thấy bị thiếu, vì tôi đã không làm hết mình. Câu hỏi đơn giản đó—“Nhưng tại sao con lại được điểm B?”—là tất cả những gì tôi cần để không muốn nhận điểm B lần nữa.

Bố tôi luôn có cách khiến tôi cảm thấy mình là người đặc biệt nhất và thông minh nhất trên thế giới, và tôi không bao giờ muốn làm ông thất vọng. Người ta nói rằng khi tôi sinh ra, bố tôi đã nói, “Tôi sẽ làm cho cô ấy trở thành một kiệt tác.” Tôi đã thấm nhuần những lời đó vào tâm trí, tinh thần và hành động của mình. Tôi đã cầu nguyện để làm cho con tôi trở nên xuất sắc, theo cách mà bố tôi đã muốn biến tôi thành một kiệt tác.

Tôi biết ơn vì có một bản đồ, một kế hoạch làm cha mẹ, được đặt ra bởi bố mẹ tôi. Tôi không cần phải phát minh lại điều gì. Bắt chước những bậc cha mẹ tuyệt vời là điều hiển nhiên. Đó là cách giữ lại hoặc quay trở lại những giá trị truyền thống. Tuy nhiên, tôi không tuân thủ hoàn toàn. Đôi khi, nếu cần thay đổi mô hình, tôi chọn không bắt chước họ. Nhưng có một điều luôn cố định: Tôi đảm bảo rằng Kanye luôn biết rằng con được yêu thương—không chỉ là sự chiều chuộng và nuông chiều, mà là tình yêu thương thực sự. Đó là lời khuyên duy nhất mà bố tôi từng cho tôi về việc nuôi dạy Kanye, và tôi không bao giờ quên điều đó.

Khi tôi nhìn Kanye ngày hôm nay, tôi thấy ở con sự dũng cảm của bố tôi và sức mạnh của mẹ tôi, sự chăm chỉ của ông nội và sự tận tâm của bà nội của con. Tôi thấy sự sáng tạo của bố con, Ray West, và sự nhạy cảm của tôi. Kanye thể hiện

các khía cạnh của toàn bộ gia đình West và Williams. Đôi khi thiếu kiên nhẫn, nhưng con cũng có khả năng chịu đựng những gì mà nhiều người khác không thể. Tôi thấy ở con niềm đam mê của Chúa Kitô, nhưng không phải lúc nào cũng có sự kiên nhẫn của Job.

Giống như tôi là con của bố mẹ mình, Kanye cũng rất giống con của bố mẹ nó. Giống như bố của nó, Kanye rất ít kiên nhẫn với những điều mà nó cho là bất công. Nếu thấy một tổng thống bỏ mặc con người trên mái nhà suốt nhiều ngày liền, lòng trắc ẩn và đam mê của nó sẽ vượt qua sự kiên nhẫn. Và giới truyền thông có thể sẽ chứng kiến những gì họ gọi là những cơn bộc phát "quá khích". Nhưng điều thực sự quá khích chính là tình huống dẫn đến "cơn bộc phát" đó.

Những phát ngôn đầy nhiệt huyết của Kanye không bao giờ khiến tôi tức giận hay xấu hổ. Tôi biết chúng xuất phát không chỉ từ tình huống hiện tại mà còn từ di sản của nó.

Dù tôi đã cố gắng rất nhiều để trao cho Kanye, tôi tin rằng theo nhiều cách, tôi đã nhận lại được từ con nhiều hơn thế. Dù cuốn sách này là về việc nuôi dạy Kanye, theo nhiều cách, chính Kanye đã nuôi dạy tôi. Con đã dạy tôi rất nhiều điều. Một trong những bài học quý giá nhất mà tôi học được từ con là luôn luôn nói sự thật. Tôi còn học được nhiều bài học khác từ con, những điều mà tôi sẽ chia sẻ trong cuốn sách này. Nhưng nói sự thật trong mọi hoàn cảnh không phải lúc nào cũng dễ dàng. Chúng ta sống trong một xã hội mà ai cũng muốn thể hiện một gương mặt tốt, muốn trông thật tốt bất kể điều gì. Nhưng đôi khi sự thật rất xấu xí và bạn phải mạnh mẽ trong những lúc cần phải nói ra sự thật xấu xí đó—khi bạn phải đối mặt với sự xấu xí của chính mình hoặc sự xấu xí của những người có thể bức hại bạn vì bạn đã nói ra sự thật. Tôi trân trọng Kanye vì sự thật thà của con.

Tôi thực sự tin rằng con cái không hoàn toàn thuộc về chúng ta—chúng là những linh hồn đến với chúng ta để thực hiện mục đích của mình. Chúng ta ở đây chủ yếu để trao cho chúng sự sống để chúng có thể trao lại sự sống, dù là theo nghĩa đen hay nghĩa bóng, cho những người khác. Tôi tin rằng chúng ta phải lắng nghe con cái của mình để có thể dạy chúng những bài học mà Chúa muốn chúng học. Thực ra, lắng nghe là cách duy nhất để chúng ta có thể dạy dỗ hiệu quả.

Việc làm cha mẹ mạnh mẽ và hiệu quả đòi hỏi chúng ta phải hơn cả việc chỉ nói miệng cụm từ "từ miệng của trẻ thơ". Khi chúng ta dạy dỗ chúng, chúng cũng dạy lại chúng ta—nếu chúng ta sẵn lòng tiếp thu.

Tôi tin rằng trẻ em đến với thế giới này cùng với sự khôn ngoan. Chúng có những tài năng độc đáo thuộc về riêng mình. Và vì chúng vẫn còn là trẻ con, chúng chưa bị ràng buộc bởi những rào cản mà người lớn thường gặp phải. Đó là lý do tại sao, chẳng hạn, chúng học ngôn ngữ dễ dàng hơn người lớn. Kanye và tôi đã sống ở Trung Quốc một năm. Trong khi tôi vật lộn để ghép các câu đơn

giải lại với nhau, trước khi rời đi, Kanye đã có thể nói và hiểu ngôn ngữ đó khá tốt.

Trẻ em không có tất cả những rào cản như chúng ta. Chúng không bị ngăn chặn bởi những truyền thống và những quy tắc buộc chúng ta phải làm theo. Điều tốt nhất mà một bậc cha mẹ có thể làm cho con mình là không dạy chúng những loại truyền thống sai lầm, những điều nuôi dưỡng sự sợ hãi và bất an.

Một bài học khác mà tôi học được từ Kanye là sự bao dung. Thực ra, đó là điều mà chúng tôi đã dạy nhau. Thường thì, chúng ta dạy tốt nhất những gì chúng ta cần học nhất và chúng ta nhận lại bài học đó qua hình ảnh phản chiếu từ con cái mình. Chúng trở thành tấm gương để chúng ta thấy những điều mà mình thực sự cần phải cải thiện, và Kanye đã là tấm gương đó đối với tôi.

Con dạy mẹ biết kiềm chế sự phán xét bằng cách nhắc nhở mẹ mỗi khi mẹ tỏ ra phán xét. Con làm điều đó chỉ đơn giản bằng cách ném lại những lời của mẹ ngay vào mặt mẹ. Con cũng dạy mẹ sự kiên nhẫn và cách nhìn nhận mọi việc một cách đúng đắn hoặc ở góc nhìn tốt nhất.

Một lần, chúng ta đang vội đến sân bay để con kịp chuyển bay đến thăm bố, như con vẫn làm mỗi mùa hè. Kanye nhất quyết rằng chúng ta phải đi theo một tuyến đường nhất định để tránh kẹt xe. Chúng ta đã tránh được kẹt xe nhưng lại bị chặn bởi một đoàn tàu hàng dài. Mẹ đã gần như tức giận vì mẹ đã mua vé giá rẻ, loại vé không được hoàn tiền nếu không sử dụng. Và mẹ không có đủ tiền để lãng phí, cũng như không đủ khả năng để mua vé khác. Mẹ càng thêm lo lắng khi suy nghĩ về tất cả điều đó và bắt đầu bực bội, la mắng về việc đáng lẽ chúng ta nên đi theo con đường thường ngày và rằng con sẽ lỡ chuyến bay. Kanye chỉ nhìn mẹ. Và từ miệng một đứa trẻ mười hai tuổi phát ra câu nói: "Mẹ ơi, chỉ những điều giúp ích thôi. Chỉ những điều giúp ích thôi."

Những lời đó đã tác động mạnh đến mẹ, như thể đoàn tàu hàng đó đã đâm vào mẹ nếu chúng ta cứ tiếp tục lái xe để không lỡ chuyến bay. Mẹ thực sự choáng váng. Đó không phải là việc giảm bớt áp lực cho con mà là việc khiến mẹ suy nghĩ. Đó là về việc mẹ tham gia vào cuộc trò chuyện có ích—không phải chỉ là bực bội, la mắng vô ích. Không mang năng lượng tiêu cực vào tình huống chỉ làm cho nó tồi tệ hơn. "Chỉ những điều giúp ích thôi."

Cho đến hôm nay, mẹ vẫn cố gắng sống theo những lời đó.

Cuối cùng, chúng ta đã đến sân bay kịp giờ. Kanye đã kịp bắt chuyến bay của mình và chúng ta không phải mua vé khác.

Nhưng đừng hiểu lầm mẹ, nuôi dạy con trai không phải lúc nào cũng dễ dàng. Có rất nhiều thử thách. Nhưng những thử thách đó thực ra là cơ hội để học hỏi và trưởng thành. Chúng chỉ là một phần của cuộc sống.

Mẹ trở thành một người mẹ đơn thân khi Kanye còn rất nhỏ. Bố của con và mẹ đã có một cuộc hôn nhân hạnh phúc gần bốn năm trước khi Kanye ra đời. Nhưng chúng ta đã ly thân khi Kanye chỉ mới mười một tháng và ly hôn khi con ba tuổi. Một số khác biệt quan trọng trong quan điểm đã xuất hiện và dường như không thể vượt qua. Mẹ đã gia nhập vào hàng ngũ phần lớn các bà mẹ da đen ở đất nước này—hơn bảy mươi phần trăm trẻ em da đen được sinh ra bởi các bà mẹ đơn thân.

Câu chuyện của mẹ giống với họ ở một số khía cạnh, nhưng cũng rất khác biệt ở những khía cạnh khác. Chúng ta sống ở các thành phố—Atlanta và Chicago—nơi chúng ta không có gia đình gần gũi. Không có bà hay cô để mẹ có thể gửi Kanye, không có người giữ trẻ tự nhiên để đảm bảo rằng con sẽ an toàn. Không có ai để đón chúng ta, đưa mẹ đi làm và đưa Kanye đến nhà trẻ khi xe bị hỏng—điều này đã xảy ra rất nhiều lần trong những ngày đó. Không có ai bí mật nhét vào túi mẹ vài đồng đô la để có thêm những thứ nhỏ nhặt hay thậm chí là những thứ cần thiết. Chỉ có mẹ và Kanye. Và mẹ phải tự mình làm tất cả.

Một trong những thử thách lớn nhất đối với mẹ từ sớm là làm sao để kỷ luật Kanye mà không làm mất đi tinh thần của con—làm sao để ủng hộ con là chính mình và đồng thời đặt ra những giới hạn giúp con duy trì trong phạm vi những gì phù hợp. Con có thể cười và hỏi, "Kanye, phù hợp ư?" Và mẹ sẽ trả lời, "Đúng, phù hợp." Đối với mẹ, phù hợp không phải lúc nào cũng có nghĩa là tuân thủ. Thường thì nó có nghĩa là ngược lại. Đôi khi, việc không tuân thủ và thậm chí đối mặt là không chỉ phù hợp mà còn cần thiết để thay đổi thế giới theo hướng tốt đẹp hơn. Việc vạch ra ranh giới giữa những gì đáng để cư xử lịch sự và đồng ý và những gì không phải lúc nào cũng dễ dàng.

Mẹ luôn muốn Kanye lịch sự. Nhưng mẹ không có quan niệm rằng bất cứ điều gì người lớn làm đều đúng và trẻ em luôn sai. Mẹ tin rằng người lớn phải luôn được tôn trọng, nếu không phải vì hành động hoặc suy nghĩ đúng đắn của họ, thì ít nhất cũng vì tuổi tác của họ. Nhưng mẹ quyết tâm không gửi những thông điệp mâu thuẫn đến Kanye.

Đó là trách nhiệm của mẹ với tư cách là một phụ huynh để tìm ra điều đó. Khi nào mẹ nên la mắng (nếu có), và khi nào mẹ nên giải thích tình huống một cách bình tĩnh và đón nhận phản hồi bằng giọng điệu bình tĩnh tương tự? Mẹ kết luận rằng 99,9% thời gian, cách sau hiệu quả hơn. Mẹ may mắn. Mẹ có một cậu con trai mà mẹ có thể lý luận từ khi còn rất nhỏ. Con không phải là một đứa trẻ nhút nhát và thụ động. Và đã có nhiều lần mẹ phải cố gắng hết sức để kiềm chế cơn giận. Mẹ phải bình tĩnh trước khi có thể lý luận với con.

Một thách thức khác là làm sao để chăm sóc con mà không hoàn toàn làm hư con. Mẹ phải cân bằng giữa việc cho phép con có những thứ con muốn và khi nào mẹ phải nói không. Hiếm khi mẹ nói không với Kanye. Mẹ đã cho con hầu hết mọi thứ con yêu cầu—ít nhất là những gì mẹ có thể chi trả. Mẹ sẽ tìm cách vay mượn để cuối cùng con có được điều con muốn. Tại sao? Vì Kanye xứng đáng. Con phải xứng đáng. Mẹ không chỉ đưa mọi thứ mà không yêu cầu con phải làm phần của mình—cho dù đó là đạt điểm tốt hay làm việc nhà. Và con là

một đứa trẻ tốt. Nếu con không như vậy, mọi thứ đã khác. Nếu con cãi lại mẹ và từ chối làm những gì mẹ yêu cầu, mẹ sẽ không thưởng cho con. Làm như vậy sẽ biến con thành một đứa trẻ hư, không phải là nuôi dưỡng một đứa trẻ. Và điều đó, hơn bất cứ điều gì, sẽ là một sự bất công với con.

Đã có vài lần mẹ phải đặt Kanye vào đúng vị trí của mình. Mẹ không tin vào việc trẻ em nâng giọng với cha mẹ. Điều đó đơn giản là không chấp nhận được. Nó không phải là một lựa chọn, và Kanye luôn biết điều đó. Vì vậy, khi con thử một hoặc hai lần, mẹ phải dập tắt điều đó.

Mẹ biết ơn rằng mẹ có thể cho Kanye hầu hết mọi thứ con muốn. Nhưng mẹ cũng biết ơn rằng mẹ nhận ra tầm quan trọng của việc thiết lập nền tảng. Cho con cái bất cứ thứ gì chúng muốn mà không đầu tiên cho chúng mọi thứ chúng cần—một nền tảng vững chắc về đạo đức, kỷ vọng và kỷ luật—không phải là nuôi dưỡng. Đó là vô trách nhiệm và sai lầm. Bạn không thể hiện tình yêu chỉ vì bạn cho con mình bất cứ thứ gì chúng muốn. Đó là để một đứa trẻ lớn lên như một cái cỏ dại trong khi bạn chỉ đứng nhìn và tưới nước.

Mẹ không thể hoàn toàn nhận công về việc Kanye trở thành người như ngày hôm nay. Cần cả một cộng đồng để làm điều đó. Mẹ không thể làm một mình. Có rất nhiều phụ nữ là mẹ đơn thân—nhưng việc làm mẹ đơn thân không có nghĩa là bạn phải nuôi dạy con một mình. Đó là quan điểm của mẹ. Những bà mẹ đơn thân có con trai có trách nhiệm tìm kiếm những hình mẫu nam mạnh mẽ, tích cực cho con mình.

Kanye có một người cha và mẹ đã đảm bảo rằng con dành mùa hè với ông ấy. Con có hai ông nội, mà con gặp thường xuyên nhất có thể. Con có các chú mà con đã biết và học hỏi. Và còn có những người bạn nam của mẹ đã ở đó để giúp đỡ. Mẹ rất may mắn. Có nhiều người đàn ông trong cuộc đời mẹ mà Kanye có thể học hỏi, trao đổi ý tưởng, chia sẻ suy nghĩ và từ đó học cách trở thành một người đàn ông.

Tuy nhiên, có một mặt khác của vấn đề này. Là một người mẹ đơn thân, bạn phải rất cẩn thận không để con cái tiếp xúc với quá nhiều người đàn ông. Việc có một cánh cửa xoay với các "chú" và những mối tình của bạn gửi đi một thông điệp sai lầm. Mẹ là một phụ nữ có cảm xúc mạnh mẽ với những nhu cầu mà mẹ không hy sinh chỉ vì mẹ có con. Nhưng mẹ chọn những thời điểm thích hợp. Mẹ không có một cuộc diễu hành của những người đàn ông đi qua. Mẹ phải chắc chắn về mối quan hệ (và đó phải là một mối quan hệ, không phải chỉ là một cuộc vui chơi) trước khi mẹ giới thiệu một người đàn ông với con. Mẹ dùng mùa hè của con với bố con để xem xét—đó là khi mẹ hẹn hò và tìm hiểu.

Một trong những người đàn ông ở lại là Scotty. Ông ấy dạy về cơ khí ô tô tại trường mà bây giờ là Học viện Nghề nghiệp Simeon ở Chicago. Mẹ gặp ông ấy khi Kanye mười tuổi. Một năm sau, chúng ta đính hôn và sống cùng nhau. Dù chúng ta không kết hôn, Kanye đã nhiều lần nói với mẹ rằng Scotty là một trong những lý do con trở thành một người đàn ông có trách nhiệm ngày hôm nay.

Scotty là một người nghiêm khắc với tiêu chuẩn cao và không để Kanye vượt qua bất cứ điều gì. Với mẹ, Kanye sẽ rên rỉ về việc phải đổ rác hoặc làm việc nhà khác. Khi Scotty nói làm, con làm mà không nói một lời.

Scotty không phải là người đàn ông lớn về kích thước. Ông ấy thấp và chắc nịch với giọng nói trầm; nhưng ông ấy là một người đàn ông mạnh mẽ với nhân cách tốt. Có một ngôn ngữ nhất định, dù được nói hay không, giữa những người đàn ông. Có một sự hiểu biết, một sự cứng rắn, một phong thái cho các chàng trai biết rằng họ không thể vượt qua những giới hạn với một người đàn ông mà họ có thể với mẹ của mình.

Mẹ đã rất nghiêm khắc, nhưng vẫn có phần nào điển hình của nhiều bà mẹ. Nếu Kanye quên đổ rác, mẹ sẽ chạy đi đổ, vừa làm vừa cằn nhằn với thái độ "tôi phải làm gì với thằng bé này đây". Kanye biết rằng Scotty không chấp nhận điều đó. Nếu Scotty nói đổ rác, thì không có chuyện quên.

Có nhiều người đàn ông đã trưởng thành mạnh mẽ, thành công và khôn ngoan mà không có sự ảnh hưởng của một người đàn ông mạnh mẽ trong cuộc đời họ—cha của mẹ là một ví dụ điển hình. Nhưng những người đàn ông đó là trường hợp ngoại lệ, không phải là quy luật.

Mẹ đã nghe nhiều phụ nữ nói rằng họ không cần một người đàn ông. Và có thể đối với họ, điều đó đúng. Nhưng nếu họ có con, mẹ không đồng ý.

Trẻ em, dù là con trai hay con gái, đều cần có đàn ông trong cuộc đời mình. Điều này đặc biệt đúng với con trai. Nếu bạn không tin, hãy hỏi tất cả những người đàn ông hiện đang ở trong hệ thống nhà tù của chúng ta. Hơn chín mươi phần trăm trong số họ lớn lên mà không có cha hoặc hình mẫu người cha. Tuy nhiên, không phải chỉ là cần một người đàn ông. Đó là một người đàn ông—người sẽ dành thời gian trò chuyện với con bạn, người có điều gì đó hữu ích để đóng góp.

Mẹ tin rằng đàn ông cũng quan trọng trong việc nuôi dưỡng một cô gái. Mẹ không thể tưởng tượng cuộc đời mẹ sẽ như thế nào và mẹ sẽ trở thành ai nếu mẹ không có cha ở bên. Đôi khi, con người có thể lớn lên và trở thành những người bình thường, thậm chí là tuyệt vời. Nhưng mẹ dám chắc rằng chín mươi lăm phần trăm những người lớn lên mà không có một người đàn ông trong cuộc đời mình đều có những vấn đề mà họ ước gì không có. Có thể họ có những vấn đề mà họ thậm chí không thể xác định được, chủ yếu là do sự vắng mặt của người cha.

Từ cha của con (một trí thức sáng tạo), đến anh trai của mẹ (một nhạc sĩ tài năng), đến cha của mẹ (một người suy nghĩ và là người cung cấp), đến Scotty (một vị tướng không khoan nhượng), đến một nhóm nhỏ những người đàn ông tốt, cả gia đình và bạn bè, Kanye đã được tiếp xúc với những người đàn ông thực sự, điều này rất quan trọng để con trở thành một người đàn ông. Con đã có thể thể hiện nam tính của mình theo những cách mà con không bao giờ có thể làm được nếu không có sự đóng góp của họ.

Khi mẹ được tiếp cận để viết một cuốn sách về những trải nghiệm nuôi dạy Kanye West, mẹ chưa bao giờ tưởng tượng thực sự viết một cuốn sách về điều đó. Nhưng bây giờ nó hoàn toàn hợp lý.

Mẹ từng tưởng tượng viết một cuốn sách một ngày nào đó. Nhưng mẹ nghĩ nó có thể là về những trải nghiệm hên hơ khác nhau của mình. Mẹ đã có rất nhiều tiêu đề nhỏ thông minh, như "Người gác cổng cay đắng" và "Cảnh sát điên cuồng." Mẹ định chia sẻ những trải nghiệm cuộc sống đó và hy vọng cuối cùng sẽ tìm được bạn đời đích thực của mình.

Nhưng người đàn ông mà mẹ đã viết về lại là người mà cho đến nay có lẽ đã có tác động sâu sắc nhất đến cuộc đời mẹ: con trai của mẹ. Và điều làm cho dự án này đặc biệt đối với mẹ là mẹ được chia sẻ về những gì con đã mang lại không chỉ cho mẹ mà còn cho âm nhạc và một thế hệ.

Nhiều người nghĩ rằng Kanye đã trở nên thật tuyệt vời. Con là một sự khác biệt hoàn toàn so với những gì mọi người thấy là một rapper điển hình. Với cuộc sống của con bị phơi bày với thế giới—ít nhất là phần được phơi bày—vẫn còn rất nhiều điều để chia sẻ, rất nhiều câu hỏi cần trả lời.

Khi mẹ còn nhỏ, mẹ thường đi du lịch và thi đấu trong các cuộc thi diễn thuyết với nhà thờ của mình. Chúng ta sẽ thi đấu với các nhà thờ khác từ khắp nơi trong nước. Mẹ sẽ phải diễn lại các đoạn Kinh Thánh hoặc phát biểu về một câu kinh đặc biệt. Bố luôn động viên mẹ. Trước khi chúng ta rời đi cho một trong những cuộc thi đó, bố sẽ quay sang mẹ và nói, "Cô gái lớn, con phải có một câu chuyện cho mọi người. Con có câu chuyện của mình chưa?"

Mẹ đã có câu chuyện của mình: Nuôi dạy Kanye.

Trở về tương lai*

***“Có bao nhiêu người bạn biết
Có thể tự hào về cha mình?
Và nói rằng ông là người tuyệt nhất
Tuyệt vời nhất mà họ có thể có?***

***Có bao nhiêu người có thể nói với bạn
Rằng cha của họ thực sự rất "sành điệu"?
Cuộc trò chuyện của chúng tôi
Có thể khiến một số người phải ngạc nhiên.***

***Và đây là một người sẽ nói về cha mình
Cho đến khi cuộc đời này kết thúc
Và khi tôi đến một nơi khác
Tôi vẫn sẽ tiếp tục nói về cha.”***

.”

—DONDA WEST, "A Man Called Portwood"

Lần cuối cùng cha tôi gặp cha của mình, ông mới chín tuổi. Ông và hai người chị đã tiễn cha của mình đến ga tàu ở Oklahoma City, nơi ông lên một chuyến tàu đến một nơi mà họ sẽ không bao giờ biết. Cha tôi không nhớ bất kỳ cuộc trò chuyện nào lúc đó. Nhưng ông nhớ rất rõ rằng cha mình đã lấy trong túi ra và đưa cho chị lớn của ông một đồng mười xu, chị nhỏ một đồng mười xu, và ông—người con trai duy nhất—một

*Tựa gốc: Back to the future

đồng hai mươi lăm xu. Sau đó, cha của ông quay lưng bước lên tàu và không bao giờ trở lại.

Cha tôi kể rằng ông và các chị đã rất vui vì có tiền, nhưng trong lòng họ rất buồn vì phải thấy cha mình rời đi. Mẹ của ông không đến ga tàu hôm đó. Khi bà biết về chuyến tiễn đưa, nước mắt bà đã rơi. Có lẽ bà biết rằng đó sẽ là lần cuối cùng họ nhìn thấy ông ấy. Tất cả những gì ông để lại cho họ chỉ là bốn mươi lăm xu. Bốn mươi lăm xu cho các con và nước mắt cho vợ.

Nhưng cha tôi vẫn yêu cha của ông rất nhiều. Sau này, cha tôi hỏi mẹ của mình liệu bà có yêu ông ấy không.

"Mẹ yêu ông ấy đến mức tôn thờ từng bước chân của ông," bà nội tôi đã trả lời ông như vậy.

Có hai bài học mà cha tôi đã rút ra từ ngày hôm đó và sau này truyền lại cho con cháu mình. Bài học đầu tiên là dù có chuyện gì xảy ra, bạn không bao giờ được bỏ rơi gia đình của mình. Bài học thứ hai là dù có chuyện gì xảy ra, bạn phải yêu thương vô điều kiện. Việc mẹ của ông vẫn yêu cha ông—thậm chí tôn thờ từng bước chân của ông ấy—ngay cả sau khi ông bỏ rơi gia đình đã thể hiện một tình yêu mà bạn không dễ dàng tìm thấy trong cuộc sống. Người ta nói rằng bạn phải ghét tội lỗi nhưng yêu thương tội nhân. Bạn có thể ghét những gì ai đó đã làm nhưng vẫn yêu người đó.

Chính loại tình yêu đó đã biến cha tôi trở thành một người cha và một người đàn ông tuyệt vời. Cha tôi đã hứa rằng ông sẽ không bao giờ rời bỏ gia đình—và ông đã giữ lời hứa đó. Bảy mươi hai năm hôn nhân trôi qua... và vẫn tiếp tục—bốn người con, các cháu, chắt, và chít sau này—và ông vẫn ở đây. Ông và mẹ tôi đã đặt nền móng cho chúng tôi xây dựng và phát triển cuộc sống của mình.

“Từ nhà thờ đến những góc phố

Con đã học khi con mới 5 tuổi hoặc ít hơn

Về những điều tinh tế trong cuộc sống.

Và khi con không nói ra

Như mẹ biết con nên làm

Mẹ đã cho con những lời cảnh báo

Và con biết mình có thể.

“Mẹ sẽ không đưa con đi cùng đâu, cô gái lớn,

Nếu con không nói rõ ràng.”

Và từ đó, con đã nói ra

Dù là với một vài người hay trong đám đông.

Khi cần điều gì

Mẹ đã chỉ con phải làm gì

“Con không có, vì con không hỏi.”

Những lời đó đã ở lại với con mãi.”

Tôi nhớ tất cả những gì cha tôi từng nói với tôi. Ông không bao giờ hiểu tại sao một người đàn ông lại rời bỏ gia đình mình. Tôi biết thời gian đã khó khăn với cha tôi khi ông còn là một đứa trẻ, khó đến mức ông phải hái bông. Khi lớn lên, ông đã làm việc nhiều năm ở những công việc mà ông bị gọi là “nigger” hàng ngày. Và khi không bị gọi là “nigger,” từ được dùng phổ biến nhất là “boy.” Trước khi ông được vinh danh là một trong những Doanh Nhân Da Đen Xuất Sắc của thành phố Oklahoma, cha tôi đã đánh giày và cười để nhận tiền tips. “Vâng, thưa ngài,” ông nói với những người đàn ông da trắng, đôi khi thậm chí còn bị họ nhổ nước bọt vào mặt. Sau đó, ông bỏ đồng xu vào túi và mang về cho mẹ. Cha tôi biết cách tiếp nhận những sự xúc phạm và giữ vững phẩm giá của mình. Dù có thể điều đó đã khiến ông đau khổ bên trong nhưng không ai biết. Đôi khi ông phải chạy trốn để bảo vệ tính mạng của mình. Đó là cách mọi thứ diễn ra vào những ngày đó. Và nếu bạn muốn cung cấp tốt nhất cho gia đình mình, bạn phải chịu đựng vì bạn không còn cách nào khác.

Tại Capitol Hill, một khu vực phía nam của thành phố Oklahoma, nơi cha tôi làm việc như một công nhân, có một biển báo ghi: KHÔNG CÓ NGƯỜI ĐEN VÀ CHỖ SAU HOÀNG HÔN. Cha tôi phải đi qua biển báo đó hàng ngày khi đến và rời khỏi công việc ít ỏi của mình. Nhưng ông đã làm bất cứ điều gì cần thiết để giữ mái ấm cho gia đình chúng tôi và, với sự giúp đỡ của mẹ, cung cấp cho chúng tôi những gì chúng tôi cần và muốn.

Một số người có thể nói rằng cách bà William s thờ phụng chồng mình, cách cha tôi thờ phụng tôi, và cách tôi thờ phụng Kanye là điều trái với luân lý. Nhưng tôi chỉ gọi đó là tình yêu chân thành, không thể không yêu nếu bạn cố gắng. Trong gia đình tôi có một di sản của loại tình yêu đó. Và không thiếu tình yêu trong gia đình chúng tôi. Nó đã tồn tại qua các thế hệ. Và tôi tin chắc rằng Kanye cũng sẽ cảm thấy như vậy về con cái của mình.

Cha tôi mới chín tuổi khi cha tôi rời bỏ gia đình. Nhưng thay vì làm như vậy, Daddy đã trở thành loại cha mà cha mình không phải là. Tôi đã nghe ông nói nhiều lần, “Tôi muốn chơi bóng đá, nhưng tôi không đủ lớn. Tôi muốn đấu quyền anh, nhưng tôi không đủ nhanh. Tôi muốn hát, nhưng tôi không đủ tài năng. Tôi muốn trở thành người cha tốt nhất và tôi là như vậy.”

Và ông là như vậy—không nghi ngờ gì nữa. Theo Kanye, cha tôi là nơi ông ấy có được sự tự tin của mình. Cha tôi đã ở tuổi ngoài chín mươi và ông vẫn đang đặt ra tiêu chuẩn trong gia đình chúng tôi về những gì một người đàn ông thực sự, một người cha, không chỉ là một người cha sinh học, nên như thế nào. Tôi viết về điều này vì tôi mong chờ Kanye sẽ trở thành một người cha. Anh ấy được may mắn có Buddy là hình mẫu.

“Một triệu ngày đã trôi qua kể từ lần đầu tiên con đến trường

Nhưng chưa bao giờ thầy cô dạy con

Những điều con học được từ bố.

Con có những cuốn sách vì bố đã nói

Chúng có thể mang lại vinh quang cho con

Nhưng hơn thế nữa, bố đã dạy con rằng

Con phải có một câu chuyện.

Một câu chuyện cho mọi người

Bố đã nói và thể hiện sự quan tâm

Đó là bài học lớn nhất

Mà con từng học được.

Bố đã dạy con cách làm việc chăm chỉ

Và khi nào thì nên im lặng

Dù là dịp gì

Bố đều có cách đúng đắn.

Nhưng thời điểm đỉnh cao

Là không lâu trước đây

Khi chúng ta rap và đi hàng giờ

Trên những con phố ở Chicago.

***Tối đó, cuộc trò chuyện
Đường như còn vang vọng trong không khí
Và cả hai chúng ta đều biết chắc chắn
Chúng ta là một cặp đôi đặc biệt.***

***Vì vậy, con không thể may mắn hơn
Khi có một người cha như bố***

***Bởi vì bố là món quà vô giá
Mà con đã có suốt cuộc đời.***

***Bố là một người mà một số người gọi là Portwood
Và họ nói điều đó với một nụ cười
Nhưng con được may mắn hơn rất nhiều so với họ
Vì con được sinh ra là con của bố."***

Yêu bố,
con gái
lớn

Đằng sau mỗi người đàn ông vĩ đại... bạn biết phần còn lại. Với tất cả những gì cha tôi là, ông còn được tôn vinh hơn nhờ vào mẹ tôi. Tình yêu vô điều kiện? Mẹ là hiện thân của điều đó. Không có một ngày nào trong thời thơ ấu của tôi mà mẹ không đặt con cái lên hàng đầu. Ngay cả nhu cầu của bản thân mẹ cũng không quan trọng bằng chúng tôi. Mẹ luôn ở đâu đó khi chúng tôi cần, dù làm việc toàn thời gian. Mẹ không bỏ lỡ một cuộc họp PTA nào, không bỏ lỡ một buổi biểu diễn tài năng hay cuộc thi sắc đẹp nào, không bỏ lỡ một chương trình nhà thờ hay lễ tốt nghiệp nào. Mẹ thậm chí không bỏ lỡ một buổi lễ tốt nghiệp nào của mười người cháu của mẹ. Đôi khi mẹ phải đi xa như El Paso, Texas, hoặc Chicago, Illinois, để có mặt ở đó. Mẹ và cha tôi sẽ lên máy bay đến lễ tốt nghiệp đó.

Mẹ là người đã nghĩ làm để đi cùng chúng tôi trong các chuyến dã ngoại và là người khiến tất cả các bạn khác vui mừng khi mẹ đến. Là con út trong bốn anh chị em, tôi phải thừa nhận rằng tôi ở trong một vị trí đáng ghen tị. Tôi ít bị phạt nhất và có nhiều đặc quyền nhất. Chúng tôi đã dành nhiều thời gian bên nhau, mẹ và tôi. Khi mẹ không làm việc tại Tinker Air Force Base hoặc khi tôi không ở cùng cha tôi trên những chuyến đi đến khách hàng của ông (những công việc hạ thấp đã được thay thế bằng công việc đóng và phục hồi đồ nội thất của cha tôi), tôi ở bên mẹ.

Mỗi tối thứ Hai, mẹ sẽ đưa tôi đi mua sắm ở trung tâm thành phố. Cả hai chị gái tôi đã trưởng thành và ra khỏi nhà, và anh trai tôi, Porty, thường ở trong xưởng cùng cha tôi. Mẹ và tôi sẽ đến John A. Brown trước tiên rồi đến Rothschild's. Đó là thói quen của chúng tôi. Tôi không bận tâm khi chúng tôi luôn đi đến tầng hầm giảm giá trước (và đôi khi là cuối cùng). Tôi yêu điều đó. Tôi yêu thời gian chúng tôi dành bên nhau hơn cả những món hời mẹ luôn tìm cho tôi. Mẹ có thể là người đã nghĩ ra khái niệm "mua một tặng một miễn phí." Bạn có thể nói rằng mẹ có thể kéo dài giá trị của một đồng xu. Một đồng xu đi xa, nhưng không bằng tình yêu của mẹ.

Mẹ không luôn làm công việc gõ máy tại Tinker Air Force Base. Tôi đã nghe kể rằng mẹ từng làm tóc và làm việc nội trợ. Cha tôi muốn mẹ ngừng làm tóc vì mẹ đứng lâu quá. Công việc nội trợ? Điều đó kết thúc vào ngày mẹ đến làm việc và bấm chuông cửa, như những buổi sáng trước đó để bắt đầu công việc, chỉ để gặp người chủ nhà, mà tôi sẽ gọi là Miss Ann. Miss Ann đã kiếm được một số tiền và có sẵn một bộ đồ giúp việc, kèm theo một chiếc mũ nhỏ, dành cho mẹ tôi. "Từ nay, hãy dùng cửa sau," bà ấy bảo mẹ tôi.

Bạn sẽ phải biết mẹ tôi để hiểu điều này đã khiến mẹ cảm thấy thế nào. Sau khi nói với người phụ nữ vài lời chọn lọc, mẹ đã rời khỏi nhà đó và không bao giờ quay lại. Mẹ cũng không bao giờ làm công việc nội trợ nữa. Mẹ không bị ép phải chịu đựng sự đối xử tồi tệ như cha tôi đã phải chịu. Thực ra, cha tôi không chấp nhận việc mẹ bị đối xử tồi tệ trong công việc. Tôi không nhớ mẹ tôi làm gì sau đó. Nhưng cả mẹ tôi và cha tôi đều không đồng ý với việc mẹ bị bảo phải đội mũ giúp việc và chỉ vào cửa sau. Dù mẹ tôi là một người nội trợ, bà Eckles chưa bao giờ bị đối xử như vậy. Bà làm việc cho gia đình Robinson suốt bốn mươi tám năm và không bao giờ bị nghe một lời không tử tế từ gia đình đó. Những năm sau, họ thậm chí còn gọi bà Eckles bằng taxi hàng ngày chỉ để làm bạn với bà Robinson. Họ đã thuê một người giúp việc và đầu bếp khác rồi và công việc của bà Eckles là làm bạn với bà Robinson. Gia đình Robinson còn trả nợ vay nhà của bà Eckles. Tôi biết sau này rằng số tiền đó chỉ vài nghìn đô la, nhưng việc trả hết khoản vay, dù số tiền nhỏ thế nào, cũng rất khác với việc bị bảo phải đội mũ giúp việc và vào cửa sau.

Mẹ tôi không thể và không chịu đựng sự xúc phạm một cách dễ dàng. Khi chúng tôi đi mua sắm ở John A. Brown, mẹ luôn yêu cầu chúng tôi sử dụng nhà vệ sinh "dành cho phụ nữ da trắng" và uống nước từ vòi "dành cho người da trắng." Mẹ chắc chắn có một sự hiện diện khiến mọi người nghĩ, "Đừng đụng vào tôi!" vì rất hiếm khi ai đó nói gì với chúng tôi. Họ chỉ nhìn như thể chúng tôi nên biết rõ hơn. Điều mẹ biết là cha tôi, như ông thường nói, đã hái đủ bông cho tất cả chúng tôi. Ông đã hái bông đến mức tay ông bị chảy máu. Và ông làm điều đó để cuối cùng, vợ và con cái của ông không phải làm việc đó, dù là theo nghĩa đen hay nghĩa bóng.

Mẹ luôn tự tin, tôi được kể như vậy, ngay cả trước khi bà gặp cha tôi. Dù Kanye có nhận ra hay không, anh cũng nhận được nhiều tình thần chiến đấu và sự tự tin từ mẹ tôi.

Nhiều sự tự tin của Kanye cũng có thể được truy ngược từ phía Tây. Mom-Mom là bà nội của anh, Fannie B. Hooks West. Sinh ra ở Arkansas, bà gặp ông James Frederick West ở Tucson, Arizona, nơi cha của Kanye được sinh ra. Sau vài tháng tán tỉnh, Mom-Mom yêu cầu James phải đưa ra quyết định hoặc im lặng. Bà không muốn chỉ là bạn gái, bà muốn trở thành vợ. Sau một thời gian ngắn tán tỉnh, Fannie và James đã kết hôn. James là một quân nhân và tiếp tục như vậy trong hai mươi ba năm. Ông, giống như cha tôi, là một người bảo vệ và cung cấp. Tuy nhiên, khác với cha tôi, ông sống ở nhiều nơi. Gia đình đã di chuyển từ Tucson, Arizona, đến Salina, Kansas, đến Delmar, Delaware, đến Roswell, New Mexico, đến Seville, Tây Ban Nha, đến Altus, Oklahoma, quay trở lại Roswell, rồi đến Marysville/Yuba City, California, và cuối cùng quay lại Delmar, nơi James, mà Kanye gọi là Pop-Pop, được sinh ra. Mom-Mom và Pop-Pop đã nuôi dưỡng sáu đứa con—James Jr., Ray, Juanette, Wanda, Sheila và Wayne. Ray là cha của Kanye.

James và Fannie West là những người rất tâm linh. Giống như gia đình tôi, họ tham dự nhà thờ mỗi Chủ nhật trừ khi họ đang di chuyển đến một thành phố khác nơi Pop-Pop được điều động. Ray kể câu chuyện về việc họ thường xuyên không thể dừng lại và nghỉ đêm ở các motel, không phải vì tiền mà vì màu da của họ. Pop-Pop là một trung sĩ trong Quân đội Hoa Kỳ, nhưng điều đó không giúp ông có quyền nghỉ tại các motel phân biệt chủng tộc dọc đường. Không có cả các nhà hàng hay cửa hàng mở cửa cho một gia đình da đen, dù là quân nhân hay không. Để giữ an toàn cho gia đình, Pop-Pop thường lái xe xa khỏi cửa hàng và quay lại xem có thể mua ít bologna và bánh mì và nước cho vợ và con cái của mình không.

Pop-Pop là một người đàn ông trầm lặng và kín đáo, yêu gia đình và Chúa. Mom-Mom cũng rất sợ Chúa. Tôi chưa gặp hai người tuyệt vời hơn James và Fannie West. Họ đã kết hôn được sáu mươi năm. Vào ngày 28 tháng 12 năm 2006, James rời khỏi thế giới này. Ông đã mắc bệnh lâu dài và điều đó đã được dự đoán. Điều không được dự đoán là ngay ngày hôm sau, một cách bất ngờ, Fannie cũng rời bỏ thế gian. Tôi đoán khi thấy chồng mình qua đời, Mom-Mom quyết định bà cũng muốn ra đi. Bà không bị ốm và vẫn vui vẻ, yêu thương khi tôi nói chuyện với bà vào ngày sau Giáng sinh. “Donda, James không khỏe,” bà nói. “Con có thể thấy ông ấy đang dần rời xa.” Tôi không biết rằng bà sẽ đi theo ông ngay sau đó. Tôi tự hỏi bà có biết không. Có cái gì đó trong tôi nói rằng bà có thể biết. Bà đã sống cùng người đàn ông này suốt sáu mươi năm. Đã ở bên ông mỗi ngày, chăm sóc nhà cửa và các con, ngoại trừ những dịp hiếm hoi bà làm việc ngoài nhà. Công việc của bà là chăm sóc sáu đứa con đã trưởng thành và chồng bà. Khi Pop-Pop ra đi, có lẽ bà cảm thấy công việc của bà đã hoàn thành.

Loại tình yêu đó chảy qua gia đình West và ngay cả Kanye. Giống như cha mẹ và ông bà của anh, anh kiên định, bền bỉ và quan tâm.

Cuộc sống này là về những bài học và học hỏi từ chúng và chia sẻ chúng. Kanye có một số thầy cô tuyệt vời. Anh đã hấp thụ đủ kiến thức để có thể biến cái mà tôi nghĩ sẽ là một điều tiêu cực—bỏ học đại học—thành lợi thế cho mình. Nhưng một lần nữa, anh có những hình mẫu. Cả mẹ tôi và cha tôi đều không

được học hành cao hơn lớp mười hai (cha tôi chỉ học đến lớp sáu—ông phải bỏ học để giúp mẹ nuôi gia đình).

Kanye đã học được rằng việc học, giáo dục thực sự, nằm trong việc sống mỗi ngày hết mình. Hầu hết những bài học trong cuộc sống của chúng tôi không thể được dạy trong lớp học. Những bài học đó đến từ việc quan sát và học hỏi từ những người tốt nhất—gia đình của chúng tôi. Những bài học đó không cần phải được giảng dạy; đôi khi chúng chỉ chảy qua dòng máu, trong DNA.

Tôi đã học những bài học quan trọng nhất của mình không phải từ trường học—from mẫu giáo đến chương trình tiến sĩ—mà từ cha và mẹ của tôi, những người đã học từ cha mẹ của họ, những người đã học từ cha mẹ của họ. Chúng tôi là tổng hợp của những cuộc sống mà gia đình chúng tôi đã sống và những bài học họ truyền lại cho chúng tôi—cả tốt và xấu.

Vì vậy, trước khi có Kanye, trước tiên phải có những thầy cô của anh—Chick và Buddy, Mom-Mom và Pop-Pop, mẹ và cha.

Ray West

Buổi hẹn hò đầu tiên của chúng tôi diễn ra tại Trung tâm Mua sắm Greenbriar. Ray West đón tôi bằng chiếc xe cũ của anh. Nó trông khá cũ kỹ. Tôi không nhớ rõ hãng hay mẫu xe, nhưng tôi nhớ rằng một phần kính chắn gió bị che bằng băng dính và cửa bên ghế phụ không mở được, nên tôi phải vào từ bên ghế lái và trượt sang. Nhưng tôi không bận tâm.

Tôi thực sự thích Ray. Anh ấy có tham vọng và có công việc kinh doanh nghiệp ảnh riêng. Đó là một phần của sự hấp dẫn.

Tôi tin rằng nhiều cô gái tìm kiếm những chàng trai giống như cha mình, đặc biệt nếu họ ngưỡng mộ và kính trọng cha của họ như tôi đã làm với cha tôi. Cha tôi luôn rao giảng về sự tự lập và tự kinh doanh. Vâng, Ray làm việc cho chính mình và anh ấy rất thông minh, sáng tạo và tập trung. Anh ấy không phải là kiểu người bình thường, hoàn toàn không phải.

Chúng tôi gặp nhau tại Spelman College, nơi tôi làm việc toàn thời gian. Vào thời điểm đó, tôi làm ba công việc. Tôi dạy viết kinh doanh bán thời gian tại Atlanta College of Business. Tôi cũng làm thay thư ký tại một văn phòng luật mỗi ngày khi cô ấy đi ăn trưa. Nhưng công việc chính của tôi, ngoài việc hoàn thành chương trình thạc sĩ tại Atlanta University, là làm trợ lý cho trưởng phòng quan hệ công chúng tại Spelman. Tôi phụ trách tuyển sinh cho chương trình tiền y học sắp tới của trường. Spelman có danh sách chờ dài, nhưng phần lớn sinh viên đến từ ngoài khu vực Atlanta. Một số người trong thành phố cho rằng trường có phần kiêu ngạo và không đánh giá cao tài năng trong khu vực của mình. Tôi được cử đi để thay đổi cái nhìn đó. Tôi giúp mang về trường một số học sinh tài năng nhất ở



Atlanta.

Ray là một nhà thầu độc lập được giám đốc PR thuê để chụp ảnh cho các tài liệu quảng cáo và brochure mới. Thỉnh thoảng chúng tôi đi cùng nhau trong các chuyến tuyển sinh. Anh ấy chụp những bức ảnh đen trắng ấn tượng còn tôi thì giới thiệu chương trình với các cố vấn và thỉnh thoảng là các sinh viên. Anh ấy là một nhiếp ảnh gia tài ba. Mọi người đều yêu thích công việc của anh, đặc biệt là Judy Gebrehewit, người giám sát của tôi và trưởng phòng quan hệ công chúng. Bà đã yêu thích những bức ảnh mà anh ấy chụp ở South Sea Island. Anh ấy đã giành giải thưởng cho một số bức ảnh đó. Và khi nhìn vào những bức ảnh đó, bạn cảm thấy như thể bạn đang ở ngay đó, trải nghiệm văn hóa. Judy khen ngợi công việc của anh ấy. Rõ ràng bà yêu thích nó, gần như bằng cách tôi sẽ yêu Ray West.

Lần đầu tiên chúng tôi thực sự nói chuyện là qua điện thoại. Judy đã sắp xếp cuộc giới thiệu và bà rất hào hứng vì nghĩ rằng Ray và tôi sẽ hợp nhau. Bà đã kể cho tôi về nhiếp ảnh gia này và những gì bà nghĩ về anh ấy. Sau khi chúng tôi nói chuyện, tôi đã vào văn phòng của bà.

"Judy, tôi nghĩ bà nói Ray West là người da đen," tôi nói.

"Anh ấy là," Judy trả lời.

"Không, không phải vậy," tôi nói. *"Người tôi vừa nói chuyện không phải là người da đen!"*

Ray nghe có vẻ hoàn toàn giống như người da trắng. Anh ấy không chỉ có vẻ như là một người da đen đang thay đổi giọng điệu và ngữ điệu để không bị phát hiện chủng tộc. Tôi thường có thể nhận ra nếu đó là trường hợp. Không, đây là giọng nói thật sự của Ray West, và anh ấy nghe như một người da trắng trăm phần trăm. Khi tôi hiểu thêm về anh ấy, tôi hiểu tại sao. Anh ấy đã lớn lên trong quân đội và sống ở các khu vực chủ yếu là người da trắng. Anh ấy sinh ra ở Tucson, Arizona, nhưng đã chuyển đi khi mới hai tuổi. Anh ấy sống một trải nghiệm khác biệt so với hầu hết các đứa trẻ da đen. Anh ấy thậm chí đã sống ở nước ngoài một thời gian. Anh ấy chưa bao giờ có một giáo viên da đen cho đến khi anh ấy vào đại học. Và anh ấy chưa bao giờ thực sự sống một trải nghiệm được gọi là "da đen."

Đột nhiên, khi anh ấy nhập học tại Đại học Delaware chủ yếu là người da trắng, tính thể đã thay đổi. Đối với một người không hành xử, nói chuyện, nhảy múa, ăn mặc hay làm bất kỳ điều gì khác giống như người da đen, thật mỉa mai khi Ray West lại rất năng nổ, rất vocal trong Chính phủ Sinh viên Da đen và được bầu làm chủ tịch. Tôi rất thích nghe anh ấy kể về việc anh đã giật micro từ tay chủ tịch trường một ngày tại một buổi họp. Tôi thích rằng anh ấy nhiệt huyết, sôi nổi, đam mê và trên hết, rất thông minh.

Tôi chưa bao giờ hẹn hò với một người đàn ông như Ray. Tôi hoàn toàn bị cuốn hút. Mặc dù chúng tôi khác biệt như thế nào, vẫn có một sự kết nối ngay lập tức.

Trước Ray, tôi chưa có nhiều cuộc hẹn hò. Tôi rất kén chọn về người tôi quyết định dành thời gian. Khi còn ở trường trung học, tôi giả vờ là mình ngẫu hơn tôi thực sự. Nhiều cô gái khác đã quan hệ tình dục, nhưng tôi thì không. Tôi không quan hệ tình dục cho đến khi tôi bước vào năm thứ hai đại học.

Hầu hết các chàng trai tôi đã hẹn hò là những người hơi nổi tiếng, có những câu tán tỉnh mượt mà và một chút tài lẻ. Ray không có bất kỳ điều gì đó và tôi thích rằng anh không có. Anh là một người hơi lập dị và tôi cũng thích điều đó. Anh có rất ít cảm nhận về thời trang, với quần baggy của JCPenney, và tôi không thích điều đó—nhưng tôi nghĩ đó sẽ là một điều dễ dàng để khắc phục. Anh thành thật và chân thành và không chơi trò chơi, điều đó hoàn toàn phù hợp với tôi.

Vâng, buổi hẹn hò đầu tiên của chúng tôi là tại Trung tâm Mua sắm Greenbriar. Chúng tôi đã có một bữa tối lãng mạn tại Piccadilly Cafeteria. Chúng tôi cùng chọn nơi đó. Nơi đó nhanh chóng, sạch sẽ và có món ăn tuyệt vời cùng với không khí đủ tốt cho hai người chỉ muốn nhìn nhau. Sau đó, chúng tôi nắm tay nhau khi đi dạo quanh trung tâm mua sắm. Có một đài phun nước ở trung tâm mua sắm nơi người ta sẽ ước điều gì đó. Trong buổi hẹn hò thực sự đầu tiên—chúng tôi đã cùng nhau nhiều lần trong công việc—tôi đã ném ba đồng xu vào đài phun nước và ước rằng Ray West sẽ trở thành chồng tôi.

Ba tháng sau, chúng tôi kết hôn.

Nhìn lại, tôi nghĩ Chúa đã muốn Ray trở thành cha của đứa con của tôi, điều đó thật kỳ lạ vì cả hai chúng tôi đều không bao giờ muốn có con. Tôi đã chứng kiến cả hai chị gái lớn của mình kết hôn và có con khi họ còn rất trẻ. Tôi thấy cuộc sống của họ đi theo một hướng không hấp dẫn lắm đối với tôi. Chị gái lớn nhất của tôi tốt nghiệp trung học khi mới mười sáu tuổi và vào đại học, nhưng quay trở lại nhà sau vài năm và kết hôn. Chị gái khác kết hôn với một quân nhân ngay sau khi tốt nghiệp trung học. Cô ấy hoàn thành đại học sau khi các con của cô đã lớn. Tôi lớn lên chứng kiến họ chạy theo con cái và tôi nghĩ, “Ồ không, đó sẽ không phải là cuộc sống của tôi.” Tôi yêu trẻ con, nhưng tôi cũng muốn nhiều điều hơn cho chính mình và tôi tin vào thời điểm đó rằng có con sẽ ngăn cản tôi có được tất cả.

Ray cũng muốn có tất cả. Chúng tôi đã thảo luận về việc đi du lịch khắp nước và khắp thế giới. Chúng tôi sẽ có một ngôi nhà rất đẹp, hai chiếc xe rất đẹp, ăn ngoài thường xuyên và vui vẻ. Chúng tôi sẽ sống cuộc sống tốt đẹp mà chúng tôi nghĩ tất cả những người da đen thông minh và siêng năng như chúng tôi xứng đáng có được. Và đó là những gì chúng tôi đã làm.

Có rất nhiều điều về chúng tôi không hòa hợp như chúng tôi nghĩ ban đầu. Nhưng tôi không nhận ra tất cả điều đó cho đến nhiều năm sau. Khi chúng tôi gặp nhau, có một sự thu hút ngay lập tức. Chúng tôi là những người bạn thân nhất. Ngay cả khi chúng tôi chia tay, chúng tôi vẫn là bạn. Không phải lúc nào

cũng thân thiện, nhưng luôn là bạn. Ngay cả khi chúng tôi không đồng ý, chúng tôi vẫn luôn có một sự kết nối. Rất nhiều sự kết nối! Tình bạn và sự kết nối là những người bạn tuyệt vời và đã dẫn chúng tôi nhanh chóng đến với nhau.

Vào ngày 1 tháng 1 năm 1973, Ray và tôi kết hôn tại Oklahoma City. Chúng tôi có một đám cưới bình minh. Thiệp mời của chúng tôi có hình ảnh của Ray và tôi trên mặt trước với những mái tóc Afros lớn của chúng tôi. Phía sau hình bóng của chúng tôi là một cảnh bình minh. Chị gái của mẹ tôi, cô Ruth, đã làm chiếc váy cưới của tôi. Nó là màu trắng ngà, thực ra là màu kem. Và nó rất đẹp—một trong những tác phẩm tốt nhất của cô Ruth. Cô ấy được biết đến là một trong những thợ may giỏi nhất trong thành phố. Chúng tôi đã kết hôn tại nhà thờ trước gia đình và bạn bè. Chúng tôi có một bữa tiệc nhỏ tại tầng hầm của nhà thờ, nơi chúng tôi phục vụ nước táo và bánh, rồi chúng tôi trở về nhà của bố mẹ tôi để ăn sáng lớn—ga rán, cháo, cơm, và bánh quy với nước sốt thịt.

Mọi thứ về đám cưới của chúng tôi đều không theo chuẩn mực. Chúng tôi cũng vậy. Chúng tôi không có tuần trăng mật. Ray đã đặt cho chúng tôi một phòng tại Ramada Inn trên phố Twenty-third ở Oklahoma City. Chúng tôi dự định có phòng tuần trăng mật. Đó là những gì người đã cho chúng tôi phòng nói. Nhưng không có gì ngọt ngào về nó. Những chiếc giường thì lồi lõm và phòng thì không sạch. Chăn ga trải giường cũ nát, ga trải giường vàng đã được cho là màu trắng, sàn nhà bẩn thỉu, tường thì tối và xỉn màu. Tôi thực sự đã khóc khi nhìn thấy phòng, vì vậy Ray nói, “Đi thôi.” Và chúng tôi đã ra khỏi đó. Chúng tôi thu dọn những thứ chúng tôi đã dỡ ra và quay trở lại nhà của bố mẹ tôi, mà không cần nghĩ đến việc ở lại đó, chúng tôi đã lấy càng nhiều quà cưới càng tốt trong chiếc xe thuê của chúng tôi và đi về Atlanta vào đêm đó để bắt đầu cuộc sống của chúng tôi cùng nhau.

Chúng tôi đã ổn định trong ngôi nhà của tôi. Ngay sau khi bắt đầu làm việc tại Spelman, tôi đã mua căn nhà đầu tiên của mình. Đó là một ngôi nhà nhỏ với hai phòng ngủ mà tôi đã đặt cọc 600 đô la, và tiền vay của tôi là 125 đô la mỗi tháng. Tôi đang sống ở đó khi tôi gặp Ray. Anh ấy có một căn hộ loft tuyệt đẹp ở Greenbriar Village. Nó rất lớn, với một lò sưởi. Phòng ngủ của anh ấy nhìn ra phòng khách, nơi không có đồ đạc. Thực tế, căn phòng duy nhất anh ấy trang bị là phòng ngủ của mình, đó là căn phòng duy nhất anh thực sự quan tâm. Vì vậy, anh ấy không có nhiều thứ để chuyển đi.

Tôi không thích việc anh ấy từ bỏ căn hộ đó, nhưng không có lý do gì để trả tiền thuê nhà khi tôi đã sở hữu một nơi. Chúng tôi đã sửa chữa ngôi nhà nhỏ của tôi và biến nó thành một tổ ấm. Tôi luôn sáng tạo với việc trang trí. Ngày đó, họa tiết ô vuông trên tường tôi thiết kế bằng gương và bằng cork mười hai phân thật sự rất nổi bật. Mẹ của Ray đã ở lại với chúng tôi một lần và bà rất thích những gì tôi đã làm đến nỗi bà về nhà và trang trí một bức tường bằng cork và gương. Tôi đã rất vui khi lần đầu tiên tôi đến thăm nhà của gia đình họ ở Delaware và thấy điều đó. Tôi cảm thấy mình được công nhận. Ray, với tư cách là một nghệ sĩ, cũng rất đa dạng và sáng tạo. Chúng tôi thực sự rất tài giỏi trong việc biến một ngôi nhà thành tổ ấm. Thực tế, đó là điều chúng tôi đã làm suốt thời gian chúng tôi kết hôn.

Chúng tôi thường lái xe quanh vùng ngoại ô Atlanta và mơ về nơi chúng tôi sẽ sống tiếp theo. Nếu tôi thấy một ngôi nhà tôi thích, chúng tôi sẽ mua nó. Chúng tôi không giàu có—không phải với mức lương của những người dạy học. Anh ấy dạy nhiếp ảnh và sản xuất truyền thông tại Clark College. Tôi dạy tiếng Anh và diễn thuyết tại Morris Brown College. Nhưng chúng tôi vẫn quản lý để làm nhiều điều với số tiền chúng tôi có.

Không lâu sau khi sống ở ngôi nhà nhỏ, chúng tôi chuyển đến một ngôi nhà khác. Một cơ hội không thể từ chối xuất hiện: một ngôi nhà khung bốn phòng ngủ, hai tầng ngay giữa khu Cascade. Chúng tôi rất thích mặc dù cần một chút tân trang. Với những kỹ năng của chúng tôi, chúng tôi không cảm thấy việc đó sẽ khó khăn. Và thực tế là không. Chúng tôi mua ngôi nhà màu xanh lớn trên đường Sandtown và đã đầu tư rất nhiều vào đó. Chúng tôi làm lại tủ bếp, thay thế sàn bếp, lắp đặt cửa sổ mới, và thảm mới, v.v. Mẹ tôi thậm chí đã từ Oklahoma đến giúp chúng tôi.

Khi mẹ tôi rời đi, tôi nhớ rằng tôi có ý tưởng lớn để sơn một trong bốn phòng ngủ màu đỏ. Tôi nghĩ rằng điều đó sẽ rất phong cách. Ray không nghĩ vậy, nhưng anh ấy đồng ý để tôi tự do và chúng tôi đã thuê thợ sơn để bắt đầu. May mắn thay, thợ sơn biết điều gì đó mà tôi không biết và chỉ sơn một bức tường để cho tôi xem trước khi tiếp tục. Khi anh ấy cho tôi xem, tôi ngay lập tức trở thành người thô lỗ.

"Ôi không!" Tôi nói, gần như hét lên. *"Tôi không thích nó! Gỡ nó ra! Gỡ nó ra! Tôi không quan tâm tốn bao nhiêu tiền, chỉ cần gỡ nó ra!"*

Ngày hôm đó tôi thực sự là một bà hoàng của sự kịch tính, nhưng Ray đã chiều chuộng tôi. Anh ấy là một người tốt bụng. Chưa đầy hai năm sau, chúng tôi lại chuyển nhà. Chỉ cách đường Sandtown tám dặm nhà, chúng tôi phát hiện một ngôi nhà đẹp trên một con phố yên tĩnh, nhiều cây xanh. Đó là một ngôi nhà bằng gạch và rõ ràng là tốt hơn ngôi nhà của chúng tôi, hoặc ít nhất chúng tôi nghĩ vậy. Chỉ trong vòng một tuần, chúng tôi đã đưa ngôi nhà của mình ra thị trường. Nó đã bán gần như ngay lập tức với một mức lợi nhuận tốt. Chúng tôi có đủ tiền để mua ngôi nhà bằng gạch trên con phố rợp bóng cây.

Thời gian trôi qua nhanh chóng. Không có Kanye trong tầm mắt. Chúng tôi không nghĩ đến cậu ấy chút nào. Những chuyến đi nông thôn và những cuộc trò chuyện dài, không có trẻ con, là một phần của thói quen hàng tuần của chúng tôi. Chúng tôi yêu điều đó.

Và nó yêu chúng tôi. Một ngày nọ, khi lái xe quanh một khu vực chưa được hợp nhất của Atlanta, chúng tôi thấy một ngôi nhà khác và đã phải lòng ngay lập tức. Nó thật hoàn hảo với chúng tôi. Ray là một người yêu thiên nhiên—thích thực phẩm tự nhiên và ép nước trái cây, trước khi nó trở nên phổ biến. Anh ấy thích ăn thực phẩm sống và tôn trọng thiên nhiên. Anh ấy đã dạy tôi rất nhiều về điều đó. Nghe có vẻ buồn cười, nhưng anh ấy thậm chí đã dạy tôi yêu cây cối.

Dù sao, đó là một ngôi nhà bằng gạch với một tầng hầm lớn. Nó nằm trên bốn mẫu đất, có một con suối, và nhiều không gian cho một khu vườn. Dù chúng tôi không thích làm vườn, nhưng vẫn thích không gian cho một cái. Thực tế, sân sau gần như là một khu rừng. Sống như thế ở trong vùng hoang dã. Chúng tôi có một con chó tên là JT (viết tắt của Jive Turkey). Chúng tôi đã tìm thấy nó ở trại cứu hộ, đã được huấn luyện. Và có vẻ thật đáng tiếc khi không mang về chú mèo con tôi tìm thấy bị bỏ rơi ở bãi đỗ xe nơi làm việc. Không biết vì lý do gì, chúng tôi gọi mèo con là Mr. Smith. Nhưng Mr. Smith đã bỏ đi vài tuần và trở lại mang thai. Không còn Mr. Smith nữa. Chỉ còn Ray, Donda, JT, và Mrs. Smith. Chúng tôi là một gia đình hoàn hảo.

Sau một năm dạy tiếng Anh tại Morris Brown College, tôi có cơ hội học tiến sĩ tại Đại học Auburn. Ray luôn khuyến khích và không bao giờ có vấn đề gì với việc tôi đi học mà không có anh bên cạnh. Auburn chỉ cách đó vài giờ, theo tôi nhớ, và chúng tôi đã lên kế hoạch gặp nhau mỗi cuối tuần. Anh ấy ở nhà và làm việc như một nhiếp ảnh gia. Anh yêu công việc của mình vào thời điểm đó, nhưng sau này bắt đầu cảm thấy rằng có thể không phải là một quyết định khôn ngoan khi biến sở thích thành nghề nghiệp. Anh ấy giỏi, thực sự xuất sắc trong việc chụp và phát triển ảnh. Anh ấy thậm chí đã xây dựng và trang bị một phòng tối hiện đại trong tầng hầm của ngôi nhà chúng tôi. Luôn muốn tạo ra hình ảnh từ đầu đến cuối, Ray thích tự phát triển ảnh của mình hơn là gửi phim đi phát triển. Tôi đã học được rất nhiều từ anh về nhiếp ảnh. Anh ấy sống và thở nhiếp ảnh vào thời điểm đó. Anh luôn nói về bố cục và chụp ảnh với ánh sáng có sẵn. Tôi rất ấn tượng với kiến thức và tài năng của anh và rất tự hào khi là vợ của nhiếp ảnh gia giỏi nhất, không chỉ mình tôi nghĩ vậy. Tôi nhớ đã phản đối kịch liệt khi anh muốn mua một ống kính máy ảnh giá một nghìn đô la. Chúng tôi đã cãi nhau rất nhiều về việc đó, vì đó là một số tiền lớn vào thời điểm đó (thực ra, nó vẫn là một số tiền lớn cho một ống kính máy ảnh hôm nay). Tôi nghĩ rằng số tiền đó có thể được sử dụng tốt hơn. Nhưng tôi không thắng cuộc chiến đó. Tôi lẽ ra nên biết rằng không nên cố gắng can thiệp vào Ray West và thiết bị máy ảnh của anh.

Sớm thôi, anh bắt đầu chụp những bài luận ảnh về các gia đình. Jenny và Jim Trotter, hàng xóm của chúng tôi trên đường Sandtown, những người cuối cùng trở thành cha mẹ đỡ đầu đầu tiên của Kanye, vẫn còn bài luận ảnh của gia đình họ được trưng bày tự hào trên tường lần cuối tôi đến thăm họ cách đây bốn hoặc năm năm.

Ray và tôi trung thành với nhau và tôi tin rằng chúng tôi hoàn toàn tin tưởng nhau. Niềm tin của tôi vào anh ấy vẫn còn sau một cuộc trò chuyện mà tôi vô tình nghe thấy một ngày. Điện thoại reo và Ray trả lời. Khi anh ấy vẫn đang nói chuyện trên điện thoại, tôi hỏi, "Ài vậy?" Tôi không tò mò, cũng không nghĩ rằng có chuyện gì xảy ra. Tôi chỉ thắc mắc xem ai đang gọi. Tôi nghĩ đó có thể là một trong những người bạn của chúng tôi. Khi anh ấy cho tôi biết đó là ai (một người đàn ông, anh ấy nói, tên tôi không nhớ bây giờ), tôi không tin. Vì vậy, khi anh ấy đang nói chuyện khá nhỏ trên điện thoại, tôi đã xuống cầu thang và nhắc máy phụ. Đó không phải là một người đàn ông. Đó là giọng của một người phụ nữ và tôi nghe rõ. Ngay lập tức, tôi gác máy. Tôi không biết tại sao, nhưng tôi thậm chí không muốn nghe cuộc trò chuyện. Kỳ lạ hơn là tôi không tức giận hay

khó chịu. Tôi nghĩ có lẽ có điều gì đó không ổn. Tại sao anh ấy lại nói rằng người gọi là nam?

Sau khi anh ấy cúp máy, tôi bình tĩnh đối chất với anh ấy.

“Anh nói đó là John [hoặc tên nào đó anh ấy đã sử dụng],” tôi nói. *“Nhưng đó là giọng nói của một người phụ nữ.”*

Ngay lập tức, anh ấy thừa nhận. Anh nói với tôi rằng đó là một người phụ nữ tên là Cynthia. Thật buồn cười là tôi vẫn nhớ tên đó đến hôm nay, mặc dù đã hơn ba mươi năm trôi qua. Anh nói không thể giải thích tại sao, nhưng anh thích cô ấy. Anh ấy nói rằng không có chuyện gì xảy ra giữa họ, và tôi tin anh. Thực ra, tôi vẫn tin vậy. Có thể tôi đã ngốc nghếch hoặc quá ngây thơ, nhưng anh chưa bao giờ nói dối tôi và tôi không nghĩ anh đang lừa dối tôi lúc đó.

Ray rõ ràng bị tổn thương bởi toàn bộ tình huống. Anh có một xung đột nhỏ và tôi đoán anh không biết phải cảm thấy thế nào hay làm gì. Tôi không cảm thấy ghen tuông hay tức giận, như chắc chắn tôi sẽ cảm thấy nếu tôi đang kết hôn hoặc trong một mối quan hệ cam kết với ai đó và điều đó xảy ra. Tôi chỉ bình tĩnh nói với anh rằng nếu anh thích Cynthia, thì đó là vấn đề cá nhân của anh. Anh sẽ phải giải quyết nó. Đó không phải là trách nhiệm của tôi. Tôi không bao giờ cảm thấy mối quan hệ của chúng tôi bị đe dọa bởi cô ấy. Thực sự, tôi khá chắc chắn là không. Tôi yêu Ray rất nhiều và tôi biết anh yêu tôi. Có lẽ đó là lý do tôi không bị ảnh hưởng nhiều bởi toàn bộ tình huống. Tôi chưa bao giờ nghe hoặc hỏi thêm về Cynthia. Tôi thậm chí không tò mò. Ray và tôi dành toàn bộ thời gian không làm việc cùng nhau, vì vậy không bao giờ có lúc tôi tự hỏi anh đang ở đâu hoặc có thể đang làm gì. Có thể đó chỉ là một chuyện nhất thời xảy ra trong một khoảng thời gian ngắn khi chúng tôi bên nhau. Tôi chưa bao giờ gặp Cynthia, cũng không muốn gặp. Có thể đó chỉ là một cuộc gọi một lần.

Vài tháng sau, tôi đi Auburn để học bằng tiến sĩ và để Ray ở lại làm việc ở Atlanta. Như dự định, chúng tôi sẽ gặp nhau mỗi cuối tuần và chúng tôi luôn vui mừng khi được ở bên nhau. Sau năm đầu tiên ở Auburn, Ray quyết định gia nhập cùng tôi. Anh sẽ học tại khoa truyền thông và dạy minh họa y khoa tại Viện Tuskegee, chỉ cách Auburn ba mươi phút. Anh đã nhận bằng thạc sĩ về nghiên cứu audiovideo và truyền thông. Giống như Kanye sau này, anh là một người rất nhạy bén về thị giác và rất khéo léo trong bất kỳ công việc nào liên quan đến biểu đạt hình ảnh.

Ray và tôi đã có nhiều thời gian vui vẻ ở Auburn. Chúng tôi sống trong khu nhà dành cho sinh viên đã kết hôn chỉ cách khuôn viên rộng lớn hai dãy nhà. Chúng tôi đã có tình bạn với một trong những giáo sư yêu thích của tôi, Michael Littleford, và kết bạn rất tốt với Bart McSwine và vợ anh, Donna. Bart và Donna là những người chuyên gia da màu duy nhất mà chúng tôi biết ở Auburn. Tất cả những người da

màu khác mà chúng tôi thấy là những lao động, lấy giấy vệ sinh ra khỏi cây mỗi khi đội bóng Auburn Tigers chiến thắng trận đấu bóng đá. Đội Auburn Tigers rất giỏi, vì vậy nhiều người da màu vẫn có việc làm. Donna và Bart đều dạy tại Tuskegee nhưng sống ở Auburn. Ray đã gặp Bart tại một cửa hàng thực phẩm sức khỏe và ngay lập tức trở nên thân thiết. Chúng tôi đã đến thăm họ và Donna và tôi cũng đã thân nhau. Họ có một cô con gái tên là Myisha. Cô bé rất xinh xắn và tôi rất ấn tượng với lối sống ăn chay và cách họ nuôi dưỡng cô bé.

Cuộc sống ở Auburn rất tốt, nhưng cũng không thiếu những lúc khó khăn. Hai lần trong thời gian chúng tôi ở đó, Ray và tôi đã chia tay. Thật buồn cười là mỗi khi chúng tôi chia tay, chúng tôi lại trở thành bạn thân nhất. Một lần chúng tôi đã tìm được một căn hộ cho Ray ở Tuskegee, nhưng anh thậm chí không bao giờ ở đó. Trong quá trình mua sắm ga trải giường, khăn tắm, chén đĩa, và tất cả những thứ khác mà anh cần—hãy tưởng tượng chúng tôi làm điều đó cùng nhau khi đã quyết định chia tay—chúng tôi lại bắt đầu thích nhau và không muốn trải qua một đêm xa nhau. Thật điên rồ. Nhưng tôi rất vui vì điều đó đã xảy ra như vậy. Đó là trước khi Kanye ra đời, nên nếu chúng tôi ở xa nhau, sẽ không bao giờ có Kanye West.

Tôi đã hoàn thành tất cả yêu cầu để lấy bằng, chỉ còn luận án. Ray đã nhận được bằng thạc sĩ của mình và đã đến lúc quay trở lại Atlanta. Chúng tôi tạm biệt bạn bè và các giáo sư và quay về nhà. Kế hoạch là tôi sẽ hoàn thành việc viết luận án từ Atlanta.

Thời gian rất tốt. Theo tôi biết, ít người trong vòng bạn bè của chúng tôi có cuộc sống tốt hơn. Tôi đoán đó là những ngày tốt đẹp mà một số người gọi là thời kỳ huy hoàng. Ray West là người yêu đầu của tôi, và mặc dù chúng tôi không hòa hợp vào những lúc đó, chúng tôi vẫn rất yêu nhau. Chúng tôi đã vượt qua cơn bão, vượt qua những thử mà tôi không muốn chia sẻ ở đây.

Chúng tôi đã đi một chặng đường dài kể từ ngày định mệnh chúng tôi gặp nhau chỉ ba năm trước. Ba đồng xu đó đã mang lại giá trị gấp triệu lần.

Và em bé tạo nên...

Tôi chưa bao giờ muốn có con. Không ai từng nghe tôi nói khi tôi còn trẻ rằng tôi muốn có trẻ em. Kết hôn, có, nhưng trẻ em thì không. Tôi tưởng tượng tôi và người chồng của mình—người bạn đời của tôi—sẽ du lịch vòng quanh thế giới và làm những điều hoàn toàn không phù hợp với từ "người giữ trẻ". Một trong những lý do Ray và tôi kết hợp tốt với nhau là vì anh cảm thấy y như vậy.

Nhưng sau một thời gian, ý nghĩ về việc có và nuôi dưỡng một đứa trẻ trở thành điều chiếm lĩnh tôi hoàn toàn. Tôi bị choáng ngợp với cảm giác mà đến bây giờ tôi vẫn không thể giải thích. Tôi đã quyết định bằng lý trí không muốn có con. Nhưng cơ thể và tinh thần của tôi có những kế hoạch khác. Tôi nghĩ rằng đó là Chúa đã chọn Ray và tôi để có đứa trẻ sẽ trở thành Kanye West. Và bất chấp bất kỳ suy nghĩ nào của chúng tôi trái ngược, không gì có thể ngăn cản việc mang thai và sinh con này, ngay cả sự do dự ban đầu của chúng tôi, hoặc nói đúng hơn, sự khẳng định ban đầu rằng một đứa trẻ không nằm trong kế hoạch của chúng tôi. Nhưng kịch bản đã thay đổi.

Những bản năng làm mẹ của tôi đã bùng phát. Tuy nhiên, Ray không hoàn toàn tin tưởng vào việc trở thành cha. Anh hạnh phúc với chỉ hai chúng tôi làm những điều chúng tôi thích. Dù sao thì, chúng tôi đã hầu như thề không có con. Nhưng ba năm sau khi kết hôn, sự khao khát mạnh mẽ trong tôi về việc có thai chỉ không chịu biến mất. Vì vậy, Ray ít nhất đã bắt đầu suy nghĩ về ý tưởng đó—một phần, tôi chắc chắn, vì anh muốn tôi

**Tựa gốc: And Baby Makes...*

hạnh phúc và một phần vì tôi không thể và không muốn để điều đó nghỉ ngơi.

Tôi đã dùng thuốc tránh thai từ khi Ray và tôi bắt đầu bên nhau. Nhưng khao khát mới này đã lấn át. Tôi không biết nó từ đâu đến. Tôi thực sự không biết. Tôi chỉ mới hai mươi bảy tuổi khi tôi có thai với Kanye, vì vậy tôi biết đồng hồ sinh học của tôi không hỏng hóc. Hoặc có thể đó là Mẹ Thiên Nhiên chỉ muốn làm theo cách của mình. Chúng tôi được sinh ra để sinh sản. Chúng tôi có quyền gì để làm rối thiên nhiên? À, thiên nhiên đang làm rối tôi. Đó là một sức mạnh lớn hơn tôi.

Một đêm, tôi đã khẳng khăng hơn bao giờ hết về việc muốn có thai và biến thành sự kết hợp giữa cầu xin và khẳng khăng. Tôi nói với Ray rằng tôi biết bản năng rằng đã đến lúc chúng tôi có một đứa trẻ mặc dù bất kỳ điều gì chúng tôi có thể đã lên kế hoạch hoặc không lên kế hoạch.

Anh nhìn tôi, bối rối, và nhắc tôi về những gì chúng tôi đã nói.

Anh nói với giọng kiên quyết nhưng vẫn đầy yêu thương, *"Anh không muốn có con."*

Anh không giận dữ. Anh chỉ đang cố gắng lý lẽ với tôi. Và vào lúc đó, tôi đã hiểu một điều mà trước đây chưa rõ với tôi. Tôi hiểu tại sao bản năng làm cha của anh chưa xuất hiện.

"Donda," anh nói. *"Anh không biết liệu anh có thể làm một người cha tốt không. Anh không biết liệu nó có trong anh hay không. Đó là lý do anh không muốn làm điều đó."*

Tôi hoàn toàn hiểu. Tôi không biết liệu tôi có thể trở thành một người mẹ tốt không. Tôi đã nói chuyện với một trong những người bạn thân nhất của tôi, Jenny Trotter. Cô ấy và chồng cô, Jim, đã có một cô con gái, Saun Toy, vào thời điểm đó, và dường như có tất cả trí tuệ trên thế giới. Tôi nói với Jenny về những nỗi sợ hãi bí mật của tôi. Tôi nói với cô ấy rằng việc trở thành mẹ đối với tôi giống như được yêu cầu thực hiện phẫu thuật mà không học trường y. Tôi không chuẩn bị sẵn sàng. Không chỉ vậy, tôi cũng sợ hãi.

Jenny đã giúp làm giảm nỗi sợ đó. Cô ấy có và vẫn có hiệu ứng làm dịu cho mọi người. Cảm ơn Chúa, tôi là một trong số họ.

"Hãy nhìn tất cả những người ngoài kia đang nuôi dạy con cái," cô nói với tôi. *"Không cần phải là thiên tài. Bạn chỉ cần là một người sẵn lòng và yêu thương."*

Cô ấy đúng. Có rất nhiều người đang có con mà dường như kém năng lực hơn tôi. Và hầu hết các con của họ đều ổn. Ít nhất tôi đang bắt đầu từ một điểm đúng—tôi muốn có một đứa trẻ và tôi biết tôi sẽ yêu thương đứa trẻ đó. Nhưng tôi không muốn làm điều đó một mình.

Ray và tôi đã trò chuyện nhiều hơn, và sớm anh trở nên thoải mái hơn với toàn bộ ý tưởng. Tôi đã kể cho anh nghe những gì Jenny đã nói với tôi.

"Nếu bạn muốn có một đứa trẻ, chúng ta có thể có một đứa," anh nói.

Gần như ngay khi anh nói những từ đó, tôi đã ngừng uống thuốc tránh thai. Hai tháng sau, tôi đã có thai.

Những tuần đầu sau khi biết tin thật tuyệt vời. Ray rất chăm sóc. Chúng tôi vẫn đi khắp mọi nơi cùng nhau và tận hưởng việc lên kế hoạch và mua sắm cho đứa trẻ chưa sinh. Chúng tôi thậm chí đã mua một chiếc ghế bập bênh cổ điển mà tôi sẽ rung đùi đưa bé trong đó. Tôi vẫn còn nó ngày hôm nay. Mọi thứ đều ổn. Nhưng khi thực tế bắt đầu đến, nỗi sợ hãi của Ray đã quay trở lại một cách dữ dội.

Sự hiểu biết gần nhất của tôi về loại nỗi sợ đó là khi tôi tốt nghiệp đại học. Tôi nhớ ngồi trong ký túc xá McVictor trên khuôn viên Đại học Virginia Union một tuần trước khi tốt nghiệp, bị tê liệt vì sợ hãi. Suy nghĩ rằng tôi sẽ phải hoàn toàn trưởng thành và hoàn toàn chịu trách nhiệm cho cuộc sống của chính mình đã khiến tôi cảm thấy khổ sở. Tôi sẽ phải trả hóa đơn của mình, hoạt động tốt trong thế giới, và làm điều đó độc lập. Tôi sẽ phải là người lớn mà cha tôi luôn gọi tôi.

Cha mẹ tôi rất ủng hộ tất cả chúng tôi. Nhưng họ có một quy tắc: khi bạn ra khỏi đại học, bạn tự lo liệu. Dĩ nhiên, sự hỗ trợ tinh thần và yêu thương sẽ luôn có đó. Nhưng bạn được kỳ vọng phải tự lo liệu về tài chính và mọi thứ khác khi bạn tốt nghiệp với bằng cử nhân bốn năm. Họ đã làm việc và tiết kiệm để giáo dục chúng tôi. Tôi nhớ mẹ tôi đã rút ra một đồng trái phiếu tiết kiệm lớn mà bà đã dành dụm cho việc giáo dục đại học của tôi từ khi tôi năm hoặc sáu tuổi. Nhưng giờ thì đã đến thời điểm tốt nghiệp và tôi phải tự lo liệu.

Tôi nghĩ rằng quy tắc của họ là rất công bằng, cho đến khi ngày độc lập của tôi đến. Với ngày tốt nghiệp đang đến gần, tôi chỉ có một ý tưởng mơ hồ về việc mình sẽ làm gì, sẽ đi đâu sau khi rời khỏi môi trường mà tôi đã thấy rất nuôi dưỡng. Tôi đã rất sợ hãi khi thực tế đó bắt đầu hiện ra trước mắt tôi. Nghĩ lại, nếu tôi muốn trở về nhà Oklahoma City, tôi biết cha tôi sẽ chào đón điều đó— dù có quy tắc. Cả cha mẹ tôi đều đã cho tôi về nhà, đặc biệt là khi tôi không phải mang theo một đứa trẻ để họ nuôi. Họ không chấp nhận điều đó.

Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc trở về nhà cha mẹ hay trở về thành phố nơi tôi lớn lên. Tôi được nuôi dưỡng giống như cách tôi đã nuôi Kanye, để ra ngoài thế giới, sống cuộc đời của mình, và nói lên sự thật của mình theo cách tôi thấy.

Tôi có rất nhiều câu hỏi. Tôi có thành công không? Tôi có làm cha mẹ tự hào không? Tôi có làm chính mình tự hào không? Tôi luôn là một người có thành tích cao. Nhưng tôi sợ điều chưa biết. Vì vậy, tôi biết nơi Ray đang ở và tôi cũng biết đó là một nơi rất thực tế.

Tôi muốn chồng tôi hài lòng. Tôi cảm thấy tôi không thể hạnh phúc nếu anh không hài lòng. Nhưng tôi cũng biết rằng tôi không thể hoàn toàn hạnh phúc nếu không có một đứa trẻ. Tôi biết điều đó cũng rõ như tôi biết tên của mình. Và mặc dù Ray thường xuyên bị ám ảnh bởi những câu hỏi chưa có câu trả lời về khả năng làm cha tuyệt vời của mình (anh luôn theo đuổi sự xuất sắc trong mọi việc anh làm), những câu hỏi và nỗi sợ hãi của anh về việc làm cha đã dẫn đến quyết định tốt nhất mà chúng tôi từng làm.

Tôi cảm ơn Chúa rằng tôi đã thay đổi ý định về việc có con. Tôi không thể tưởng tượng cuộc sống của mình sẽ như thế nào nếu không có anh. Không phải vì anh là Kanye West, mà vì việc làm mẹ đối với tôi là trải nghiệm bổ ích nhất mà tôi từng có. Bên cạnh cuộc sống chính nó, việc nuôi dưỡng Kanye là phước lành lớn nhất của tôi. Anh đã mang lại rất nhiều cho cuộc sống của tôi và dạy tôi rất nhiều về chính mình.

Khi những tháng cuối cùng đến gần và sự xuất hiện của đứa trẻ của chúng tôi sắp đến, Ray đã trở thành người chồng siêu đẳng. Anh đã đi đến lớp học Lamaze cùng tôi. Anh đã yêu cầu tôi tập thể dục và ăn thực phẩm tươi sống và hữu cơ. Anh đã yêu cầu tôi uống nước ép cà rốt và táo tươi. Và, từ lúc chúng tôi quyết định thực hiện điều đó, tôi đã ngừng hút cần sa. Tôi muốn cung cấp môi trường lành mạnh nhất mà tôi có thể để mang thai đứa trẻ này. Tôi đã yêu anh trước khi anh được thụ thai. Ngay trước và trong thời gian mang thai, tôi có lẽ đã khỏe mạnh nhất từ trước đến giờ. Điều duy nhất trên cơ thể tôi lớn lên là cái bụng.

Ray hoàn toàn nhiệt tình với điều đó. Anh đã chụp hình mọi giai đoạn của thai kỳ, thậm chí cả khi tôi ở tháng thứ tám rưỡi, đang đạp xe. Một lần nữa, chúng tôi đã làm điều của riêng mình. Tôi không muốn mặc quần áo thai sản vì thời đó không tìm thấy gì thời trang. Tôi muốn mặc đồ thời trang và dễ thương. Không có bộ đồ rộng thùng thình, không được chỉnh sửa cho tôi. Vì vậy, tôi đã mặc quần jeans và tạo một lỗ ở phía bên kia và buộc một sợi dây từ lỗ nút đến lỗ tôi đã tạo ra, nói lỏng sợi dây khi bụng tôi phát triển. Tôi mặc áo sơ mi rộng và thời trang để che bụng khi các tháng trôi qua.

Tôi biết mình đang có một cậu bé. Ray nói anh muốn có một cô gái. Tôi nghĩ anh chỉ nói vậy để không thất vọng nếu chúng tôi có một cô gái. Hoặc có thể đó là điều mà các ông bố có với các cô con gái của họ. Nhưng tôi biết chúng tôi đang có một cậu bé. Chúng tôi chưa bao giờ thực hiện siêu âm, tôi chỉ cảm nhận được điều đó. Tôi cảm nhận được Kanye, khi anh quay và uốn cong trong bụng tôi. Ồi, tôi cảm nhận được anh. Đôi khi anh đẩy khuỷu tay vào bụng tôi mạnh đến mức tôi nghĩ chắc anh đang tập thể dục trong đó. Nhiều đêm anh đánh thức tôi trên các xà hoặc gì đó. Nhưng luôn luôn là cảm giác tốt dù có khó chịu thế nào. Ray sẽ thích thú khi cảm nhận bụng tôi và thậm chí sau một thời gian thừa nhận rằng có thể chúng tôi đang có một cậu bé trên đường.

Khi đến lúc em bé sắp chào đời, Ray khá bình tĩnh và điềm đạm. Anh cầm theo túi đồ đã chuẩn bị sẵn của tôi và thiết bị máy ảnh của anh. Chúng tôi đến bệnh viện và tưởng rằng mọi thứ đã sẵn sàng cho sự kiện lớn, nhưng thực tế không như vậy. Các con co thắt cách nhau mười phút. Tôi đã sẵn sàng, nhưng em bé thì không. Tôi phải trải qua tổng cộng ba mươi chín giờ đau đẻ! Tôi mồ hôi, rặn, thở, và đau đớn. Sau mười hai giờ đầu tiên, họ gửi tôi về nhà.

"Bà chỉ mới mở cổ tử cung được ba phân," bác sĩ nói. "Bà có thể về nhà và trở lại khi các cơn co thắt cách nhau năm phút."

Chúng tôi về nhà mà không có em bé, chỉ có cơn đau đẻ và sự mong đợi. Tôi không nhớ mình có những khoảnh khắc nghĩ “tôi nguyện rửa ngày tôi gặp anh, Ray West” hay không. Có thể tôi đã nghĩ vậy. Tôi đã cầu nguyện và khao khát đứa trẻ này, nhưng cơn đau đẻ thì không đùa. Tôi chắc chắn rằng tôi đã nhìn vào người đàn ông mà tôi yêu thương mãnh liệt và nghĩ rằng anh là nguyên nhân của tất cả cơn đau đó.

Mặc dù vậy, tôi vẫn quyết tâm làm theo cách tự nhiên. Tuy nhiên, bác sĩ đến và nói, “*Donda, chúng ta phải thực hiện phẫu thuật C-section.*”

Phẫu thuật C-section?

Tôi đã tập thể dục, tham gia lớp Lamaze, làm tất cả đúng như kế hoạch. Tôi nghĩ rằng em bé đã sẵn sàng ra ngoài. Nhưng có vẻ như em bé, người sau này sẽ trở thành Kanye West, có cách riêng của mình ngay cả từ trong bụng mẹ.

Sau ba mươi chín giờ, tôi đã chấp nhận thuốc để sinh con. Bác sĩ nói rằng nếu tôi không mở cổ tử cung đến mười phân, chúng tôi sẽ phải thực hiện phẫu thuật C-section. Sau tất cả những giờ phút đó, tôi chỉ mở được năm phân.

Thật thất vọng. Không có phòng sinh như kế hoạch tỉ mỉ đã chuẩn bị. Không có bồn nước ấm để ngâm em bé ngay sau khi ra đời. Không có ánh sáng mờ và nền như tôi muốn đón em bé vào thế giới này. Những kế hoạch tốt đẹp đã bị phá vỡ.

Tôi phải dùng thuốc để thực hiện phẫu thuật C-section. Tôi vẫn còn tỉnh táo và có thể nhìn thấy đứa con trai đẹp của chúng tôi. Anh ấy khỏe mạnh. Bác sĩ nói vậy mà không cần hỏi.

Tôi biết phẫu thuật C-section là phương án cuối cùng. Bác sĩ của tôi rất thực tế và khuyến khích tất cả những điều tự nhiên như cho con bú mẹ và dinh dưỡng tốt. Ông thậm chí còn có một nữ hộ sinh làm việc cùng và cả hai đều tuyệt vời. Ray cũng thích họ. Anh luôn đưa tôi đến các buổi hẹn, vì vậy Ray đã gặp và trò chuyện với họ. Ray đã hoàn toàn tham gia vào thai kỳ của tôi, đến mức chúng tôi có những bữa tối hàng tuần tại nhà hàng Trung Quốc nơi tôi luôn gọi món tôm bướm. Thật buồn cười khi Kanye không thích hải sản.

Chúng tôi sống ở Atlanta lúc đó, nhưng tôi đã chọn sinh em bé tại một bệnh viện ở Douglasville, Georgia, vì nó có phòng sinh. Ở đó, tôi có thể có chồng, mẹ tôi (người sau này tôi biết cũng khá hài lòng không có mặt trong lúc sinh), và thậm chí là vài người bạn rất gần. Ánh sáng trong phòng sinh sẽ mờ để em bé không bị căng thẳng và tiếp xúc ngay với ánh sáng chói và cảm giác y tế ngay khi ra đời.

Ray và tôi đã chọn đúng—bác sĩ đúng, bệnh viện đúng, lớp học đúng, lối sống lành mạnh đúng, và chúng tôi thậm chí đã chọn một phòng sinh. Tất cả đều phù hợp với việc có được trải nghiệm tối ưu và đứa bé hoàn hảo. Chúng tôi đã được

ban phước lớn, mặc dù tất cả những lựa chọn đó không đem lại kết quả như mong đợi.

Ray cuối cùng là người duy nhất có mặt trong phòng ngoài nữ hộ sinh và bác sĩ khi Kanye ra đời. Chúng tôi không thể thực hiện phẫu thuật C-section trong phòng sinh. Nhưng bệnh viện nhỏ và ấm cúng, và phòng cảm thấy ấm áp với tôi.

Như mọi người, chúng tôi đã cầu nguyện cho một đứa bé khỏe mạnh với mười ngón tay và mười ngón chân. Nhưng tôi cũng cầu nguyện cho anh ấy thông minh. Thông minh như cha tôi, người chỉ có bằng cấp lớp sáu nhưng là một trong những người thông minh nhất mà tôi biết, một người suy nghĩ thực sự.

Những lời cầu nguyện của chúng tôi đã được đáp ứng. Em bé của chúng tôi khỏe mạnh và thông minh. Ray ở đó, với máy ảnh trong tay. Anh cố gắng chụp lại từng khoảnh khắc đầu tiên của em bé. Anh chụp ảnh mọi người đã bế em bé trong bệnh viện—các y tá, bác sĩ. Thật buồn cười. Chúng tôi đã từng không muốn có con hoặc sợ có một đứa, và khi con trai chúng tôi cuối cùng ra đời, không có người cha nào tự hào hơn anh ấy.

Mẹ tôi từ Oklahoma City đến giúp tôi xung quanh nhà. Nhưng vì phẫu thuật C-section, mẹ đã ở lại với tôi nhiều hơn trong bệnh viện. Bà rất thích ngôi nhà thực sự của chúng tôi, nhưng không thích nơi nó nằm. Mẹ tôi không thích ở nơi có nhiều cây cối mà không thể nhìn thấy người ra vào. Điều đó làm bà lo lắng, nên bà ở lại bệnh viện với tôi. Chỉ sau đó, mẹ tôi mới nói rằng bà không hề nghĩ đến việc ra đó trên mảnh đất bốn mẫu với nhiều cây cối trong khi Ray và tôi ở bệnh viện. Tôi đã hơi trầm cảm vì không thể sinh con theo cách tự nhiên và không thể cho con bú mẹ trong tuần đầu tiên. Vì vậy, Ray đã ở lại với tôi. Anh đã hướng dẫn tôi vượt qua đau đẻ bằng cách nghĩ đến hồ nước và cây cối. Anh đã hướng dẫn tôi vượt qua trầm cảm sau sinh bằng cách nhắc tôi về phước lành tuyệt vời mà chúng tôi vừa nhận được. Tôi nhớ tất cả những điều đó như mới xảy ra ngày hôm qua. Chúng tôi hạnh phúc như những người có thể hạnh phúc.

Chỉ có một điều thiếu—tên hoàn hảo cho đứa bé hoàn hảo. Trong tất cả sự phấn khích xung quanh thai kỳ, chúng tôi chưa bao giờ chọn tên. Vì vậy, mẹ tôi và tôi bắt đầu lật qua cuốn sách tên gọi châu Phi mà tôi đã mua. Tôi rất quan tâm đến văn hóa châu Phi và Ray cũng vậy. Chúng tôi muốn con mình có một cái tên đại diện cho văn hóa của nó và có ý nghĩa gì đó. Chúng tôi muốn cậu có một cái tên mạnh mẽ.

Mẹ tôi và tôi tìm thấy tên "*Kanye*" trong cuốn sách này. Đó là một tên Ethiopia có nghĩa là "*người duy nhất*". Tôi biết Kanye sẽ là đứa con duy nhất của chúng tôi, đặc biệt và đặc biệt.

Mẹ tôi tìm thấy tên đệm của anh trong phần O. Bà chọn "*Oman*," có nghĩa là "*người thông thái*." Kanye Omari West. Mẹ tôi chỉ ra rằng tên viết tắt của anh sẽ là K.O. Bà thích điều đó vì nó có nghĩa là knockout. Chúng tôi hỏi Ray về các tên và anh đồng ý với tên Kanye cho tên chính và Oman cho tên đệm. Vậy là chúng tôi đã chính thức đặt tên.

Khi về nhà, Ray thật tuyệt vời. Anh làm mọi thứ ngoài việc cho con bú mẹ. Và nếu anh có thể tìm cách làm điều đó, tôi tin rằng anh sẽ làm. Tôi không thể yêu cầu sự hỗ trợ hơn thế. Đó là cách tôi tưởng tượng—cách nó nên như vậy.

Vài tháng sau, chúng tôi quyết định chuyển nhà... một lần nữa. Chúng tôi tìm thấy một ngôi nhà xinh đẹp ở khu vực West End mới được tân trang ở Atlanta. Những ngôi nhà đó đã được cải tạo hoàn toàn và trở lại như chưa bao giờ thấy. Không phải chỉ là sơn lại và làm mới. Những ngôi nhà này có thể sánh ngang với những tạp chí. Và vào thời điểm đó, chúng tôi là những người duy nhất trong số bạn bè của mình có thể thực sự sở hữu một trong những ngôi nhà đó. Với việc bán ngôi nhà trên bốn mẫu đất, chúng tôi có đủ tiền để mua nó.

Chúng tôi đã đặt cọc tám nghìn đô la, mà vào thời điểm đó không phải là một số tiền nhỏ. Các nhà phát triển mời chúng tôi đến bữa tối, nơi chúng tôi gặp tất cả những người tiên tiến sẽ là hàng xóm của chúng tôi. Họ chủ yếu, nếu không phải hoàn toàn, là người da trắng. Điều đó không quan trọng. Chúng tôi sẽ tiếp tục có tất cả bạn bè cũ của mình, và khu vực này thực sự ở trong khu phố, không xa những người chúng tôi biết và yêu thương. Không xa Jenny và Jim Trotter, những người đã đồng ý làm cha mẹ đỡ đầu của Kanye.

Nhưng như số phận đã định, trước khi chúng tôi ký hợp đồng mua nhà đó, Ray đã tìm thấy một tòa nhà thương mại sẽ là địa điểm lý tưởng cho studio của anh. Sau nhiều suy nghĩ, ngôi nhà đã trở thành lịch sử. Chúng tôi không thể vừa có ngôi nhà vừa có studio chụp hình. Chúng tôi thậm chí đã mất tiền đặt cọc 8.000 đô la vì chúng tôi đã đủ điều kiện vay 125.000 đô la nhưng không muốn tiếp tục với khoản vay. Chúng tôi cần ưu tiên cho việc kinh doanh. Bằng cách làm như vậy, chúng tôi nghĩ rằng cuối cùng chúng tôi có thể có bất cứ điều gì chúng tôi muốn. Và chúng tôi đã nhìn thấy rất nhiều. Có lẽ chính những điều chúng tôi không thấy mới tạo nên sự khác biệt lớn.

Chúng tôi quyết định chọn tòa nhà thương mại thay vì ngôi nhà gia đình đẹp ở West End. Tại đó, Ray có thể có studio của mình và mở rộng công việc kinh doanh. Chúng tôi sẽ có một căn hộ gác xép ở trên và studio của anh ấy sẽ ở dưới.

Ray làm việc chăm chỉ để xây dựng doanh nghiệp của mình. Anh đặt tên nó là RaDonda, kết hợp giữa hai tên của chúng tôi. Tôi rất tự hào về anh và những gì anh đang làm. Trong một thời gian, anh đã làm tất cả trong khi vẫn là một người cha chu đáo, chăm sóc gia đình và cố gắng xây dựng doanh nghiệp của mình thành công.

Nhưng khi thời gian trôi qua, tôi nhận thấy Ray ngày càng dành nhiều thời gian hơn cho RaDonda và ít thời gian cho chúng tôi. Tôi cảm thấy năng lượng dần rút ra khỏi chúng tôi và tôi không thích điều đó, vì vậy tôi đã đối mặt với anh.

Trong một cuộc thảo luận căng thẳng, anh nói rằng đúng, studio là điều quan trọng nhất đối với anh. Anh thậm chí xác nhận rằng nó đứng trước cả Kanye và tôi. Thật là một sự thay đổi. Lâu sau khi chúng tôi ly hôn, anh đã nói với một

người bạn chung rằng đó là những sai lầm lớn nhất trong đời anh và anh ước gì có thể rút lại những lời đó. Nhưng anh không thể. Những lời đó đã làm tôi tổn thương như thể anh tát tôi vào mặt, vì khi tôi nhìn vào mắt anh ở thời điểm đó, tôi chắc chắn rằng anh thật sự có ý đó.

Cha tôi luôn nói rằng bạn phải đặt Chúa lên hàng đầu, gia đình thứ hai, và công việc thứ ba. Tôi không phiền khi đứng thứ hai sau Chúa, tất nhiên, nhưng tôi chắc chắn không muốn đứng sau công việc của Ray. Không phải tôi và không phải Kanye.

Vào khoảnh khắc đó, tôi không còn muốn ở lại với Ray West. Không chỉ vì quan điểm của anh về vấn đề đó, mà còn vì nhiều cách mà tôi cảm thấy mình trở thành người xa lạ với chính mình. Đã đến lúc ra đi. Mười một tháng sau khi Kanye chào đời, Ray và tôi đã ly thân lần cuối. Khi Kanye ba tuổi, chúng tôi ly hôn. Cuộc ly hôn chính thức vào ngày 28 tháng 8 năm 1980. Lý do tôi nhớ ngày đó là vì đó là sinh nhật của Ray. Nó cũng là một cuộc tái sinh cho tôi.



TÌNH KHÔNG DỄ ĐẾN*

Rời bỏ Ray gần như dễ dàng như khi ở bên anh ấy. Tôi thường nói rằng chúng tôi đã có một cuộc hôn nhân tuyệt vời và một cuộc ly hôn tuyệt vời. Khi cuộc hôn nhân hoạt động, nó hoạt động rất tốt. Khi không còn hoạt động, đã đến lúc ra đi. Không có sự cay đắng hay xấu xa, chỉ đơn giản là đến lúc đi. Chúng tôi đã có một cuộc chia tay hòa bình đến nỗi Ray đã chở tôi đi tìm một căn hộ. Có lẽ chúng tôi đã chia tay và hòa giải nhiều lần đến nỗi khi làm điều đó lần cuối, cả hai chúng tôi đều biết đó là sự kết thúc.

Có lẽ tôi cũng không nộp đơn ly hôn nếu tôi không định rời Atlanta. Tôi nghĩ rằng khi tôi quyết định rời đi, tôi cần phải làm cho nó trở thành một sự chia tay rõ ràng. Vì vậy, tôi đã nộp đơn xin quyền nuôi con toàn phần và Ray không phản đối nhiều. Anh ấy không nhận ra điều gì đã xảy ra cho đến khi tôi thực sự rời Atlanta. Tôi đã quyết tâm rời đi, nhưng tôi không muốn tước đi cơ hội gặp con trai mình của anh ấy. Tôi chỉ không muốn anh ấy đệ đơn kiện về việc bỏ rơi, vì vậy tôi phải làm cho nó chính thức.

*Tựa gốc: Love don't come easy

Tôi rời Atlanta để bắt đầu một cuộc sống mới. Tôi chuyển đến Chicago một phần nhờ sự khuyến khích của Larry Lewis. Ngoài mối quan hệ lãng mạn của chúng tôi, anh đã chỉ cho tôi thấy nhiều cơ hội tuyệt vời tôi có thể có ở Chicago. Tôi rời Atlanta để theo đuổi một số cơ hội đó.

Tôi đã hẹn hò với một vài người sau Ray, nhưng Larry là người đầu tiên tôi muốn nghiêm túc. Tôi gặp anh ở Atlanta tại Lễ hội Jazz Cool. Anh ấy đang ở cùng một người bạn, Sheridan, người cũng là bạn của tôi. Larry nói với Sheridan rằng anh muốn gặp một cô gái tốt trong khi ở Atlanta. Tôi tình cờ đang ở nhà Sheridan một ngày. Larry ra ngoài, nhưng khi anh trở về, tôi đang ngồi ở bàn bếp nói chuyện với Sheridan. Khi Larry và tôi nhìn nhau, có những tia lửa khắp nơi. Tôi không nói rằng đó là tình yêu từ cái nhìn đầu tiên, nhưng rõ ràng có một sự kết nối.

Chúng tôi đã trò chuyện liên tục đêm đó và cả tuần hoặc hai tuần sau khi anh ở Atlanta. Trước khi anh rời đi, chúng tôi đã là một cặp đôi. Larry trôi chảy nhưng thành thật, điềm đạm nhưng cởi mở. Anh ấy cũng rất quyến rũ và là một trong những người vui vẻ nhất mà tôi từng gặp.

Rời Atlanta và đến Chicago không khó. Tôi đã lên kế hoạch thay đổi công việc, có thể là thành phố, nhưng tôi không biết rõ. Khi tất cả điều này xảy ra, tôi biết đó là cách nó phải diễn ra.

Tôi đã thông báo cho bạn bè và gia đình về kế hoạch chuyển đến Chicago và không ai phản đối tôi. Tôi thậm chí đã lái xe tải với đồ đạc của chúng tôi đến Chicago một mình. Đó là lần duy nhất tôi nghe thấy sự phản đối. Một số bạn bè của tôi không muốn tôi thực hiện chuyến đi đó một mình. Nhưng vì không ai tình nguyện đi cùng tôi, tôi đã lái xe hơn mười một giờ đến Chicago. Tôi tìm được một nơi để ở và ổn định rồi quay lại đón Kanye, người vẫn đang ở với cha của cậu ấy khi tôi ở đó.

Ray không vui khi tôi đưa Kanye và chuyển đến Chicago. Nhưng anh ấy không phản đối nhiều—thậm chí không đòi quyền nuôi chung. Cuộc ly hôn đã hoàn tất hai tuần trước khi tôi rời Atlanta và tôi có quyền nuôi toàn phần Kanye. Tôi đã sẵn sàng bắt đầu giai đoạn tiếp theo của cuộc đời chúng tôi—như một người phụ nữ đơn thân và một bà mẹ đơn thân.

Tôi vừa hoàn thành bằng tiến sĩ về giáo dục tiếng Anh. Tôi còn trẻ, da màu, và thông minh. Tôi có thể tự quyết định con đường của mình. Trước khi tôi chuyển đi, Larry đã cắt ra những trang vàng trong cuốn sách điện thoại với tất cả các trường cao đẳng và đại học được liệt kê và gửi cho tôi các mục quảng cáo từ hai tờ báo địa phương. Anh đã khoanh tròn những thứ anh nghĩ tôi sẽ quan tâm. Tôi đã nộp đơn vào Đại học Chicago State và Đại học Roosevelt. Tôi đã nhận được cả hai vị trí. Tôi chọn vị trí tại Đại học Chicago State vì tôi muốn dạy ở một trường học chủ yếu là người da màu. Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng.

Larry Lewis không phải là lý do chính cho sự thay đổi này. Và tôi không chuyển đến Chicago vì bất kỳ lời hứa nào chúng tôi đã thực hiện với nhau. Tôi không ảo tưởng về mối quan hệ của chúng tôi và, thành thật mà nói, tôi không tìm cách vào một mối quan hệ nghiêm túc ngay sau khi ly hôn. Nhưng tôi yêu Larry, tôi thích sự đồng hành của anh, và tôi cần một sự thay đổi cảnh quan. Vì vậy, Thành phố Gió rất phù hợp với tôi.

Larry và tôi không ở bên nhau lâu. Tôi gặp anh vào tháng Sáu, chuyển đến Chicago vào cuối tháng Tám, quay lại đón Kanye vào cuối tháng Chín, và bốn hoặc năm tháng sau, Larry và tôi đã chia tay. Tôi chỉ nhớ khi chúng tôi chia tay vì vào Ngày Valentine đó chúng tôi không còn là một cặp đôi. Mặc dù chúng tôi vẫn là bạn cho đến ngày nay.

Kanye mới chỉ ba tuổi, và may mắn thay cậu ấy và Larry chưa có thời gian thực sự gắn bó. Tôi nghĩ rằng một trong những điều tồi tệ nhất bạn có thể làm cho con cái của bạn là để chúng gắn bó với những người—đàn ông—và sau đó những người đó biến mất. Nó gây ra rất nhiều sự nhầm lẫn. Đó là lý do tại sao tôi luôn cẩn thận về những người đàn ông trong cuộc sống của mình và những người tôi quyết định có quanh con trai của tôi.

Thật không dễ dàng khi là một người phụ nữ đơn thân với một đứa trẻ. Bạn có những nhu cầu và mong muốn. Bạn muốn hẹn hò và tận hưởng sự đồng hành của người khác giới vì cuối cùng, bạn là con người. Nhưng con của bạn phải luôn đặt lên hàng đầu. Bạn không thể có một cánh cửa xoay vòng của những "chú" và bạn bè ra vào trong cuộc sống của con bạn.

Tôi luôn cân nhắc điều này trước khi hẹn hò với bất kỳ người đàn ông nào. Như với Larry, tôi đã có sự lựa chọn. Ray đã giữ Kanye cho đến khi tôi ổn định. Và sau khi chúng tôi chuyển đến Chicago, Kanye sẽ dành mùa hè của mình với Ray và cha mẹ của Ray. Tôi có những mùa hè để khám phá cảnh hẹn hò. Và ba tháng đó đã cho tôi đủ thời gian để biết liệu một người đàn ông có xứng đáng để ở lại sau tháng Tám hay không, xứng đáng để gặp con trai của tôi.

Một vài người đàn ông đáng giá. Ulysses Buckley Blakely Jr., hay Bucky, là một trong số đó. Tôi nghĩ rằng anh ấy sẽ là tình yêu cuối cùng của tôi. Anh và tôi có một mối quan hệ tuyệt vời. Kanye rất thích anh. Anh sẽ đưa Kanye đến công viên hàng giờ gần tòa nhà của mình ở Evanston. Kanye thường gọi công viên đó là "Công viên của Bucky." Chúng tôi đã sống cùng anh vài tháng sau khi tôi trở về từ Ấn Độ. Và chúng tôi thậm chí đã định mua một ngôi nhà cùng nhau ở South Shore Drive, nhưng tôi nghĩ Bucky đã thay đổi ý định.

Ngôi nhà đó lẽ ra là ngôi nhà của chúng tôi. Chúng tôi sẽ chuyển vào đó như một gia đình. Nhưng tình yêu không còn ở đó nữa. Mọi thứ đã thay đổi giữa Bucky và tôi và tôi cảm nhận được điều đó. Anh không bao giờ nói gì. Chúng tôi không có một cuộc cãi vã lớn hay bất cứ điều gì. Anh không đối xử với Kanye theo cách khác.

Mọi thứ chỉ khác biệt giữa chúng tôi. Tình yêu không còn cảm giác như trước.

Tôi đã bị phân vân vào thời điểm đó. Tôi thực sự muốn ngôi nhà đó và tôi không thể mua nó một mình. Nhưng không có cách nào tôi có thể thấy mình ở lại với một người đàn ông vì tôi nghĩ tôi cần anh ấy hoặc đặt Bucky vào một tình huống mà tôi biết anh không muốn. Tôi tin rằng anh sẽ chuyển vào ngôi nhà đó với tôi nếu tôi thúc đẩy vấn đề. Nhưng tôi sẽ không thúc đẩy vấn đề.

Tôi phải làm điều gì đó. Nhưng tôi thực sự không biết làm gì. Một ngày, tôi lên xe buýt và điều tôi thấy trên ghế mà tôi sắp ngồi? Một dấu hiệu ghi: BAN THE BUCK! Cơ quan Vận tải Chicago yêu cầu tất cả hành khách sử dụng tiền lẻ chính xác. Ngày đó, một chuyến đi xe buýt chỉ mất một phần tư đô la. Có những quảng cáo khắp nơi "Ban the Buck!" Tôi nghĩ đó là một dấu hiệu để tôi loại bỏ Bucky. Tôi đã cầu nguyện tìm một dấu hiệu, nhưng tôi không bao giờ tưởng tượng rằng Chúa sẽ hiểu tôi theo cách đó.

Đã đến lúc để tôi loại bỏ Bucky. Tôi không nghĩ Bucky phiền lòng chút nào. Thực ra, tôi nghĩ anh cảm thấy nhẹ nhõm. Anh không phải là người đàn ông sẽ muốn rút lui khỏi mối quan hệ. Anh là một người đàn ông tử tế, yêu thương, hào phóng và có trách nhiệm. Nhưng đã đến lúc phải tiếp tục.

Sau Bucky, có Tony. Kanye thực sự đã kết nối tôi với anh ấy. Tôi đang đưa Kanye đi bỏ phiếu tại địa phương của chúng tôi. Tôi thấy người đàn ông cao to—cao sáu foot bốn (tôi cao có năm foot bốn). Trước khi chúng tôi bỏ phiếu, Kanye kéo tay tôi để xem người đàn ông này. Tôi đã nhìn rồi. Chúng tôi vào bỏ phiếu (tôi luôn đưa Kanye vào phòng bỏ phiếu cùng vì tôi muốn cậu ấy làm quen với quy trình). Khi chúng tôi xong, người đàn ông đã biến mất.

Tôi quyết định đi dạo một chút. Họ đang xây dựng một số căn hộ mới và có một vài mô hình mở cửa. Ai mà chúng tôi gặp ở đó? Người đàn ông từ cơ sở bỏ phiếu. Tôi không phải là kiểu phụ nữ hay chủ động, vì vậy tôi chỉ tiếp tục công việc của mình, xem các mô hình. Khi tôi hoàn thành, tôi bắt đầu về nhà. Tony, là đàn ông, muốn kiểm tra các gara. Kanye thấy cơ hội. Cậu nắm tay tôi, kéo tôi về hướng Tony.

"Mẹ, anh ấy đi hướng đó!" Kanye nói.

Tôi thấy thật thú vị. Đây là một cậu bé sáu tuổi đang cố gắng mai mối cho tôi. Kanye muốn tôi có ai đó. Tôi nghĩ rằng cậu không bao giờ muốn tôi đơn độc. Tôi không biết điều gì về Tony đã thu hút sự chú ý của Kanye, nhưng cậu ấy rất kiên quyết rằng chúng tôi nên đi về hướng của người đàn ông đó. Tôi vẫn tiếp tục về nhà, không quan tâm đến việc xem các gara. Nhưng Kanye cứ tiếp tục, muốn tôi theo người đàn ông này. Tony cuối cùng đã đuổi kịp chúng tôi. Và chúng tôi đã bắt đầu trò chuyện. Kanye đứng đó thật ngoan ngoãn. Có vẻ như cậu ấy đang nói, "Tôi là một cậu bé tốt, xem này. Không có rắc rối gì cả!"

Bất kỳ lúc nào khác, Kanye sẽ sẵn sàng đi, thậm chí còn lo lắng. Nhưng cậu ấy đã chờ đợi kiên nhẫn. Tony yêu cầu số điện thoại của tôi nhưng tôi bảo rằng tôi sẽ lấy số của anh ấy thay vì. Hiếm khi, nếu không muốn nói là không bao giờ, tôi đưa số điện thoại của mình cho một người đàn ông. Tôi đã gọi cho Tony một tuần sau và chúng tôi đã hẹn hò vài năm. Kanye thích Tony. Cậu ấy đặc biệt thích rằng Tony đi xe máy. Kanye lúc đó còn nhỏ nên tôi không dám cho cậu ấy ngồi sau Tony. Nhưng đó là một mối quan hệ tốt trong thời gian còn lại.

Scotty là người gần nhất mà tôi từng thực sự cưới lại. Kanye gọi anh là "cha dưỡng suýt nữa."

Tôi gặp Scotty tại bữa tiệc chia tay của tôi ở sân sau. Kanye và tôi sắp đến Trung Quốc để ở một năm và Scotty đi cùng bạn thân của tôi, người sống trong tòa nhà của anh. Anh đã khóa mình ra ngoài căn hộ tối hôm đó; cô ấy thấy anh ở sảnh và mời anh đến bữa tiệc của tôi.

Không có gì bắt đầu vào thời điểm đó. Chúng tôi đã trò chuyện một chút nhưng tôi không nghĩ nhiều về điều đó. Nhưng tôi nghe nói rằng anh đã hỏi về tôi suốt cả năm tôi ở Trung Quốc (có vẻ như tôi đã gây ấn tượng, nhỉ?).

Khi chúng tôi trở về, Scotty đã mời tôi đi ăn tối. Sau buổi hẹn hò đầu tiên đó, chúng tôi đã ở bên nhau sáu năm. Điều làm tôi ấn tượng là anh là một quý ông kiểu cũ, có nghĩa là anh biết cách làm cho một người phụ nữ cảm thấy như một quý cô. Anh là một người ăn mặc chỉnh chu, thú vị để trò chuyện, và rất tiến bộ. Và anh là một người rất vui vẻ.

Scotty, người dạy sửa chữa ô tô tại một trường trung học địa phương, là người tôi đã sống cùng trong một vài năm. Anh tham gia nhiều hoạt động qua liên đoàn giáo viên và rất được học sinh yêu mến. Nhiều học sinh, cả những người đã tốt nghiệp, vẫn thường ghé thăm và tôn trọng anh.

Tuy nhiên, mối quan hệ của chúng tôi kết thúc chủ yếu vì sự khác biệt trong cách dạy dỗ Kanye. Những quan điểm truyền thống và nghiêm khắc của Scotty không phù hợp với cách tôi muốn nuôi dạy con trai mình. Dù tôi tôn trọng quan điểm của anh và không can thiệp vào cách anh kỷ luật Kanye, Scotty dường như quá tập trung vào việc trừng phạt hơn là giáo dục và giao tiếp.

Tôi tin rằng trẻ em không phải là những người phải im lặng và chỉ biết nghe lời. Tôi tin vào việc giao tiếp với con cái và rằng nếu bạn là một bậc phụ huynh tốt, con cái sẽ tôn trọng bạn vì bạn, không phải vì sợ bạn. Scotty, ngược lại, đến từ trường phái "sợ hãi và kính trọng", tập trung vào việc lấy đi những thứ và quyền lợi của Kanye nếu cậu ấy không làm đúng nhiệm vụ.

Khi chúng tôi có xung đột, điểm đến cuối cùng là khi có một mảnh giấy trên sân cỏ mà Kanye phải giữ sạch. Scotty đã phản ứng quá mức với sự việc đó. Tôi thấy rằng kỷ luật là một việc, nhưng thái quá thì lại khác. Khi tôi thấy Kanye ngồi khóc vì mối quan hệ của chúng tôi với Scotty không tốt, tôi biết đã đến lúc ra đi.

Kanye không muốn sống với cha mình mãi mãi; cậu ấy chỉ nói vậy vì không hạnh phúc khi sống với Scotty. Tôi không thể để con trai mình phải sống không hạnh phúc chỉ vì mối quan hệ của tôi với Scotty. Tôi yêu Scotty, nhưng tình yêu không đủ để làm cho con tôi không hạnh phúc.

Sau khi chúng tôi rời khỏi nhau, tôi nhận ra rằng tình yêu của tôi dành cho Kanye lớn hơn bất kỳ tình yêu nào khác. Tôi không thể để một người đàn ông làm mờ đi sự ưu tiên của mình với con cái. Con cái cần phải biết rằng chúng luôn được yêu thương vô điều kiện. Điều đó không có nghĩa là bạn không thể sống cuộc sống của mình hay không kỷ luật con cái, mà là bạn yêu thương chúng một cách vô điều kiện và cho chúng biết tình yêu đó sẽ không bao giờ phai nhạt. Tình yêu dành cho con cái là vĩnh cửu, không giống như tình yêu dành cho người đàn ông có thể thay đổi.

"Này Mẹ!"

*"Mẹ tôi bảo tôi đến trường và phải lấy bằng tiến sĩ
Nhưng vẫn ủng hộ tôi khi tôi làm ngược lại"*

KANYE WEST, "Hey Mama," Late Registration

Lần đầu tiên tôi thấy thuật ngữ *"mama's boy"* được gắn với Kanye là vào năm 2005, trên một trang bìa của báo Chicago với tiêu đề "Kanye: A Mama's Boy After All." Ban đầu tôi không thích cách gọi đó, nhưng bài viết lại rất tốt đẹp. Tôi rất tự hào về điều đó, và Kanye cũng vậy. Khi được hỏi về tôi trong một cuộc phỏng vấn, cậu ấy nói, "Mẹ là bạn thân nhất của tôi. Tôi nói chuyện với mẹ mỗi ngày."

Kanye và tôi luôn rất gần gũi với nhau. Tôi đã đi cùng cậu đến các buổi lễ trao giải, làm quản lý chung của cậu, và hiện tại tôi là giám đốc điều hành của công ty mẹ của Kanye, Super Good, cũng như là chủ tịch của Quỹ Kanye West.

Trước khi bài báo xuất hiện, nếu được yêu cầu định nghĩa *"mama's boy"*, tôi có thể đã cho rằng đó là một cách nói tiêu cực, mô tả một cậu bé quá phụ thuộc vào mẹ và không bao giờ trưởng thành. Nhưng bây giờ, tôi nghĩ cụm từ này mang ý nghĩa tích cực. Việc là một *"mama's boy"* không có nghĩa là bạn không phải là đàn ông. Kanye rất nam tính. Cậu ấy đã nói trong một cuộc phỏng vấn, "Tôi không cứng rắn, nhưng tôi mạnh mẽ." Cậu ấy có thể yêu mẹ và vẫn là một người đàn ông mạnh mẽ.

*Tựa gốc: Hey Mama!

Kanye không bao giờ có vẻ bị ảnh hưởng bởi danh xưng *"mama's boy"* khi còn nhỏ. Tôi luôn rất tham gia vào cuộc sống của cậu ấy. Tôi đã làm việc tại một trong những trung tâm chăm sóc trẻ em của cậu và tình nguyện tại trường của cậu. Dù là tham gia các cuộc họp phụ huynh hay dẫn dắt các chuyến đi dã ngoại, tôi đều có mặt. Điều đó không làm cậu ấy cảm thấy khó chịu. Tôi tin rằng Kanye đánh giá cao điều đó và cảm thấy an tâm khi biết tôi luôn ở bên.

Nhớ lại khi Kanye còn là một đứa trẻ, có lần tôi phải làm việc lâu ở trường và không đón cậu cho đến tối muộn. Kanye đã rất tức giận và từ chối nói chuyện

với tôi. Tôi cố gắng làm hòa bằng cách hứa sẽ mua kem, nhưng cậu ấy vẫn không chịu thỏa hiệp. Cuối cùng, khi tôi buông lời "Thôi quên đi," Kanye lập tức cười lớn. Tôi không thể tin rằng một đứa trẻ nhỏ như vậy có thể kiên quyết như vậy. Nhưng tôi cảm thấy nhẹ nhõm khi cậu ấy cuối cùng đã tha thứ cho tôi.

Tôi ghét việc làm cho bất kỳ đứa trẻ nào thất vọng. Lần đó không thể tránh khỏi, nhưng tôi rất buồn vì điều đó. Kể từ đó, tôi cố gắng không làm cậu ấy thất vọng nữa, ngoại trừ khi cần kỷ luật.

Kanye và tôi chuyển đến Chicago khi cậu ấy mới ba tuổi. Tôi đã tìm được một nơi ở gần Chicago State University và trung tâm chăm sóc trẻ em nơi tôi đã cho Kanye học. Ban đầu, chủ nhà từ chối cho thuê vì lo lắng về việc có thêm trẻ em, nhưng cuối cùng tôi thuyết phục được họ. Chúng tôi đã có một ngôi nhà mới rất phù hợp với chúng tôi.

Trong suốt tám năm chúng tôi sống ở South Shore Drive, tôi đã đăng ký Kanye vào trường mẫu giáo tại Chicago State University. Tôi đã quyết định cho cậu ấy chuyển từ trường mẫu giáo cũ vì tiện lợi hơn và chất lượng giảng dạy tốt hơn. Khi Kanye chuẩn bị vào lớp một, tôi tìm một trường tốt cho cậu ấy, và cuối cùng quyết định chọn Vanderpoel Magnet School, nơi được biết đến với việc dạy nghệ thuật.

Mặc dù đã bỏ lỡ hạn đăng ký, tôi đã nhờ người quen ở hội đồng giáo dục giúp đỡ, và Kanye đã được chấp nhận vào trường. Cậu ấy làm bài kiểm tra rất tốt và được nhận vào Vanderpoel.

Những năm tháng đó không phải lúc nào cũng hoàn hảo. Mặc dù Kanye là một đứa trẻ tốt, cậu ấy cũng gặp một số rắc rối. Tôi sẽ không bao giờ quên lần cậu ấy mang tạp chí khiêu dâm đến trường và bị bắt gặp. Tôi đã rất xấu hổ và tức giận đến mức không biết phải nói gì. Sau đó, tôi đã rất tức giận và mất bình tĩnh.

Kanye cũng gặp một số rắc rối khác khi lớn lên. Có lần, tôi mượn đầu VCR của cậu ấy và phát hiện một băng video khiêu dâm. Tôi đã rất giận dữ và không biết phải làm gì.

Tôi đã lấy cuộn băng ra để cậu ấy phải đổ mồ hôi một chút (hoặc hy vọng là nhiều), tự hỏi không biết chuyện gì đã xảy ra với nó. Sau khi bình tĩnh lại, tôi đã đối mặt với cậu ấy. Lúc đó tôi đã quyết định những hình phạt sẽ là gì. Tôi biết rằng việc quát mắng sẽ không ngăn chặn được hành vi này. Tôi biết rằng yêu cầu cậu ấy hứa không bao giờ xem những thứ như vậy nữa chỉ khiến cậu ấy nói dối tôi. Vậy tôi có thể làm gì để có tác động tích cực? Tôi có thể nói gì để dẫn đến điều gì đó có ích? Tôi muốn trở thành người mẹ tốt nhất có thể, nhưng trong tình huống này, tôi cảm thấy mình không có lời nào để nói.

Trong hai ngày không đề cập đến vấn đề này với Kanye, tôi đã nghĩ ra cách xử lý. Tôi tiếp cận cậu ấy một cách bình tĩnh, cầm cuộn băng trong tay và hỏi, "Đây là cái gì?" Tôi chắc chắn rằng đó là khoảnh khắc mà cậu ấy đã lo lắng, và cũng là

khoảnh khắc mà tôi đã bắt đầu mong đợi. Thật ngạc nhiên, cậu ấy đã trả lời một cách thẳng thắn, "Đây là cuộn băng tôi lấy từ Johnny [không phải tên thật]."

"Tại sao con lại có nó trong đầu máy VCR của con?" Tôi hỏi.

Với đầu cúi xuống, cậu ấy nói rằng đã xem cuộn băng đó. Tôi không biết mình mong đợi điều gì từ cậu ấy. Tôi luôn dạy cậu ấy nói sự thật, và lúc đó, tôi ước gì cậu ấy đã nghĩ ra một lời dối mà tôi có thể tin. Dĩ nhiên, tôi biết cậu ấy đã xem nó. Nếu không, sao nó lại ở đó? May mắn thay, tôi đã dành thời gian để suy nghĩ về toàn bộ vấn đề và tìm kiếm sự hướng dẫn khi đối diện với cậu ấy. Đã có hướng dẫn và đến nay tôi biết rằng việc làm như tôi đã làm là tốt hơn nhiều so với việc quát mắng và cảm đoán hành động của cậu ấy. Tôi hỏi cậu ấy liệu cậu ấy nghĩ rằng việc xem phim người lớn có tốt cho các cậu bé tuổi teen không. Tôi tiếp tục với một loạt câu hỏi liên quan khác. Tôi ngạc nhiên với sự trưởng thành trong một số câu trả lời của cậu ấy và cảm thấy bức bối với những câu trả lời hời hợt khác. Tuy nhiên, cuối cùng, tôi yêu cầu cậu ấy viết một bài nghiên cứu chi tiết, có chú thích và thư mục. Tôi đưa cho cậu ấy ba chủ đề để chọn, nhưng tôi chỉ nhớ chủ đề cậu ấy chọn; "Tác động của việc xem phim người lớn đối với một cậu bé tuổi teen."

Cho đến khi cậu ấy hoàn thành bài nghiên cứu đó theo ý tôi, cấm xem TV, không chơi bóng rổ, không mời bạn bè đến chơi, hoặc bất kỳ hoạt động nào khác. Không cần phải nói, cậu ấy đã làm việc chăm chỉ và hoàn thành bài luận khá tốt trong thời gian ngắn. Tôi đã chấm điểm như thể cậu ấy đang ở trong một lớp học đại học của tôi, không cho phép lỗi chính tả và yêu cầu tài liệu đúng cách. Tôi không nghĩ rằng nó đã làm giảm sự yêu thích của cậu ấy đối với những video đó. Nhưng tôi biết cậu ấy đã học được khá nhiều về cách viết một bài nghiên cứu và tôi nghĩ đó là một bài học rất giá trị.

Trong những năm đầu của Kanye, tôi có bạn bè và nhiều người thân cho rằng tôi quá dễ dãi với Kanye. Họ cảm thấy tôi đã không kỷ luật đủ, rằng tôi cho phép cậu ấy làm và nói những điều mà cậu ấy không nên. Tôi không bao giờ tin rằng bạn nên kìm hãm trẻ em và đánh đập chúng để phục vụ sự thoải mái của bạn. Tôi luôn muốn con trai tôi cảm thấy tự do để thể hiện bản thân. Tất nhiên, cần có giới hạn và tôi luôn hài lòng khi biết rằng nếu tôi nói với Kanye rằng tôi không thích điều gì đó, cậu ấy sẽ sửa chữa.

Tôi luôn muốn cậu ấy là chính mình—không phải một bản sao của tôi hoặc cha cậu ấy. Tôi không đặt nhiều hạn chế lên Kanye.

Cậu ấy từng gọi chị gái của tôi là Klaye thay vì Dì Klaye. Tôi không có vấn đề gì với việc đó vì đó là cách tôi gọi chị ấy. Có lẽ vì là con út và có những cháu và cháu gái gần tuổi tôi, và đôi khi gọi tôi bằng tên đầu tiên thay vì Dì Donda, nên điều đó trở nên thoải mái.

Nhưng một số gia đình và bạn bè không thích điều đó chút nào. Trong một gia đình truyền thống của người da đen, có những quy tắc này. Bạn phải gọi người lớn bằng Miss [họ của họ]. Bạn có thể sử dụng tên đầu tiên hoặc tên họ, nhưng

nếu cô ấy là người lớn, bạn phải gọi cô ấy là Miss Jones hoặc Miss Mae. Và đối với nam giới, đó là Mr. Smith hoặc Mr. Paul. Bạn không thể gọi người lớn hơn bằng tên đầu tiên của họ. Đó là một biểu hiện của sự thiếu tôn trọng. Tôi hiểu điều đó. Tôi có thể không đồng ý với nó, nhưng đó là cách nó diễn ra. Vì vậy, tôi đã phải nói chuyện với Kanye về điều đó. Chúng ta sống trong một thế giới với nhiều người và bạn không thể lúc nào cũng làm mọi thứ theo cách của mình chỉ vì bạn cảm thấy điều đó là đúng. Bạn phải xem xét cách người khác nhìn nhận mọi thứ nữa.

Kanye làm những điều như vậy không phải để thiếu tôn trọng mà vì cậu ấy không thấy tại sao phải làm theo cách mọi người khác làm. Đó là phần của việc cậu ấy muốn nổi bật. Nhưng đôi khi cậu ấy có thể hơi quá lỗ so với cả những gì mà tôi, người dễ dãi, có thể cho phép.

Chúng tôi đã chuyển đến Chicago vào mùa hè. Nhưng trước khi chuyển đến, tôi đã đến đó vài lần để phỏng vấn việc làm và làm quen với thành phố. Trong một trong những lần đó, tôi đã kết bạn với vài người. Một trong số đó là Linda Pruitt (hiện nay là Jahon Rashid). Tôi gặp cô ấy qua Larry Lewis, người tôi gặp tại Lễ hội Jazz Cool ở Atlanta và người đã đưa tôi đến Chicago. Bạn thân nhất của anh ấy, Frank, hoặc là đang hẹn hò với Linda hoặc đã kết hôn với cô ấy. Tôi không nhớ rõ nữa. Ngay lập tức, chúng tôi kết thân và trở thành bạn thân nhất.

Phải mất một thời gian dài trước khi Linda có thời gian thực sự quan hệ với Kanye. Cô ấy chỉ mới gặp cậu ấy một vài lần. Khi đó Kanye còn rất nhỏ và có thể không nhớ cô ấy chút nào. Một mùa hè, sau khi Kanye vừa về Chicago sau khi đã ở cùng cha suốt mùa hè, Linda đến thăm.

Kanye chạy ra cửa, mở cửa, nhìn thấy Linda và nói, "Cô là ai?!" Không phải "Chào cô." Không phải "Tôi có thể giúp gì không?" Chỉ đơn giản là "Cô là ai?!"

Cậu ấy không thể lớn hơn năm tuổi. Linda không cảm thấy vui.

"Thằng bé, tôi là bạn thân của mẹ con!" cô ấy nói. "Con nên tránh ra và để tôi vào nhà!"

Tôi không biết cho đến nhiều năm sau (thực ra là sau khi Kanye thành công) rằng cô ấy vẫn nhớ rõ ngày hôm đó. Cô ấy thú nhận, "Tôi sẽ nói với con, tôi nghĩ Kanye là một đứa trẻ hư hỏng, lỗ mũi, và sẽ trở thành người gây rắc rối."

Cô ấy không bao giờ nói điều đó với tôi lúc đó. Nhưng nếu tôi nghe thấy cậu ấy nói chuyện với cô ấy theo cách đó, tôi đã cho cậu ấy một bài học. Nhìn lại, tôi có thể hiểu tại sao cô ấy lại nghĩ như vậy.

Nhưng lúc đó, tôi không thấy điều đó. Có lẽ tôi hoàn toàn bị mù quáng. Tôi nghĩ gần như mọi thứ cậu ấy làm đều tuyệt vời và xuất sắc.

Có lẽ cậu ấy rất giống tôi—con trai của mẹ. Những gì sai với người khác không phải lúc nào cũng sai với tôi.

Tôi đánh giá cao việc Kanye nhìn nhận mọi thứ khác biệt. Cậu ấy không bao giờ nghĩ theo cách thông thường. Cậu ấy bắt đầu vẽ khi mới ba tuổi, và tôi đã mua cho cậu ấy một hộp Crayola lớn. Bạn biết đấy, hộp có gọt bút chì ở phía sau. Tôi nghĩ đó là hộp sáu mươi bốn màu. Ngay cả khi đó, tài năng của cậu ấy đã nổi bật. Cậu ấy vẽ những thứ mà những đứa trẻ lớn hơn cậu gấp đôi cũng không thể vẽ được. Cậu ấy vẽ người—người thật, không phải người que. Tôi rất ấn tượng với điều đó.

Tôi nhớ đã có một cuộc trò chuyện với cậu ấy về màu sắc và cách một quả chuối nên có màu vàng và một quả cam nên có màu cam. Nhưng cậu ấy hiếm khi làm đúng màu, trừ khi cậu ấy muốn. Cậu ấy sẽ làm quả chuối màu tím và quả cam màu xanh. Tôi không nói với cậu ấy rằng đó là sai. Đó là cách cậu ấy muốn nhìn thấy nó. Cậu ấy biết rằng quả chuối thực sự là màu vàng,

nhưng cậu ấy muốn làm nó màu tím và tôi không tranh cãi với cậu ấy.

Khi cậu ấy sáu tuổi, chị gái và anh rể của tôi đã đưa cậu ấy đến một hồ nước. Có những con vịt đang kêu quạc quạc. Kanye không hài lòng với cách những con vịt đang kêu.

"Đó không phải cách nó nên phát ra âm thanh," cậu ấy nói và bắt đầu kêu theo cách mà cậu ấy nghĩ là đúng. Giờ đây, đó là những con vịt thật đang kêu và cậu ấy cảm thấy chúng đang làm sai. Trong suy nghĩ của cậu ấy, âm thanh nên khác đi. Cậu ấy quả quyết rằng những con vịt đang kêu sai. Kanye có một quan điểm rõ ràng. Cậu ấy luôn có cách nhìn riêng về mọi thứ. Tôi không bao giờ chỉ trích cậu ấy vì điều đó. Tôi nghĩ tôi chỉ nên nuôi dưỡng sự sáng tạo của cậu ấy.

Tại sao quả chuối phải có màu vàng? Có thể những con vịt đang kêu không đúng cách. Tôi không bao giờ nghĩ rằng khi lớn lên, Kanye lại tìm kiếm một quả chuối màu tím.

Thật mỉa mai khi cậu ấy được coi là "con trai của mẹ" khi cậu ấy lại rất độc lập với tôi. Tất cả trẻ em đều cần mẹ của chúng, và có một mức độ phụ thuộc rất lớn mà hầu hết sẽ không bao giờ thừa nhận. Dù cậu ấy có phụ thuộc vào tôi công khai hay không, tôi chỉ muốn Kanye biết rằng tôi yêu cậu ấy vô điều kiện và việc thể hiện sự tôn trọng với bản thân và người khác là vô cùng quan trọng.

Sự tôn trọng luôn là điều quan trọng trong gia đình chúng tôi—không chỉ là được tôn trọng mà còn là học cách tôn trọng. Và vì Kanye có sự tôn trọng cao dành cho tôi, điều đó khiến cậu ấy trở thành một người đàn ông tốt hơn. Cậu ấy chưa bao giờ phủ nhận việc mình là "con trai của mẹ". Ngay cả trong thế giới khó khăn của rap, sự tôn trọng mà cậu ấy dành cho tôi vẫn luôn thể hiện qua cách những người xung quanh Kanye đối xử với tôi. Và tôi trân trọng điều đó.

Dù là Jay-Z, Ludacris, Nelly, John Legend, Common hay Don C., quản lý đường phố của Kanye; Gee, người quản lý của cậu ấy; Ibn, thợ cắt tóc của cậu ấy; hay bất kỳ người bạn nào của cậu ấy—họ đều đến với sự tôn trọng lớn lao. Và tôi biết đó là vì cách Kanye đối xử với tôi. Tôi không biết họ cư xử như thế nào với người khác. Tôi nghi ngờ rằng họ cũng thể hiện mức độ tôn trọng tương tự. Thực tế, tôi biết họ có vì tôi biết một số bà mẹ của họ. Nhưng Kanye đã đặt ra tiêu chuẩn về cách tôi nên được đối xử. Và đó luôn là sự tôn trọng tối đa.

Khi cậu ấy còn nhỏ và chơi một trong những bài hát của mình cho tôi nghe, cậu ấy luôn giảm âm lượng ở những phần có ngôn từ thô tục. Bây giờ, tôi biết Kanye có chửi thề và không phải tất cả các từ trong âm nhạc của cậu ấy đều đến từ lớp học chủ nhật. Nhưng tôi thích việc cậu ấy cảm thấy việc bảo vệ tôi khỏi một số lời bài hát là hợp lý. Tất cả đều về sự tôn trọng. Bây giờ tôi đã trở thành một bà mẹ hip-hop chính hiệu và Kanye đã vượt qua tuổi teen, cậu ấy biết tôi không ngại nghe tất cả các lời bài hát và thực sự, tôi thích điều đó. Không cần phải giảm âm lượng. Sự tôn trọng vẫn còn đó và tôi biết điều đó.

Việc trẻ em nên có sự tôn trọng với bản thân và với cha mẹ là điều hiển nhiên. Đó là điều tôi yêu cầu Kanye và cha mẹ tôi yêu cầu tôi. Tuy nhiên, thường thì điều đó không xảy ra. Một số người có thể nói việc tránh một số hành vi trước mặt cha mẹ hoặc ngược lại là giả tạo. Nhưng tôi luôn tin rằng đó là điều đúng đắn. Thừa nhận rằng một số việc trở nên phù hợp với lứa tuổi, như Kanye không cần phải chỉnh sửa ngôn từ thô tục trong âm nhạc của mình cho tôi. Nhưng những hành vi khác có thể không bao giờ hoặc không bao giờ phù hợp. Những gì một người làm với bạn bè không nhất thiết là điều tôn trọng trong mọi tình huống. Tôi biết Kanye đã cảm nhận điều này, vì tôi chưa bao giờ nói với cậu ấy về nó. Tôi không cần phải làm vậy. Một số điều được dạy qua việc làm gương.

Sự tôn trọng đang giảm sút. Dù tôi đã dễ dãi khi Kanye còn nhỏ, và dù tôi tự hào là người mẹ "cool" khi cậu ấy trưởng thành, cậu ấy chưa bao giờ thiếu tôn trọng tôi. Tôi lo lắng rằng trên toàn bộ, điều đó có thể là ngoại lệ hơn là quy tắc. Có bằng chứng rõ ràng hơn về cách một số trẻ em đối xử và hành xử với cha mẹ chúng không? Không cần phải xem Jerry Springer hay các chương trình tương tự để biết điều này là đúng. Chúng ta chỉ cần nhìn xung quanh. Sự thiếu tôn trọng đang lan rộng và nó không phải mới bắt đầu từ ngày hôm qua.

Tôi nhớ khi tôi đang học cao học, bạn cùng phòng của tôi, một sinh viên đại học, đã trở nên mất kiên nhẫn với một điều gì đó. Tôi nghe cô ấy nói, không thậm chí thì thầm, "Tôi ước gì con mẹ đó đến đây!"

"Bạn đang nói về ai?" tôi hỏi cô ấy.

Và không chút do dự, cô ấy trả lời, "Mẹ tôi!"

Bây giờ, tôi không bao giờ tưởng tượng được việc nghĩ về mẹ tôi như vậy, chưa nói đến việc thực sự làm vậy. Điều đó không bao giờ xuất hiện trong tâm trí tôi bất kể tình huống là gì. Nhưng ở một số gia đình, đó là điều bình thường, một hiện tượng mà đối với tôi vừa gây lo lắng vừa gây hại.

Nếu bạn thậm chí có thể mở miệng gọi mẹ bạn là con mẹ đó—dù bà ấy có như vậy hay không—bạn không chỉ thiếu tôn trọng bà ấy mà còn thiếu tôn trọng chính mình.

Nhưng nhiều đứa trẻ không biết điều đó vì cha mẹ không đứng ra và dạy chúng tốt hơn.

Gần đây, một trong những đứa cháu sinh đôi của tôi đến thăm bà của chúng. Chúng không dành nhiều thời gian với gia đình bên tôi. Nhưng tất nhiên, chúng tôi rất yêu quý chúng. Khi năm tuổi, chúng là những cậu bé dễ thương nhất mà bạn có thể thấy—dễ thương như Hollywood. Chúng cũng rất ngọt ngào và cư xử tốt. Tuy nhiên, có một bài hát đang phát mà tôi đoán một trong những đứa cháu không thích. Nó nói, "Có thể giảm cái đồ quái quỷ đó xuống không! Nó làm tôi khó chịu!"

Mọi người trong phòng đều dừng lại. Chúng tôi đến từ một gia đình mà điều đó không được phép. Khi chúng tôi lớn lên, nếu một người lớn trong phòng muốn chửi thề, họ phải đánh vần hoặc sử dụng tiếng Latin lộn. Nhưng các cháu nhỏ của tôi không biết rằng việc sử dụng từ "damn" ở tuổi năm là không phù hợp. Ngay cả tôi cũng không cho phép ngôn ngữ như vậy khi nuôi Kanye—không phải trước mặt tôi hay trong phạm vi có thể nghe thấy.

"Justin, chúng ta không nói như vậy," cháu gái của tôi nói với cậu ấy bằng giọng điềm tĩnh. Cô ấy không la hét hay nổi cáu.

Cậu ấy nhìn lên và nói, "Ồ, được rồi." Cậu ấy không nhận ra rằng việc nói như vậy là không thích hợp. Cậu ấy chưa bao giờ được dạy điều đó. Nhưng cậu ấy đã học được điều đó vào tối hôm đó.

Có một số giá trị truyền thống mà tôi đã khăng khăng giữ gìn, và chúng có thể vẫn hữu ích cho chúng ta ngày nay. Mọi người thường nói về việc quay trở lại những điều cơ bản—đọc, viết, và tính toán. Nhưng cũng có những giá trị cơ bản mà chúng ta cần quay lại, không ít hơn là sự tôn trọng. Sự trung thực, chính trực, và đạo đức làm việc chăm chỉ là những đặc điểm tôi biết phải được rèn luyện cho Kanye. Cậu ấy sẽ không học được những điều đó qua sự thẩm thấu. Và nếu tôi, cha cậu ấy, ông bà, dì, chú, và bất kỳ người lớn nào cậu ấy được phép tiếp xúc không dạy cậu ấy, thì những con phố và TV không lịch sự chắc chắn cũng sẽ không làm vậy.

Không phải là khoa học tên lửa để kết luận rằng chúng ta dành quá nhiều thời gian và tiền bạc cho những thứ không quan trọng bằng việc dạy cho con cái chúng ta những điều cơ bản. Chúng ta xây dựng các trạm vũ trụ trên mặt trăng—và lãng quên các nguyên tắc cơ bản. Khi Kanye lớn lên (và bây giờ, tất nhiên), người ta thực sự đã cướp đi mạng sống của người khác hàng ngày mà không cảm thấy gì. Bây giờ, nhiều thập kỷ sau, không đêm nào trôi qua mà không có ai bị giết hoặc bị thương vì ai đó "xúc phạm" họ. Chúng ta đã đi rất xa và tổ tiên của chúng ta đã hy sinh rất nhiều. Nếu chúng ta không giữ cho con cái chúng ta nhớ điều này, sự thiếu tôn trọng sẽ tiếp tục lan tràn.

Khi Kanye còn rất nhỏ, tôi bắt đầu dạy cậu ấy yêu bản thân. Đây là điều mà tôi cảm thấy mình phải làm một cách có ý thức. Nếu cậu ấy tìm kiếm sự xác nhận từ truyền thông, tự ti thấp sẽ chỉ khiến cậu ấy bị tê liệt và làm cậu ấy nghi ngờ bản thân đến tận cùng. Là một người đàn ông da đen và là một người đàn ông nói chung, cậu ấy cần phải mạnh mẽ. Điều này sẽ không xảy ra nếu cậu ấy học được cách ghét bản thân thay vì yêu bản thân. Trong một xã hội nơi di sản của chúng ta chắc chắn là tình yêu của tổ tiên nhưng cũng là sự thù hận của các chủ nô, các bậc cha mẹ cần phải dạy cho con cái tình yêu bản thân, lòng dũng cảm của Malcolm, trí tuệ của Martin, và sự kiên trì của Marcus.

Tôi tin rằng nếu không chống lại, sự tự ghét rất dễ phát triển và gần như không thể loại bỏ. Một trong những cách tốt nhất để dạy một đứa trẻ yêu bản thân và người khác là yêu đứa trẻ đó bằng tất cả sức lực của bạn. Có lẽ đó là cách duy nhất. Nếu bạn không biết rằng bạn được yêu, làm sao bạn có thể có lương tâm?

Làm sao bạn có thể quan tâm đến người khác? Điều đó cơ bản đến mức đơn giản. Nhưng chúng ta gần như bỏ lỡ nó. Nhưng nếu bạn biết bạn được yêu và được dạy để yêu bởi những người nuôi dưỡng và chăm sóc bạn, bạn có những gì là căn bản cho một cuộc sống hài hòa và hạnh phúc.

Tôi đã dành vài ngày ở Tây Ban Nha vào năm 2006 và gặp một người đàn ông đã lớn lên trong hoàn cảnh rất khó khăn. Về mặt kinh tế, anh ấy thiếu thốn khi còn nhỏ và không phải lúc nào cũng biết mình sẽ sống sót như thế nào từ ngày này qua ngày khác. Ngày nay, anh ấy rất thành công về mặt tài chính và những lĩnh vực khác. Tôi đã hỏi anh ấy điều gì đã tạo nên sự khác biệt cho anh ấy.

"Tình yêu vô điều kiện," anh ấy nói với tôi. Cha anh ấy đã bỏ đi khi anh ấy mới năm tháng tuổi, nhưng mẹ anh ấy luôn ở đó. Dù họ thiếu thốn gì hoặc không có khả năng ăn uống trong một ngày nào đó, anh ấy biết mẹ yêu anh ấy từng giây phút trong cuộc đời. Đối với anh, tình yêu vô điều kiện của mẹ đã tạo nên sự khác biệt lớn lao.

Tôi sẽ nói rằng bất kỳ ai lớn lên trở thành một cá nhân tương đối hòa nhập và viên mãn đều phải có ai đó ở bên—mẹ, cha, thầy cô, mục sư, bạn bè hoặc thành viên gia đình khác—người thực sự yêu họ và thể hiện điều đó rõ ràng. Nếu bạn không nhận được điều đó, bạn không thể lớn lên với cảm giác tốt đẹp bên trong, ngay cả khi bạn vượt qua mọi trở ngại và thành công. Nếu bạn nhận được quá nhiều tình yêu, có thể bạn sẽ bị gọi là "con trai của mẹ". Nhưng điều đó có phải là điều tồi tệ nhất trên thế giới không?



Tôi sẽ bay đi: Từ phố Chi tới Thượng Hải

Tôi sẽ cho Kanye cả thế giới nếu tôi có thể. Nhưng tôi nghĩ tôi đã làm điều tốt nhất tiếp theo—tôi đã mở rộng thế giới cho cậu ấy. Tôi biết rằng, hơn cả tiền bạc, quần áo và những thứ khác, việc tiếp xúc với những điều mới, những điều khác biệt có lẽ là món quà tốt nhất mà bạn có thể tặng cho con cái mình. Mục tiêu của tôi là cho Kanye thấy thế giới để cậu ấy có thể tự đưa ra quyết định về mọi thứ—nhưng cậu ấy sẽ làm điều đó từ trải nghiệm.

Kanye có chuyến bay đầu tiên khi mới tám tuần tuổi. Chúng tôi bay đến Oklahoma City để tham dự buổi họp lớp 10 năm của tôi. Đây là năm 1977 và tôi cảm thấy khá hào hứng. Tôi đã kiếm được một vài bằng cấp, đã đi du lịch khá nhiều và gặp gỡ nhiều người từ khắp nơi trên đất nước và thế giới. Nhưng điều tôi tự hào nhất là Kanye Omari West.

Mẹ tôi đã giữ Kanye trong khi tôi tham dự hầu hết các sự kiện. Nhưng tôi đã đeo cậu ấy trong một cái địu ở phía trước cho vài buổi tụ tập. Cậu ấy là một em bé tuyệt vời. Tại bữa tối của lớp, tôi đã nhận giải thưởng cho việc có đứa trẻ nhỏ tuổi nhất. Tôi đã giữ giải thưởng đó—một cái bình sữa và hai cái núm vú—trong nhiều năm.

*Tựa gốc: I'll Fly Away: From Chi-Town to Shanghai

Dù chúng tôi không có nhiều nhu cầu về núm vú, vì Kanye đã mút hai ngón tay từ khi mới ra đời và đó là tất cả những gì cậu ấy muốn. Tôi cũng không cần bình sữa nhiều, vì tôi đã cho Kanye bú sữa mẹ. Nhưng tôi trân trọng giải thưởng và cảm thấy vinh dự khi nhận được nó.

Chuyến đi đến Oklahoma City chỉ là chuyến đầu tiên trong nhiều chuyến khác. Trong những năm tiếp theo, Kanye và tôi đã đi du lịch ít nhất hai lần mỗi năm—thường xuyên nhất là đến Oklahoma City. Nhưng chúng tôi cũng đi đến những nơi vui vẻ, như Florida. Glenda, một trong hai người mẹ đỡ đầu của Kanye, và

tôi đã đưa Kanye và con gái của cô ấy, Alexis, đến Orlando và Daytona Beach. Disney World là một trong những trải nghiệm vui nhất. Tôi thích nó nhiều như Kanye. Thực tế, tôi đã đến đó bốn lần—chỉ hai lần với Kanye. Trong một chuyến đi, chúng tôi tìm thấy một nơi bạn có thể ghi hình video âm nhạc của riêng mình. Đây là trước thời đại karaoke, nhưng tương tự. Kanye đã biểu diễn một bài hát của Stevie Wonder. Chỉ có Chúa mới biết băng ghi hình đó hiện đang ở đâu.

Glenda và tôi đã thuê một chiếc xe và lái đến Sea World. Trên đường đi, Glenda và tôi nhìn thấy những chàng trai thật dễ thương lái xe bên cạnh chúng tôi. Trước khi tôi có thể chuẩn bị để nói gì đó, Alexis đã thò đầu ra khỏi cửa sổ xe phía sau và chỉ vào mẹ cô ấy, nói, "Bà ấy đã kết hôn!" Glenda vẫn chung thủy với chồng lúc đó là George (họ không còn bên nhau nữa), nhưng Alexis sẽ đảm bảo rằng không có gì không phù hợp xảy ra trong chuyến đi đó, mặc dù điều đó không bao giờ xảy ra. Thật buồn cười khi trẻ con lại bảo vệ và nhạy cảm đến thế.

Khi ở Disney, chúng tôi đã tham gia một buổi trình bày về chương trình chia sẻ thời gian. Chúng tôi không có ý định mua, nhưng họ đã trải thảm đỏ cho chúng tôi, hoàn chỉnh với các nhân vật Disney để chào đón chúng tôi. Họ thậm chí còn đề nghị hai ngày ở miễn phí và bữa sáng với các nhân vật Disney chỉ để chúng tôi xem xét. Không có nghĩa vụ gì và tất cả đều xứng đáng để xem nụ cười trên khuôn mặt của những đứa trẻ khi Mickey và toàn bộ nhóm xuất hiện để chào mừng đưa trẻ trong bữa sáng.

Tôi cảm thấy rất quan trọng khi cho con mình tiếp xúc với nhiều thứ. Glenda và tôi luôn tìm những nơi để đưa bọn trẻ đi—hoặc ra ngoài thành phố hoặc ngay trong Chicago. Tôi không giàu có, hoặc thậm chí khá giả. Tôi luôn giữ một ngôi nhà vì tôi đã được dạy rằng sở hữu nhà của riêng mình là điều bạn phải làm. Thuê nhà không phải là một tùy chọn. Tôi thấy rằng thường thì sở hữu nhà còn rẻ hơn thuê nhà. Và mặc dù tôi hiếm khi từ chối Kanye điều gì, nhưng không phải vì tôi có điều đó. Tôi rất khéo léo trong việc tiết kiệm tiền và tìm cách cho cậu ấy những thứ và trải nghiệm mà không làm phá vỡ ngân sách của chúng tôi. Đôi khi tôi phải xoay sở các khoản hóa đơn để đảm bảo cậu ấy có điều gì đó.

Tôi không kiếm được nhiều tiền khi làm giáo sư, không tin nổi, vì vậy tôi đôi khi làm hai hoặc ba công việc. Tôi tin rằng bạn phải làm những gì cần làm để có cuộc sống mà bạn muốn có. Tôi không nói nhiều về những khó khăn của mình vì tôi không nghĩ về nó theo cách đó. Tôi chỉ làm những gì tôi cảm thấy cần làm cho tôi và con tôi. Tôi có một tầm nhìn về cách tôi muốn mọi thứ diễn ra với cậu ấy, vì vậy tôi tiến hành và thực hiện—không phàn nàn, không cảm thấy tiếc nuối vì không có nhiều tiền hơn hoặc thêm sự giúp đỡ. Tôi chỉ làm thôi.

Khi các con của chúng tôi lớn lên, Glenda và tôi đã mở rộng trải nghiệm của chúng. Mỗi tháng chúng tôi đưa bọn trẻ đến một nhà hàng khác để chúng có thể trải nghiệm các món ăn khác nhau—Meksicô, Nhật Bản, thậm chí Pháp. Vấn đề là Kanye luôn muốn một chiếc hamburger và khoai tây chiên bất kể chúng tôi đang ở đâu. Cậu ấy thậm chí đã yêu cầu một chiếc hamburger ở Bemhana! Cậu

ấy không quá ấn tượng với món ăn trên bàn, ngoại trừ những trò ảo thuật của đầu bếp với dụng cụ. Cậu ấy chỉ muốn hamburger của mình. Nhưng ít nhất cậu ấy đã được tiếp xúc với một cái gì đó khác biệt. Ngày nay, cậu ấy thử hầu như mọi thứ.

Một điều khác bạn làm khi không có nhiều tiền là tìm những hoạt động "miễn phí". Một trong những nơi tôi yêu thích để đưa Kanye đến là Học viện Nghệ thuật Chicago. Họ cung cấp các lớp học nghệ thuật cho trẻ em vào các ngày thứ Bảy. Kanye là một nghệ sĩ tài năng và tôi rất vui khi có nơi để cậu ấy nhận được thêm đào tạo mà không phải trả tiền. Tôi ngạc nhiên khi cậu ấy và Alexis là những đứa trẻ da đen duy nhất trong lớp. Chúng cũng tham gia các lớp học nghệ thuật ở Hyde Park. Có các lớp học đặc biệt về hoạt hình ở đó. Vì Kanye đã trở nên quan tâm đến đồ họa máy tính và nói về việc vào ngành hoạt hình, tôi nghĩ đây là cơ hội vàng để phát triển tài năng của cậu ấy và xem cậu ấy có gắn bó với nó không. Cậu ấy vẫn vẽ từ thời gian này sang thời gian khác. Tôi biết kỹ năng đó sẽ rất hữu ích trong các thiết kế quần áo sắp tới của cậu ấy. Và nó đã được phát triển miễn phí, chỉ vì tôi tích cực giữ cho cậu ấy luôn năng động.

Các chuyến đi trong thành phố và ra ngoài đều rất giáo dục. Nhiều khi, những trải nghiệm thực tế lại hiệu quả hơn nhiều so với các phương pháp truyền thống. Điều này khiến trẻ em tò mò và hứng thú với việc học hơn. Học thụ động thường nhàm chán, lãng phí thời gian và cuối cùng không mang lại sự thỏa mãn.

Một lần, Kanye và tôi đã đi một chuyến xe buýt Greyhound từ Chicago đến Oklahoma City. Chiếc xe buýt dừng ở nhiều điểm trên đường, và một trong số đó là St. Louis. Tôi muốn Kanye thấy cái cổng vòm, mà cậu ấy chỉ thấy trong ảnh sách địa lý của mình. Tôi hứa với cậu ấy rằng một ngày nào đó chúng tôi sẽ đến đó và xem tận mắt. Chuyến đi lên và qua cổng vòm trong những chiếc xe nhỏ làm tôi nhớ đến tàu lượn siêu tốc. Đó là một ngày thú vị, bao gồm cả việc thăm sở thú St. Louis. Kanye rất thích sở thú và bị mê hoặc bởi tất cả các loài động vật.

Đó là một chuyến đi tốt, ngoại trừ chuyến đi bằng xe buýt. Điều đó thật khổ sở. Chúng tôi đã phải chịu đựng cả chuyến đi, phần lớn thời gian ngồi ở hai ghế cuối cùng—hai ghế duy nhất còn lại trên xe—mà không thể ngã ra được. Kanye mới chỉ sáu tuổi và dường như không bận tâm chút nào. Nhưng tôi đã thề rằng chúng tôi sẽ không bao giờ đi xe buýt nữa nếu chuyến đi kéo dài hơn hai giờ.

Một trong những chuyến đi yêu thích của tôi là chuyến tham quan Washington, D.C. Tôi muốn Kanye thấy Nhà Trắng và Viện Smithsonian. Chúng tôi đã theo dấu bước chân của Cuộc Diễu hành ở Washington, và thậm chí đã đặt chân vào hồ. Washington, D.C. là chuyến thực địa lý tưởng. Chúng tôi đã thấy rất nhiều địa điểm mà Kanye đang học ở trường. Cậu ấy đặc biệt bị cuốn hút bởi bảo tàng không gian. Chúng tôi đã xem nhiều hơn nữa, nhưng tiền đã hết trước khi niềm vui kết thúc. Nhưng chúng tôi đã thấy và làm được rất nhiều điều.

Kanye và tôi đã đi du lịch một chút khi cậu ấy còn nhỏ. Tất cả những trải nghiệm đó đều tốt, khi thấy những người đến từ các tầng lớp khác nhau. Nhưng không

gì so sánh được với trải nghiệm rời khỏi nước Mỹ và thấy những gì thực sự đang xảy ra ở những nơi khác trên thế giới. Tôi rất may mắn khi có thể làm điều đó và đưa con trai tôi cùng đi với tôi trong một số chuyến đi đó. Khi còn là một đứa trẻ, tôi nghĩ những loại chuyến đi đó chỉ dành cho những người siêu giàu hoặc những người gia nhập quân đội. Vì tôi không thuộc vào nhóm nào trong số đó, tôi hài lòng với ý tưởng du lịch quanh nước Mỹ. Từ New York đến California. Vàng, nghe có vẻ hợp lý. Tôi thậm chí không bao giờ tưởng tượng được việc đi đến những nơi xa như Moscow, Nga. Tôi chưa bao giờ mơ rằng tôi sẽ thấy Bombay. Tôi không bao giờ nghĩ rằng mình có thể sống ở Trung Quốc—như Kanye và tôi đã làm trong một năm. Nhưng việc thấy những nơi đó, và mang về nhà những bức ảnh và slide cho con trai tôi khi cậu ấy không thể ở đó, là một bài học mà bạn không thể tìm thấy trong sách giáo khoa.

Bước đầu tiên của tôi ra ngoài nước Mỹ, ngoại trừ chuyến đi một ngày khi tôi hai mươi một tuổi đến Tijuana, Mexico, là Ấn Độ. Kanye không đi cùng chuyến đi đó. Cậu ấy mới chỉ ba tuổi và cả cha cậu và tôi đều nghĩ rằng tốt nhất là để cậu ấy ở nhà.

Hơn nữa, tôi là một phần của Chương trình Học giả Fulbright, được chọn cùng với mười nhà giáo dục khác cho một dự án nghiên cứu kéo dài chín tuần. Chúng tôi đã đến Ấn Độ để nghiên cứu cuộc sống ở đó, đặc biệt là cuộc sống của phụ nữ và trẻ em. Điểm dừng đầu tiên của chúng tôi là Madras. Tôi nhớ khi ra ngoài sau khi nhận phòng khách sạn, nhìn lên mặt trăng và nghĩ, "Wow, đó là cùng một mặt trăng mà chúng tôi thấy từ mười ngàn dặm bên kia của trái đất!" Điều đó vừa nghiêm túc vừa hài hước.

Bạn đồng nghiệp và người bạn thân nhất của tôi, Brenda Cullen, đã tổ chức chuyến đi và một lịch trình rất đầy đủ. Làm việc với hai giáo sư khác là người bản địa của Ấn Độ, kế hoạch là chúng tôi sẽ đến tất cả các điểm nổi bật. Chúng tôi sẽ học được rất nhiều điều và gặp nhiều người thú vị và đến nhiều nơi. Tôi chưa bao giờ tưởng tượng một chuyến đi có quy mô như vậy, chưa nói đến chuyến đi thực sự đầu tiên ra nước ngoài của tôi.

Khách sạn thì khiêm tốn—rất khiêm tốn đến nỗi tôi được chào đón trong phòng của mình bởi một con thần lùn mà rõ ràng nghĩ rằng tôi đang xâm phạm nhà của nó. May mắn thay, tôi không sợ một con thần lùn nhỏ màu xanh. Nhưng bạn cùng phòng của tôi đã gần như bị trợn mắt cá chân khi nhảy lên giường để tránh xa nó. Cô ấy đã thể hiện "cách cư xử phương Tây" của mình.

Sáng hôm sau, chúng tôi rời khách sạn sớm để có thể thăm Bảo tàng Gandhi ở New Delhi. Vì lý do nào đó, nó không nằm trong lịch trình ban đầu, nhưng tôi rất vui vì nó được thêm vào. Tôi luôn ngưỡng mộ Mahatma Gandhi và biết rằng Dr. Martin Luther King Jr. đã học được rất nhiều từ ông về cuộc đấu tranh bất bạo động.

Vì chúng tôi là những nhà giáo dục, và lại được học bổng Fulbright, chúng tôi có cơ hội gặp gỡ Indira Gandhi. Khi tôi bắt tay bà, tôi cảm thấy khiêm tốn trước công việc vĩ đại của bà và nhớ lại ảnh hưởng sâu sắc mà Mahatma Gandhi đã có

đối với thế giới. Đây là những điều tôi sẽ kể cho Kanye sau này. Và tôi sẽ mở rộng tầm mắt cho cậu ấy với nhiều nơi và nền văn hóa khác nhau nhất có thể.

Ngoài Madras, chúng tôi còn thăm tám thành phố khác, trong đó có một trong những thành phố yêu thích của tôi, Bombay. Bombay làm tôi nhớ đến Chicago rất nhiều, với thành phố trải dài ngay cạnh những vùng nước rộng lớn. Taj Mahal, một nơi mà tôi chỉ thấy qua hình ảnh, thật mê hoặc cả khi bình minh và hoàng hôn. Chúng tôi cố tình đi vào cả hai thời điểm trong ngày để chứng kiến sự lên và xuống của mặt trời. Không kém ấn tượng là những bãi biển ở Mahabalipuram, nơi tôi đã đón sinh nhật lần thứ ba mươi một của mình. Thật tuyệt vời khi thức dậy ngay trên bãi biển. Chúng tôi ngủ trong những phòng ngoài trời, chỉ được che bởi màn chống muỗi. Tối hôm đó, có một bữa tiệc. Tôi không ngờ rằng sẽ có một chiếc bánh sinh nhật lớn và thậm chí cả những món quà nhỏ mà các đồng nghiệp của tôi đã mua trong thành phố. Sau khi ăn một bữa ăn như vua, họ đã hát "Chúc Mừng Sinh Nhật" và chúng tôi đã nhảy múa. Khi tôi thức dậy vào sáng hôm sau từ phòng màn chống muỗi của mình, tôi đã ngạc nhiên khi thấy những dải cát trắng gần như hoàn toàn vắng vẻ. Chỉ có hai người đàn ông trên bãi biển, và thật ngạc nhiên, một người trong số họ thực sự đang bay lơ lửng.

Chúng tôi rời Mahabalipuram vài ngày sau đó và tiếp tục đến thành phố tiếp theo. Tôi quan tâm nhiều hơn đến việc quan sát con người, cách họ sống hoặc tồn tại, ít nhất là vậy. Khi chúng tôi lái xe dọc theo con đường, không phải hiếm thấy những nơi trên đồi đã được khoét ra và trở thành nơi ở. Những không gian đào sâu trong đất dài khoảng bảy feet, cao năm feet và sâu bốn feet, thường chứa một gia đình sáu người. Trên đường đi, chúng tôi thường dừng lại ở các cửa hàng nhỏ hoặc nơi ăn uống. Tại một trong những cửa hàng đó, chúng tôi đã gặp một người đàn ông trẻ đang bế một đứa trẻ, mà anh ta đưa ra cho chúng tôi và cầu xin tiền. Đứa trẻ có làn da xám và cực kỳ gầy gò. Nó trông như một đứa trẻ sơ sinh nhưng chúng tôi được biết rằng nó đã ba tuổi.

Chúng tôi cho anh ta một ít tiền và vào cửa hàng. Khi chúng tôi ra ngoài, anh ta đã nằm trên mặt đất, phủ lên đứa trẻ của mình, người đã chết trên đường phố.

Tôi không nên bị sốc, khi nhìn anh ta—da bọc xương và xám xịt. Tôi đã thấy nhiều đứa trẻ trông như vậy trong toàn thành phố. Đó là về ngoài của cái chết mà bạn không thể quên. Tôi cảm thấy rất đau lòng. Tôi có một đứa trẻ ba tuổi ở nhà, vì vậy điều đó đã quá gần gũi với tôi. Tôi vẫn nghĩ về nó hôm nay. Tôi vẫn thấy cơ thể nhỏ bé không còn sức sống đó và muốn khóc. Tôi nhớ đã nghĩ mình thật may mắn vì không sống trong hoàn cảnh đó. Tôi cảm ơn Chúa vì đã cho tôi một đứa trẻ khỏe mạnh, cho tôi phương tiện để giữ cho cậu ấy khỏe mạnh.

Có những đứa trẻ ở Mỹ đang đói và suy dinh dưỡng, nhưng không gì so sánh được với sự nghèo đói tôi thấy ở Ấn Độ. Những khu dự án tồi tàn nhất và những khu phố nghèo nhất ở Chicago trông như Đại lộ Pennsylvania ở D.C. so với điều đó. Sau đó là sự tương phản. Không xa lắm là những ngôi đền được trang trí bằng hồng ngọc và ngọc lục bảo. Tôi biết về các phong tục và tín ngưỡng tôn

giáo của họ. Nhưng tôi vẫn không thể hiểu tại sao những ngôi đền lại đầy những viên đá quý trong khi chỉ cách đó vài dặm, trẻ em đang chết đói.

Chín tuần ở Ấn Độ trôi qua rất nhanh và tôi không thể chờ đợi để trở về với đứa con khỏe mạnh và xinh đẹp của mình. Tuy nhiên, tôi đã đi vòng qua Đức để thăm người bạn thân Ernie Faye và chồng cô ấy, Kevin, người đang đóng quân ở Wiesbaden. Tôi đã dành vài ngày ở đó, thậm chí tham dự một lễ hội rượu vang ở một thị trấn gần đó. Tôi vẫn giữ những chiếc ly nhỏ mà rượu được phục vụ trong đó. Có quá nhiều rượu chảy tự do đến mức nếu chúng tôi không cẩn thận, chúng tôi có thể đã bỏ về nhà. Tôi đã mua thêm nhiều đồ lưu niệm cho gia đình và bạn bè, nhưng hầu hết các món đồ tôi mua đều dành cho Kanye. Đến lúc này, tôi đã bị ám ảnh (ngay cả trong những ngọn đồi đẹp của Wiesbaden) bởi suy nghĩ về việc trở về với đứa con của tôi. Tôi nhớ cậu ấy rất nhiều.

Tôi thề rằng tôi sẽ không bao giờ xa con mình lâu như vậy nữa. Vì vậy, khi tôi có cơ hội dành một năm ở Trung Quốc, dạy tiếng Anh như một phần của chương trình trao đổi giữa Đại học Nanjing ở Trung Quốc và Đại học Chicago State, tôi đã có ý định từ chối.

Nhưng chủ tịch khoa tiếng Anh, Tiến sĩ Jesse Green, đã làm rõ rằng tôi có thể mang Kanye theo cùng. Mỗi quan tâm chính của tôi, bên cạnh tất cả các chi phí được thanh toán—và nhận lương thường xuyên của tôi—là con trai tôi. Tôi không thể tưởng tượng việc rời xa cậu ấy một tháng, chưa nói đến một năm. Và tôi không phải làm vậy. Đây là một đề nghị tôi không thể từ chối.

Tôi biết rất ít về Trung Quốc ngoài những gì tôi đã đọc hoặc xem trên truyền hình—cũng không nhiều lắm. Nó thậm chí không nằm trong danh sách những nơi tôi muốn đến thăm. Nhưng theo trực giác, tôi biết rằng sống ở Trung Quốc một năm sẽ là cơ hội của cả đời.

Tôi bắt đầu học ngôn ngữ một chút và chuẩn bị cho chuyến đi. Sớm thôi, Kanye và tôi đã lên máy bay đến Trung Quốc. Đó có vẻ là chuyến bay dài nhất từ trước đến giờ—nhưng cuối cùng chúng tôi cũng hạ cánh. Chúng tôi xuống máy bay và làm theo hướng dẫn mà tôi đã nhận được. Nhưng máy bay đến sớm và các quan chức đại học dự kiến sẽ đón chúng tôi chưa đến. Mọi thứ đều rất lạ lẫm, tất nhiên—con người, ngôn ngữ, biển hiệu, phong tục. Chúng tôi chờ khoảng bốn mươi lăm phút, không biết phải làm gì. Sau đó, hai giáo sư và một sinh viên từ Đại học Nanjing đã đến đón chúng tôi. Cuộc phiêu lưu của chúng tôi bắt đầu.

Cảm nhận đầu tiên của chúng tôi về Trung Quốc là giao thông. Có rất nhiều xe đạp. Tôi đã học được rằng chỉ những người làm việc cho chính phủ mới lái xe riêng. Điều đó có thể hiểu được. Với những con đường chật kín xe đạp như vậy, sẽ không có chỗ cho nhiều ô tô.

Kanye mười tuổi, và là một trong những đứa trẻ nước ngoài duy nhất đã đến để dành cả năm. Cậu ấy nhanh chóng kết bạn với một số người. Một trong số đó là Diego, một cậu bé người Mexico khoảng tuổi của Kanye đã ở đó được nửa năm. Cha mẹ cậu ấy đều dạy tiếng Tây Ban Nha. Khoảng mười giáo sư, hoặc các

chuyên gia nước ngoài như chúng tôi được gọi, đã đến từ khắp nơi trên thế giới để làm việc tại khoa ngôn ngữ nước ngoài ở đó: Tôi và một số giáo sư khác từ Mỹ, Trevor từ Anh, Ellie từ Pháp, Larissa từ Nga, cha mẹ của Diego từ Mexico, và một người phụ nữ tuyệt vời từ Đức sống ngay đối diện với chúng tôi trong Tòa nhà Chuyên gia Nước ngoài trong khuôn viên trường. Đứa trẻ khác ở đó là một cậu bé người Pháp. Cậu ấy còn nhỏ hơn Kanye và Diego nhiều và được cho là khá cứng chiều, mọi người nghĩ vậy. Cậu ấy chỉ hạnh phúc khi ở ngay dưới cha mẹ của mình.

Trong vòng một giờ sau khi chúng tôi đến nơi, cha mẹ của Diego đã đồng ý để cậu ấy đi cùng chúng tôi đến ăn tối tại khách sạn Jinling, một khách sạn kiểu phương Tây rất đẹp mà chúng tôi thường đến khi muốn ăn món ăn kiểu Mỹ. Không phải vì chúng tôi muốn nó vào ngày hôm đó, nhưng nó được giới thiệu là nơi tuyệt vời để ăn tối, vì vậy chúng tôi quyết định đến đó. Diego đã ở Trung Quốc được sáu tháng và đã trở nên khá thông thạo tiếng Trung. Cậu ấy sẽ là người phiên dịch của chúng tôi trong vài tháng đầu cho đến khi Kanye học được ngôn ngữ khá tốt. Tôi thấy tiếng Trung rất khó, với bốn âm điệu và các ngữ điệu cần được phát âm chính xác. Kanye thấy điều đó rất thú vị. Cậu ấy thấy thật hài hước rằng từ "ma" phát âm theo một cách có nghĩa là "Mama". Nhưng từ cùng đó với một ngữ điệu khác có nghĩa là "ngựa." Cậu ấy đã chơi với điều đó rất nhiều.

Mỗi ngày ở Trung Quốc đều mang đến một trải nghiệm mới và thú vị. Trong tuần đầu tiên, tôi đã mua một chiếc xe đạp cho cả Kanye và tôi, và chúng tôi nhanh chóng học cách điều hướng qua giao thông như những người bản địa. Đó là phương tiện chính của chúng tôi, giống như của mọi người khác. Chúng tôi đi xe đạp hàng dặm.

Kanye đi xe đạp đến trường mỗi ngày, trường cách khuôn viên trường khoảng sáu hoặc tám phố. Cậu là đứa trẻ nước ngoài duy nhất trong lớp. Mặc dù cậu mười tuổi, nhưng đã được xếp vào lớp một vì rào cản ngôn ngữ. Tôi nghĩ rằng điều đó sẽ rất ngượng ngập với cậu, nhưng cậu đã nhanh chóng điều chỉnh. Cậu học toán, một ít khoa học và đặc biệt là ngôn ngữ, và hầu như hòa nhập tốt với các bạn khác. Các giáo viên có vẻ rất yêu quý cậu. Cậu chắc chắn là một điều lạ lẫm và là đứa trẻ da đen đầu tiên họ thấy trực tiếp. Tôi khá khó chịu khi những đứa trẻ Trung Quốc thấy Kanye và la hét,

"Break-dance, break-dance!" Chúng không biết nhiều tiếng Anh, nếu có, nhưng chúng biết "break-dance." Điều đó rất tiêu biểu, nhưng có thể là do văn hóa Mỹ nói chung chứ không chỉ vì Kanye là người da đen. Dù sao, tôi vẫn cảm thấy khó chịu.

Không nên ngạc nhiên khi biết một ngày Kanye đã sử dụng kỹ năng break-dance của mình. Cậu có thể xoay trên đầu và mọi thứ. Sợ rằng cậu có thể gãy cổ, tôi luôn cấm cậu làm điều đó. Một ngày, khi cậu đến gần tôi, tôi thấy cậu đang ăn một xiên thịt cừu. Bạn có thể mua nó trên đường phố và chúng tôi đã sớm vượt qua sự e ngại về việc ăn thịt, cái mà không được bảo quản lạnh, chưa kể đến sự phê duyệt của USDA. Tôi đã không cho Kanye tiền, vậy mà cậu đã mua thịt cừu

như thế nào? Cậu đã thu phí các bạn nhỏ để xem cậu break-dance. Tôi cảm thấy vừa buồn cười vừa không hoàn toàn vui về điều đó. Tôi đã khuyến khích cậu từ bỏ dự án kinh doanh nhỏ của mình, nhưng tôi không thực sự kiểm tra xem cậu có tiếp tục không. Miễn là cậu không xoay trên đầu, tôi không đủ tức giận để dọa cậu về việc đó. Tôi không thấy cậu với nhiều xiên thịt hơn, có lẽ cậu đã dừng lại.

Mọi thứ đang diễn ra khá tốt. Thường thì nỗi lo lớn nhất của chúng tôi là phải chịu đựng việc bị người khác nhìn chăm chăm mỗi khi ra ngoài. Không phải chỉ vài người mà là tất cả mọi người. Ở Trung Quốc, nhìn chăm chăm không phải là thô lỗ và dĩ nhiên, cả Kanye và tôi đều không phải là cảnh quen thuộc. Đôi khi chúng tôi không cảm thấy muốn bị nhìn chăm chăm nên không ra ngoài. Một lần, chúng tôi đang ở một cửa hàng nhỏ trong khu vực đền Khổng Tử. Một nhóm người Trung Quốc đi vào, chỉ trỏ và nhìn chăm chăm vào Kanye. Trước khi tôi kịp nhận ra, Kanye đã quay lại về phía họ và đột ngột hét lên "gun hui qu," có nghĩa là "lùi lại." Nhanh như chớp, những người đó đã rời đi. Tôi chắc chắn Kanye cảm thấy được minh oan. Cậu đã làm cho họ rời đi và ngừng nhìn chăm chăm, ít nhất là trong một khoảng khắc.

Ngay cả mệnh lệnh lớn tiếng "lùi lại" cũng không thấm thía gì so với sự cố khiến tôi phải đến trường một ngày. Kanye đã làm điều không thể tưởng tượng nổi. Đó là một ngày đông lạnh và ở Trung Quốc, không có nhiệt trong các lớp học, ít nhất là ở phía nam một điểm nhất định. Trong tất cả các lớp học ở trường tiểu học và trong khuôn viên trường đại học nơi tôi giảng dạy, rất lạnh. Mọi người đều mặc áo khoác, mũ và găng tay để cố gắng giữ ấm.

Kanye đã mặc tất cả những thứ đó, nhưng găng tay của cậu là loại thông thường mà chúng tôi mang từ Mỹ. Tất cả các trẻ em Trung Quốc đều đeo găng tay không ngón tay, có lẽ để viết tốt hơn. Khi thấy rằng găng tay của Kanye không phải là loại không ngón tay, giáo viên của cậu đã tiếp cận và cố gắng lấy găng tay của cậu. Có lẽ cô ấy đã nói bằng tiếng Trung, "Bạn không thể đeo găng tay đó ở đây." Thế là đã xảy ra một cuộc kéo co. Kanye kéo một đầu găng tay và giáo viên kéo đầu còn lại. Cuộc chiến đã xảy ra, và rào cản ngôn ngữ không giúp ích gì. Không thể lấy găng tay từ giáo viên và đeo lại cho đôi tay lạnh cóng của mình, đột nhiên Kanye đã đá vào giáo viên và lấy lại găng tay của mình. Tôi không thể tin vào tai mình khi nghe chuyện đã xảy ra. Tôi rất tức giận với Kanye. Tôi đã dạy cậu không bao giờ đá ai, đặc biệt là một giáo viên hay một người lớn tuổi. Và thế mà điều đó đã xảy ra.

Ngay lập tức, trường đại học đã sắp xếp một phiên dịch viên để đi cùng tôi đến trường, và tất cả chúng tôi đã đi lên đồi để Kanye có thể xin lỗi. Khi chúng tôi đến nơi, giáo viên đang đợi. Cô ấy đã giải thích sự việc cho phiên dịch viên, người đã dịch lại cho tôi. Tôi đã nói với Kanye rằng tôi thất vọng như thế nào và rằng cậu không bao giờ được làm như vậy nữa. Nhìn xuống sàn, Kanye đã xin lỗi. Sau đó, tôi giải thích với giáo viên rằng dù tôi không bao giờ đồng tình với hành vi của Kanye, nhưng cậu ấy sẽ phải đeo găng tay của mình trong lớp học. Chúng tôi không thể mạo hiểm bị đông lạnh để theo phong tục Trung Quốc. Cậu ấy sẽ phải được phép đeo găng tay thông thường vào những ngày lạnh giá, hoặc

cậu ấy sẽ phải nghỉ học vào những ngày đó. Vấn đề đã được giải quyết. Giáo viên hiểu. Kanye đã đeo găng tay của mình từ đó trở đi.

Tuy nhiên, còn một vấn đề cuối cùng cần giải quyết. "Kanye," tôi nói. "Con biết rằng con phải nhìn vào người khi con nói chuyện với họ. Giao tiếp bằng mắt là quan trọng. Tại sao con lại nhìn xuống sàn?"

Cậu ấy giải thích với tôi rằng việc nhìn vào giáo viên sẽ là thô lỗ và thiếu tôn trọng. Tôi chưa bao giờ nhận ra điều đó cho đến ngày hôm đó.

Năm ở Trung Quốc đầy những cơ hội học hỏi và niềm vui. Kanye và tôi đã trở thành bạn với các sinh viên người châu Phi ở đó học tại một trong ba trường đại học trong khu vực, và học cách yêu thích món ăn châu Phi. Chúng tôi đã đi nhiều nơi trong thành phố cũng như quanh Trung Quốc. Vạn Lý Trường Thành là một trong những nơi đó. Chưa bao giờ tôi mệt mỏi như khi chúng tôi leo lên núi Vàng. Việc đó mất cả ngày. Tôi đã muốn đi cáp treo lên và xuống, nhưng Kanye kiên quyết leo lên và tôi thì quá sợ hãi để để cậu đi một mình với chỉ các đồng nghiệp của tôi.

Núi có nhiều chỗ nguy hiểm, và nếu không cẩn thận, nó có thể là ngọn núi cuối cùng bạn leo lên. Nhưng chúng tôi đã thành công và chuẩn bị cho chuyến đi trở lại Nanjing. Đó là một chuyến đi sáu giờ từ núi Vàng về Nanjing trên những con đường rất gập ghềnh. Chân tôi đã sưng lên đến nỗi khi về đến khuôn viên trường tôi không thể đi lại và phải được cõng về căn hộ. Cuối cùng, nó hoàn toàn xứng đáng, dù có đường gập ghềnh và chân sưng. Không có gì đẹp hơn núi Vàng.

Vào dịp Giáng Sinh, Glenda và Alexis đến thăm. Rất nhiều người đã nói rằng họ sẽ đến thăm trong thời gian chúng tôi ở đó, nhưng chỉ có Glenda và Alexis là làm được. Người Trung Quốc không ăn mừng sự ra đời của Chúa Kitô cũng như không trao đổi quà tặng, và Kanye và tôi khá nhớ nhà. Nhưng khi chúng tôi đón Glenda và Alexis từ sân bay, tất cả tâm trạng của chúng tôi đã thay đổi. Chúng tôi gồm bốn người, cùng với sinh viên của tôi Chang Don Bing, người đã đi cùng chúng tôi. Cô ấy cũng là người giữ trẻ và giáo viên ngôn ngữ của Kanye, và đã là một cứu tinh—đặt vé, gọi taxi và chỉ cho chúng tôi các điểm tham quan. Đó là một cuộc phiêu lưu hơn cả, và không dễ dàng. Nhưng Don Bing đã làm cho nó hoàn toàn thú vị và giáo dục.

Một lần, Kanye và tôi đã đi thuyền chậm từ Quảng Châu đến Hong Kong, nơi chúng tôi đã ở hai tuần trước khi tiếp tục thăm Thái Lan. Vào khoảng Tết Nguyên Đán, mọi người nghỉ học sáu tuần từ trường đại học; tôi đã chọn Hong Kong và Thái Lan, vì Nhật Bản quá đắt. Ở Hong Kong, chúng tôi ở trong một nơi được gọi là Slum King Mansion. Phòng tắm ở ngoài hành lang và phòng thì chắc chắn không có tiện nghi. Giá cả là mười một đô la Mỹ một đêm, nếu điều đó có thể cho bạn biết gì. Nhưng đó là những gì tôi có thể chi trả và hơn nữa, ai ở trong phòng khi ở Hong Kong?

Khi đến Thái Lan, chúng tôi đã đến Bangkok trước. Kanye đã đi cùng tôi đến khu đèn đỏ. Tôi muốn xem nó và tôi chắc chắn không muốn để cậu ở khách sạn với một người giữ trẻ mà tôi khó mà biết. Sau đó, chúng tôi tiếp tục đến Ko Samui. Những bãi biển ở đó là một trong những bãi biển đẹp nhất thế giới. Tôi hoàn toàn xấu hổ khi một trong các giáo sư (cũng là một linh mục Công giáo) hỏi Kanye phần yêu thích của kỳ nghỉ là gì. Kanye trả lời, "Các bãi biển khỏe thân ở Thái Lan."

Một trong những điều tuyệt vời về việc ở Trung Quốc là chúng tôi có thể chi trả nhiều thứ mà chúng tôi không thể chi trả ở Mỹ. Kanye đã tham gia lớp tập Tai Chi và trở nên khá giỏi. Cậu cũng đã tham gia lớp học nghệ thuật riêng hai lần một tuần. Cậu có gia sư riêng vào buổi tối, chủ yếu là Ezra, một sinh viên châu Phi từ Zimbabwe, để cậu không bị tụt lại trong việc học khi chúng tôi trở về nhà. Chúng tôi sẽ không thể chi trả bất kỳ điều này nếu không ở Trung Quốc. Tôi thậm chí còn được châm cứu mỗi ngày cách ngày. Mỗi lần điều trị chỉ tốn 1,50 đô la. Tôi đã mất thuốc tuyến giáp của mình và nghĩ rằng châm cứu sẽ hoạt động tốt như, nếu không tốt hơn. Nó đã hiệu quả.

Không còn nghi ngờ gì nữa, việc sống ở Trung Quốc là một trải nghiệm một lần trong đời mà cả hai chúng tôi sẽ không bao giờ quên. Tôi tin rằng Kanye đã quên tất cả trừ một hoặc hai từ của ngôn ngữ bây giờ. Các ngôn ngữ không giống như việc đi xe đạp: nếu bạn không sử dụng nó, bạn sẽ quên đi. Nhưng tôi có thể hình dung chúng tôi ở đó trên khuôn viên và khắp thành phố như thể đó là ngày hôm qua. Tôi chắc chắn Kanye cũng vậy.

Chúng tôi thường di chuyển từ Chi-town đến Thượng Hải và thậm chí đã có vài chuyến đi trượt tuyết ở Wisconsin khi cả Kanye và Alexis đã lớn hơn. Glenda và tôi ngồi uống sô-cô-la nóng bên lò sưởi trong khi họ ở lại trên những chiếc ván trượt cả ngày. Đó chỉ là một trải nghiệm nửa góp phần, tôi nghĩ, vào sự toàn diện của Kanye.

Nếu tôi phải chỉ ra điều gì đó đã tạo nên sự khác biệt lớn cho Kanye, tôi sẽ chỉ đến việc cậu được tiếp xúc qua du lịch. Chúng tôi không có nhiều tiền và không thể nhìn thế giới như bây giờ. Nhưng những trải nghiệm cậu có được là rất quan trọng trong việc học hỏi trực tiếp về các nền văn hóa và phong tục khác nhau. Khi chúng tôi không có tiền để trải nghiệm trực tiếp, chúng tôi đã làm điều đó qua sách, báo tàng và cuối cùng là qua Internet.

Hy vọng của tôi là nhiều trẻ em sẽ có những trải nghiệm như vậy. Tôi thật may mắn khi là một giáo sư vì có nhiều đặc quyền du lịch. Đó là cách chúng tôi từ Chi-town đến Thượng Hải.

L Không!*

Tôi không từ chối nhiều thứ với Kanye, nhưng có một điều mà tôi không thể thỏa hiệp—đó là sự an toàn của con. Kanye ghét khi tôi kể câu chuyện này, nhưng tôi đã không cho phép con đi tàu L ở Chicago. Có nhiều điểm dừng tàu L dọc theo phía Nam của Chicago nơi chúng ta sống. Tôi đã từng đi tàu đó nhiều lần và lên tàu ngay tại điểm dừng ở Ninety-fifth và State. Đôi khi tôi lên tàu ở Seventy-Ninth Street. Nhưng dù tàu dừng ở đâu, tôi không cảm thấy an tâm khi con còn nhỏ đi tàu đó. Những khu vực đó không xấu lắm đối với tôi, ít nhất là bề ngoài. Nhưng những việc nguy hiểm đã xảy ra ở các ga tàu L và ngay trên tàu.

Khi tôi mới đến Chicago, Larry Lewis đã dạy tôi cách đi tàu L. Anh ấy đã đưa tôi đến ga ở Ninety-fifth và hướng dẫn tôi đầy đủ cách lên tàu và di chuyển từ nơi này đến nơi khác. Anh ấy biết không phải là điều quá phức tạp và nghĩ tôi khá thông minh. Nhưng anh ấy cũng biết rằng mặc dù tôi đã có một chút kinh nghiệm du lịch, tôi có thể cần một chút trợ giúp để cảm thấy thoải mái khi đi tàu L. Có rất nhiều người đi tàu đó: công nhân không có tay nghề, những người chuyên nghiệp được trả lương cao, và tất cả mọi người khác. Hầu như mọi người đều có vẻ thân thiện, nhưng vẫn có thể xảy ra vấn đề, và thường thì có.

*Tựa gốc: L No!

Larry là người Chicago chính gốc, đã lớn lên ở phía Tây của thành phố. Anh ấy biết thành phố này từ trong ra ngoài và nói rằng tôi cần biết cách di chuyển bằng tàu L, phòng trường hợp tôi không thể hoặc không muốn dùng xe hơi vào những ngày nhất định. Tôi rất cảm kích về khóa học này. Và nó đã hữu ích vài lần. Nhưng các tiêu đề liên tục trên báo chí Chicago về những gì đã xảy ra trên

tàu L là tất cả những gì tôi cần để quyết định rằng Kanye không nên đi tàu đó, ít nhất là theo quy tắc, không nên.

Kanye không thực sự hài lòng với quyết định đó, nhưng cậu ấy không phản đối nhiều. Miễn là cậu ấy có thể di chuyển từ nơi này đến nơi khác bằng xe buýt, với một người bạn, hoặc bằng cách khác ngoài tàu L, cậu ấy cũng đồng ý. Nhưng dù sao, cậu ấy là một thiếu niên đang cố gắng trở thành rapper. Âm nhạc và hình ảnh của cậu ấy rất quan trọng. Cậu ấy đã rất khó khăn để bước vào thế giới rap, vốn đã không phải là một sự lựa chọn dễ dàng cho một người hơi "quý tộc" và từ vùng ngoại ô. Cậu ấy không muốn bị coi là quá được chiều chuộng đến mức không thể đi tàu. Điều đó không ổn chút nào. Mỗi khi tôi bắt đầu kể câu chuyện đó, Kanye luôn ngăn tôi lại.

Nhưng tôi không cho phép cậu ấy đi tàu. Có người bị giết vì áo Starter và giày thể thao. Tỉ lệ giết người và hoạt động băng đảng ở Chicago không phải là chuyện đùa. Chúng ta không nói về một sự việc riêng lẻ ở đây. Không phải một chút nào. Và tôi không muốn mạo hiểm để ai đó cướp giày Air Jordans của Kanye hoặc áo Starter của cậu ấy hoặc tệ hơn nữa, mạng sống của cậu ấy. Cuộc sống không được coi trọng trên tàu L. Tôi thích đưa cậu ấy đi và đón cậu ấy nếu cần thiết. Nếu không, cậu ấy không cần phải ở đó.

Tôi ngần ngại kể câu chuyện này ngay cả bây giờ. Tôi rất quen thuộc với cách báo chí và bối cảnh mà họ xây dựng xung quanh các sự việc. Đó đã là mười lăm năm trước, và ngay lập tức, bạn có thể thấy một tiêu đề rằng "Mẹ của Kanye nói không với tàu L." Những gì tôi thực sự muốn nói là "Sự an toàn là trên hết."

Tôi thực sự may mắn vì Kanye không hứng thú với việc đi chơi và gây rối. Cậu ấy quá say mê với âm nhạc của mình. Không có bất kỳ bàn phím nào trên các góc phố, vì vậy cậu ấy thích ở nhà làm nhạc. Cậu ấy cảm thấy thoải mái ở đó và tôi luôn cho phép cậu ấy không chỉ làm nhạc ở nhà mà còn mời tất cả bạn bè về nhà nữa. Đôi khi có thể rất mệt mỏi với tất cả tiếng ồn. Nhưng tôi thích một chút bất tiện hơn là để cậu ấy ra ngoài đường. Ít nhất tôi biết cậu ấy đang ở đâu. Hơn nữa, tôi không thể nghe lén những cuộc trò chuyện quan trọng mà tôi cần biết nếu cậu ấy và bạn bè ra ngoài đường.

Kanye không có giờ giới nghiêm nghiêm ngặt khi cậu ấy vào trung học. Thực ra không cần lắm vì cậu ấy không được phép chỉ đi lang thang. Cậu ấy có thể đi công viên chơi bóng rổ, đi mua sắm, hoặc xem phim với bạn bè. Nhưng cậu ấy cần có điểm đến cụ thể mỗi khi rời khỏi nhà.

Tôi không thích ý tưởng trẻ con chỉ đứng ngồi ở các góc phố. Tôi biết không phải tất cả bọn chúng đều bán thuốc, có lẽ không phải đa số. Nhưng vẫn dễ dàng cho một nhóm các cậu bé tìm rắc rối nếu chúng chỉ đứng ngoài đường mà không làm gì có ích. Vì vậy, chúng tôi đã đi nhiều nơi cùng nhau, như chơi bowling, đi bảo tàng, mua sắm. Và khi cậu ấy ra ngoài với bạn bè, tôi cần biết chúng đang đi đâu.

Khi Kanye lớn lên, có một quảng cáo truyền hình chiếu suốt nhiều năm hỏi, "Bạn có biết con cái của bạn đang ở đâu không?" Câu trả lời của tôi luôn là có. Tôi cảm thấy quan trọng để biết chính xác Kanye đang ở đâu hoặc ít nhất là nơi cậu ấy dự định đến. Tôi không bao giờ hiểu tại sao tất cả các bậc phụ huynh không yêu cầu biết điều đó.

Có phải tôi quá bảo vệ không? Tôi không nghĩ vậy. Tôi chỉ đang làm hết sức mình để trở thành một bậc phụ huynh tốt nhất mà tôi biết. Tôi cần biết không chỉ bạn bè của Kanye mà còn cả phụ huynh của bạn bè cậu ấy. Bằng cách đó, chúng tôi có thể theo dõi mọi việc tốt hơn. Ngoài việc cùng nhau đưa bọn trẻ đến trường học hoặc xem phim, đôi khi chúng tôi trò chuyện khi bọn trẻ không biết. Chúng tôi thực hiện một chút việc nuôi dạy tập thể bằng cách so sánh thông tin, và điều đó giúp giữ cho bọn trẻ đi đúng hướng.

Hầu hết những điều đó xảy ra sau khi chúng tôi chuyển đi từ South Shore Drive. Sau sự cố xe đạp.

Một ngày khi Kanye đang đạp xe trong công viên sau nhà, một số đứa trẻ khá lớn tuổi và mạnh mẽ hơn cậu ấy đã yêu cầu cậu phải đưa xe cho chúng. Kanye không định làm thế. Thay vì đưa xe, cậu ấy đã nhảy lên và đạp đi. Nhưng khi cậu ấy rời đi, một đứa trẻ đã dùng dao rạch lốp xe. Tôi cảm thấy không thể chấp nhận được khi Kanye kể cho tôi về chuyện đó. Đó có thể là cậu ấy bị rạch. Nếu không an toàn để cậu ấy đạp xe trong công viên gần ngay sau vườn nhà, thì đã đến lúc phải chuyển nhà. Tôi bắt đầu tìm kiếm một nơi khác để sống.

Gọi nó là di cư đen hoặc gì đó, tôi sẵn sàng đi. Nếu bước tiếp theo là tuyển mộ cậu ấy vào một băng nhóm hay gì đó, tôi không chấp nhận.

Không mất nhiều thời gian để tìm được căn nhà ở Blue Island. Scotty đã đồng ý mua nhà và anh ấy, Kanye và tôi đã chuyển đến. Tôi vẫn đang dạy tại Chicago State và có thể sắp xếp lịch trình của mình để tôi thường xuyên có mặt ở nhà khi Kanye từ trường về. Khi tôi không thể, Kanye sẽ đến thẳng từ trường đến công việc của tôi tại Chicago State cho đến khi cậu ấy mười hai tuổi. Tại đó, cậu ấy sẽ làm bài tập về nhà cho đến khi chúng tôi về nhà. Đó là một sự sắp xếp tốt. Kanye thường có thể hoàn thành hầu hết nếu không phải tất cả bài tập về nhà trong văn phòng của tôi. Bằng cách đó, cậu ấy có thể xem TV khi về đến nhà trừ khi đã sử dụng hết giờ xem TV của mình trong tuần. Tôi đã hạn chế và theo dõi các chương trình cậu ấy xem hết mức có thể. Tôi biết việc xem quá nhiều TV và xem những chương trình không phù hợp có thể gây hại như thế nào.

Truyền hình công cộng thì tự do. Miễn là cậu ấy đã hoàn thành bài tập về nhà và các công việc nhà, cậu ấy có thể xem tất cả những gì cậu ấy muốn. Cậu ấy biết điều gì được mong đợi từ cậu ấy, dù có lên lút phá vỡ quy tắc xem TV khi tôi đang làm việc hay không. Giờ đây, khi mười hai hoặc mười ba tuổi, tôi sẽ ngạc nhiên nếu cậu ấy không... nhưng Kanye biết điều gì được mong đợi từ cậu ấy và tôi chắc chắn rằng chỉ cần có những quy tắc đó, và được kỳ vọng tuân theo, đã tạo ra sự khác biệt.

Tôi không phải là một người chỉ huy quân đội, nhưng Kanye biết nếu tôi mong đợi điều gì từ cậu ấy, thì cậu ấy cần phải tuân theo. Đó là điều tối thiểu cậu ấy có thể làm. Tôi đã làm việc rất chăm chỉ để đảm bảo cậu ấy có mọi thứ cần thiết và hầu hết những gì cậu ấy muốn. Nhưng cậu ấy cũng phải làm phần của mình. Cậu ấy phải làm các công việc nhà và tuân theo tất cả các quy tắc. Tôi không có nhiều quy tắc, nhưng những quy tắc tôi có rất quan trọng. Không được đi tàu L. Không được đứng lơ đãng ở các góc phố. Không được xem TV quá nhiều.

Một quy tắc khác là không được cãi lại. Tôi cảm thấy điều đó là thiếu tôn trọng và tôi vẫn cảm thấy như vậy. Điều này không có nghĩa là cậu ấy không thể không đồng ý, đặt câu hỏi, hoặc bày tỏ cảm xúc của mình. Tôi khuyến khích điều đó. Chỉ là cậu ấy không được lớn tiếng với tôi hoặc với bất kỳ người trưởng thành nào khác. Và cậu ấy không bao giờ làm thế (hoặc hầu như không bao giờ) vì điều đó không được phép. Tôi không biết điều gì đã khiến cậu ấy hành xử như thế vào một ngày hôm đó. Tôi không nhớ vấn đề là gì. Tôi chỉ nhớ rằng tôi bị sốc khi cậu ấy nổi giận như vậy. Điều đó khiến tôi không kịp phản ứng, nhưng không đến mức tôi không thể ngăn chặn ngay lập tức. Tôi không cần phải đánh cậu ấy. Thực tế, giọng điệu của tôi rất nhẹ nhàng, có chủ đích và rất nghiêm túc. Kanye thông minh. Cậu ấy biết khi nào tôi nghiêm túc. Chỉ cần tôi nói một lần rằng tôi sẽ thực sự bẻ gãy cổ cậu ấy nếu cậu ấy còn nói chuyện với tôi như vậy lần nữa, đã khiến cậu ấy ngừng hành vi đó ngay lập tức.

Tôi đã chiều chuộng, dễ dãi, và có thể là bảo vệ quá mức. Nhưng tôi không bao giờ cho phép con trai tôi nói chuyện với tôi bằng giọng điệu thiếu tôn trọng.

Kanye cũng biết tôi mong đợi gì ở cậu ấy trong học tập. Cậu ấy phải đạt điểm tốt, không có ngoại lệ. Đó là công việc của cậu ấy, giống như công việc dạy học của tôi. Vì cậu ấy rất có khả năng, nên không có lý do nào để cậu ấy không học tốt ở trường. Tôi yêu cầu điều đó. Từ mẫu giáo đến lớp chín, cậu ấy là học sinh xuất sắc. Nhưng khi lên lớp mười, mọi chuyện đã thay đổi. Ngoại trừ môn nghệ thuật và âm nhạc, cậu ấy dường như không còn quan tâm nhiều đến việc học.

Tôi nói với Kanye về điều đó, giống như tôi nói với Kanye về mọi thứ vậy. Không có chủ đề nào là đi quá giới hạn cả, kể cả giới tính. Năm Kanye 12 tuổi, chúng tôi đã nói chuyện về nó. Lúc đó là lúc tôi đang đưa đón con bằng xe và Kanye đang ở trong xe cùng với hai người bạn của cậu ấy. Lúc đó, Jocelyn Elders xuất hiện trên radio và theo như tôi nhớ, bà ấy đang nói về sự gia tăng của việc mang thai tuổi teen.. Đó là lúc tôi nói với Kanye và bạn của cậu rằng tham dự là 1 điều tốt hơn nhiều so với việc làm cha mẹ ở tuổi trẻ. Tôi nói với các cậu rằng việc thủ dâm là hoàn toàn lành mạnh, bình thường và thỏa mãn, và họ không cần phải tham gia vào quan hệ tình dục với người khác để tránh rủi ro khiến một cô gái nào đó mang thai hoặc mắc các bệnh truyền nhiễm, trong đó có AIDS. Họ không nói gì cả. Chắc chắn họ chỉ ngồi im, hồi hộp chờ đến trường để có thể ra khỏi chiếc xe đó. Sau đó tôi biết rằng những lời tôi nói đã thấm vào, vì Kanye đã nói với tôi như vậy. Nhưng những lời tôi nói về điểm số thì không hiệu quả lắm. Các điểm A của Kanye đã giảm xuống còn B và các điểm B đã xuống C. Đến lớp mười hai, tôi đã phải nói với Kanye: "Chỉ cần tốt nghiệp và đừng mang về điểm thấp hơn

C." Nhưng thậm chí điều đó cũng xảy ra. Kanye mang về điểm D môn Giải tích và điểm F môn Tiếng Pháp. Tôi đã suýt ngất đi khi thấy điểm số đó. Nhưng tôi vui vì mình đã insist để Kanye học ở trường công lập — không phải rằng cậu ấy muốn học ở trường tư. Điều đó giúp tôi có tiền để thuê gia sư, trong khi trường tư sẽ tiêu tốn toàn bộ số tiền. Chúng tôi đã tìm được gia sư ngay sau khi bằng điểm đó xuất hiện và điểm số của cậu ấy đã cải thiện: một điểm C môn Giải tích và một điểm B môn Tiếng Pháp.

Bây giờ, nếu cậu ấy có thể tránh bị đình chỉ học lại hoặc không bị phạt lao động công ích vào thứ Bảy nữa, thì chúng tôi sẽ ổn cả. May mắn là tôi không xem những vi phạm đó là quá nghiêm trọng. Trường của Kanye có chính sách gần như là không khoan nhượng, và cậu ấy bị đình chỉ học vì ngủ gật trong giờ học.

Tôi tiếp tục theo dõi Kanye và cậu ấy đã trở lại với những gì là chấp nhận được. Tôi vui vì điều đó để có thể tiếp tục chiều chuộng cậu ấy. Một vài điểm C vẫn còn, nhưng tôi khen ngợi cậu ấy vì những thành tích đạt được nhiều hơn là trách móc vì điểm C. Tôi tự hào vì cậu ấy đã thắng mọi cuộc thi nghệ thuật. Cậu ấy cũng đã tạo ra những bản beat trị giá triệu đô và tôi đã khen ngợi cậu ấy. Không chỉ là lời nói suông. Những bản beat đó thực sự rất tuyệt vời.

Tôi cố gắng cho Kanye tất cả những gì tôi nghĩ cậu ấy xứng đáng được nhận. Một số bậc phụ huynh làm ngược lại. Họ quá nghiêm khắc đến nỗi con cái của họ không bao giờ có cơ hội tìm hiểu bản thân mình. Họ đòi hỏi quá mức khiến con cái cảm thấy gánh nặng của cả thế giới trên vai. Tôi không bao giờ coi đó là cách nuôi dạy con cái hiệu quả. Nuôi dạy con cái hiệu quả đòi hỏi phải gần gũi với con cái của bạn, điều này lại đòi hỏi sự tôn trọng và cân bằng lẫn nhau.

Tôi đã mua cho Kanye những thứ cậu ấy muốn và cậu ấy đã làm những gì tôi yêu cầu, ít nhất là phần lớn thời gian. Thú thật, tôi là người đòi hỏi, nhưng thỉnh thoảng tôi cũng không như vậy. Ngược lại, Scotty là người nghiêm khắc, giống như tôi, có những kỳ vọng cao đối với Kanye, ít nhất là theo một số cách. Nhưng không giống như tôi, Scotty không bao giờ để Kanye lười biếng một điều gì. Đòi hỏi điều đó khiến tôi tức giận. Kanye phải rửa bát, lau sàn bếp, dọn giường, dọn dẹp phòng, làm sạch bồn tắm, đổ rác và cắt cỏ. Và cậu ấy phải làm thật tốt tất cả các việc đó.

Mặc dù tôi có những "không," nhưng tôi nghĩ Scotty đôi khi hơi nghiêm khắc một chút. Nhưng ông ấy đã quen với việc đối phó với các cậu bé trong lớp cơ khi của mình và ông ấy đã có ba người con trai, đều đã trưởng thành. Tôi muốn Kanye có sự ảnh hưởng mạnh mẽ từ nam giới hàng ngày, vì vậy đôi khi tôi chỉ phải nuốt lại sự khó chịu của mình vì Scotty không bao giờ có hành vi lạm dụng thể xác hoặc lời nói. Tuy nhiên, thỉnh thoảng khi Kanye không có mặt và không nghe thấy tôi, tôi đã nói với Scotty rằng tôi không nuôi dạy Kanye để làm lao động chân tay. Dù vậy, tôi vui vì mình không ngăn cản Scotty thực hiện các quy tắc.

Trẻ em cần sự hỗ trợ và kỷ luật của hai bậc phụ huynh yêu thương, ngày nay hơn bao giờ hết. Nhưng chúng ta không sống trong một thế giới hoàn hảo và

không thực tế để nghĩ rằng tất cả trẻ em sẽ có được điều đó. Nhưng chúng ta phải làm tốt nhất có thể để cung cấp những trải nghiệm và thiết lập các quy tắc sao cho có lợi nhất cho việc con cái trở thành những người trưởng thành hạnh phúc, khỏe mạnh và có ích. Mỗi đứa trẻ đều xứng đáng với điều đó.

Một số bậc phụ huynh chọn không chú ý như tôi. Một số có thể nói rằng tôi hơi quá mức. Nhưng tôi không đồng ý. Bạn phải đặt ra những “không,” các ranh giới từ sớm trong cuộc đời của trẻ. Có thể không phải là việc đi trên tuyến xe buýt mà bạn phản đối. Những “không” của bạn có thể khác tùy thuộc vào quan điểm của bạn. Nhưng các bậc phụ huynh phải “xuất hiện” như bạn tôi, Keith Cunningham, luôn nói. Việc xuất hiện và có mặt là điều cần thiết để đạt được bất cứ điều gì, đặc biệt là việc nuôi dạy một con người có ích.

Tôi vui vì tôi vừa cởi mở vừa nghiêm khắc. Tôi vui vì Kanye là một đứa trẻ tốt, hiểu và tôn trọng các “không.” Cậu ấy phần lớn là nghe lời và luôn tôn trọng. Điều đó đã giữ cho tôi không phải bị đưa ra khỏi tù vì đã giết cậu ấy. Khi nghĩ lại, có khá nhiều “không.” Nhưng tôi chắc chắn rằng có nhiều “có” hơn. Nuôi dạy con cái luôn có những thử thách và đôi khi là một cuộc đấu tranh. Nhưng Kanye đã khiến việc nuôi dạy cậu ấy trở nên dễ dàng.

BỎ ĐẠI HỌC*

Kanye, tôi có thể nói chuyện với cậu 1 chút không?

Cậu nghĩ cậu có thể làm cho mấy nhóc hát vào ngày tốt nghiệp?

— "Intro," *College Dropout*

Cậu ấy đã mua chiếc bàn phím đầu tiên khi mới mười bốn tuổi. Cậu đã tiết kiệm gần năm trăm đô la để mua nó. Với một nghìn đô la tôi đã tặng cậu vào dịp Giáng sinh, cậu đã có đủ tiền để mua nó. Có lẽ lúc đó cậu đã biết rằng điều cậu thực sự quan tâm là âm nhạc, chứ không phải là một tấm bằng đại học. Tôi chắc chắn không biết rằng chiếc bàn phím đó sẽ trở thành tấm vé giúp cậu rời khỏi trường đại học trước khi tốt nghiệp. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng một chiếc bàn phím, hay cả âm nhạc nói chung, sẽ là con đường dẫn đến thành công của cậu.

Trên hết, tôi luôn nghĩ rằng cậu sẽ lấy ít nhất một tấm bằng. Việc cậu bỏ học đại học không phải là lựa chọn của tôi. Tôi luôn nhấn mạnh tầm quan trọng của giáo dục từ khi Kanye mới hai tuổi. Tôi nghĩ rằng giáo dục là cách tốt nhất để thành công. Tôi biết rằng Bill Gates và một số người khác không hoàn thành đại học, nếu họ từng học. Nhưng họ là những trường hợp ngoại lệ. Hơn nữa, tôi có tư duy của tầng lớp trung lưu da màu rằng bạn phải đi học, học thật giỏi và có ít nhất một tấm bằng, nếu không muốn nói là nhiều hơn. Tôi chưa bao giờ nghe ai nói: "Ồ, tôi thực sự tiếc vì đã có tấm bằng này!" — ngay cả khi họ không sử dụng nó.

**Tựa gốc: The College Dropout*

Có lẽ tôi đã không vội vàng đóng góp để cậu mua chiếc bàn phím đó nếu tôi biết rằng cuối cùng nó sẽ dẫn đến việc Kanye bỏ học đại học. Nhưng đó cũng sẽ là sai lầm lớn nhất của cuộc đời tôi. Tôi không hề biết vào thời điểm đó rằng cậu tài năng đến mức nào, rằng cậu sẽ có thể phát triển và sử dụng tài năng đó để đạt được không chỉ danh vọng và tiền bạc, mà còn là sự thỏa mãn thực sự. Tôi biết cậu giỏi nghệ thuật và âm nhạc, nhưng tôi chưa bao giờ tưởng tượng rằng cậu sẽ biến điều đó thành sự nghiệp như hôm nay. Đó là suy nghĩ hạn chế của tôi. Nếu tôi suy nghĩ lớn như cậu, điều này đã trở nên hiển nhiên.

Bốn năm đại học hay cơ hội để thay đổi cả một thể loại âm nhạc và ảnh hưởng đến hàng triệu người theo hướng tích cực hơn? Ai biết rằng Kanye West sẽ trở thành Kanye West? Có lẽ cậu đã biết. Sau nhiều năm tôi nhấn mạnh tầm quan trọng của giáo dục, Kanye đã chứng minh rằng tôi đã sai. Tôi vẫn tin vào giáo dục. Trường học là điều tuyệt vời và tôi vẫn khuyến khích điều đó. Càng nhiều bằng cấp càng tốt, nhưng chỉ khi cậu thực sự sử dụng chúng. "Hãy sử dụng trường học, đừng để trường học sử dụng cậu," là một trong những câu nói yêu thích của Kanye.

Kanye đã cho tôi thấy ý nghĩa của câu nói: "Có nhiều cách để đạt được thành công." Cậu ấy đã mua chiếc bàn phím đỏ và chẳng mấy chốc đã có thể mua thêm bàn xoay và mixer. Sau đó, cậu ấy mua thêm một chiếc máy trống với số tiền kiếm được từ các công việc vặt vặt. Cậu ấy có cả một phòng thu trong phòng mình (ít nhất là những thiết bị cơ bản), cùng với một chiếc giường, một chiếc TV và một đồng quần áo trên sàn.

Kanye đã mơ ước làm nhạc từ khi còn rất nhỏ. Tôi nhận thấy điều đó lần đầu tiên khi cậu học lớp ba. Âm nhạc và vẽ là niềm đam mê của cậu. Nhưng vào một thời điểm nào đó, âm nhạc đã chiếm ưu thế. Kanye dành hàng giờ liền để pha trộn, rap và viết. Không ngừng nghỉ. Cậu ấy trở nên quá đắm chìm đến mức việc giao tiếp xã hội của cậu ấy chỉ xoay quanh phòng thu trong phòng mình. Khi ông bà ngoại Chick và Buddy đến thăm, Kanye chỉ ra khỏi phòng để ăn và đi vệ sinh. Cậu ấy cực kỳ tập trung. Nếu ai đó, bao gồm cả bố tôi, muốn dành thời gian với Kanye, họ phải đến phòng của cậu ấy và nói vài lời trong khi Kanye làm nhạc. Bố tôi đã làm điều đó nhiều lần. Ông thích ở bên các cháu, chủ yếu là để học hỏi từ chúng và dạy chúng những điều có lẽ chúng sẽ không học được từ sách vở. Nhưng nếu ông muốn dạy Kanye điều gì đó ngoài những gì ông đã dạy khi chúng tôi về thăm Oklahoma City vào dịp Giáng sinh và các buổi họp mặt gia đình vào mùa hè, ông sẽ phải làm điều đó trong phòng thu nhỏ nơi Kanye đang chuẩn bị sẵn sàng để bỏ học đại học—nếu đó là điều cần làm để theo đuổi âm nhạc.

Trong nhà dường như luôn có một bản nhạc nền vang lên. Điều này không phải lúc nào cũng dễ chịu đối với tôi. Thực ra, nhiều lúc nó làm tôi căng thẳng. Tiếng bass vang rền dường như làm rung chuyển cả nền móng ngôi nhà của chúng tôi. Boom-boom-boom suốt ngày đêm. Chỉ cần nhắm mắt lại và nghĩ về nó một chút, tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng bass đó vang vọng trong tai.

Khi Kanye tốt nghiệp trung học và đã ra trường được vài năm, tôi đã chịu đựng đủ âm thanh hip-hop không ngừng ngay bên cạnh phòng ngủ của mình. Tôi đã nghe nó suốt gần mười năm và thậm chí đôi khi còn đưa ra ý kiến về những bài nhạc mà cậu ấy làm. Đã đến lúc hoặc là âm nhạc của cậu ấy, hoặc là cậu ấy cùng với âm nhạc của mình phải ở một nơi khác. Không phải tôi sẽ ngừng ủng hộ giấc mơ của cậu ấy. Chúng tôi chỉ cần tìm một nơi khác để cậu ấy theo đuổi nó.

Tôi đã nghĩ đến việc biến gara của mình thành một phòng thu. Tôi thậm chí đã tìm hiểu chi phí để cách âm nó. Nhưng điều đó không khả thi. Vì vậy, phòng thu vẫn ở trong phòng của cậu ấy. Có rất nhiều người đến và đi trong nhà. Và vì

phòng của tôi nằm trước phòng của Kanye, những người bạn âm nhạc của cậu ấy phải đi qua phòng tôi để đến phòng của cậu ấy. Hầu hết bọn trẻ trông khá lành mạnh—lành mạnh theo kiểu hip-hop, tức là. Chủ yếu là tiếng bass vang rền không còn được chào đón nữa—không suốt ngày đêm, ít nhất là vậy.

Cuối cùng, tôi phải nói với Kanye, "Con phải dọn ra ngoài."

Cậu đã hai mươi tuổi và đã thông báo rằng cậu muốn bỏ học đại học. Cậu đã sử dụng lời khen để thuyết phục tôi rằng quyết định của mình là đúng đắn. "Dù sao thì," cậu nói, "con đã có giáo sư trong nhà suốt cả cuộc đời."

Giờ tôi đang tự hỏi liệu cậu có tự nghĩ ra câu đó không hay là Rhymefest, Mali, John-John hoặc một trong những người bạn thông minh khác của cậu ấy đã gợi ý cậu sử dụng câu đó để thuyết phục tôi. Dù sao đi nữa, nó đã hiệu quả—dù là ai nghĩ ra. Vâng, cậu đã có giáo sư trong nhà suốt cuộc đời. Bây giờ tôi nghĩ đã đến lúc để xem cậu đã học được gì mà sẽ mang lại thành công cho mình mà không cần một tấm bằng đại học. Tôi đã từng nói rằng hãy đi theo nhịp trống của riêng mình và thường không tuân theo những khuôn mẫu nếu tôi nghĩ rằng có một cách tốt hơn. Nhưng tôi xuất thân từ một gia đình giống như rất nhiều gia đình người Mỹ gốc Phi khác, nơi việc học tập được đặt ngang hàng với niềm tin vào Chúa. Tôi thậm chí đã để dành một ít tiền để cậu có thể đi học xa nếu muốn—Florida A & M, Morehouse, tôi sẽ làm được.

Nhưng giờ đây cậu đang bỏ học để làm nhạc. Tôi không hài lòng. Kế hoạch của tôi là cậu sẽ lấy ít nhất một tấm bằng. Nhưng đó là kế hoạch của tôi, không phải của cậu ấy. Tôi tin vào cậu và tin rằng cậu sẽ thành công với âm nhạc của mình. Nhưng tôi không bao giờ tưởng tượng con mình sẽ không hoàn thành đại học.

Tuy nhiên, tôi tin rằng đó sẽ không phải là điều tồi tệ nhất trên đời—có lẽ là gần tồi tệ nhất, nhưng không phải là tồi tệ nhất. Tôi không cố gắng thuyết phục cậu ở lại trường hoặc nói với cậu rằng cậu nên có một kế hoạch dự phòng. Từ khi tôi tự quyết định về việc mình sẽ học chuyên ngành gì và theo đuổi nghề nghiệp nào, tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc dự phòng. Tôi hoàn toàn tin rằng chỉ có một lựa chọn duy nhất là đạt được những gì mình đặt ra; điều này sẽ tự nhiên đến với Kanye nếu cậu ấy cũng cảm thấy như vậy. Tôi không bao giờ phản đối việc có kế hoạch B. Nhưng khi bạn thực sự chắc chắn về điều mình muốn trong cuộc sống, nếu bạn đam mê nó cũng như có tài năng và sự kiên trì để theo đuổi nó, có lẽ tốt hơn là nên tập trung năng lượng vào việc đạt được điều đó.

Dù vậy, tôi vẫn gần như suy sụp khi Kanye lần đầu tiên bày tỏ ý định bỏ học. Nếu cậu ấy nói thẳng, "Mẹ ơi, con sẽ bỏ học," đó sẽ không phải là cách tiếp cận tốt nhất và cậu ấy biết điều đó. Tốt hơn là thảo luận với tôi và dần dần làm tôi chấp nhận ý tưởng đó, mặc dù có lẽ cậu ấy đã biết chắc rằng mình sẽ làm điều đó ngay khi cậu ấy lần đầu tiên đề cập với tôi. Cuối cùng, tôi chắc chắn rằng cậu ấy biết tôi sẽ ủng hộ cậu dù con đường cậu chọn là gì miễn là nó tích cực. Chỉ là tôi cần thời gian để thực sự nắm bắt được khái niệm rằng đại học không dành cho tất cả mọi người. Không dành cho những người như Bill Gates, August Wilson, hay Kanye West.

Kanye đã thử nghiệm đại học một thời gian. Con đã học tại Học viện Nghệ thuật American Academy ở trung tâm Chicago với học bổng bán phần trong học kỳ đầu tiên sau khi tốt nghiệp trung học. Việc con có được học bổng, dù chỉ là một phần nhỏ, đã khiến tôi rất tự hào. Chi phí hàng tháng cho học viện lên tới 1.100 đô la, chưa tính sách vở, phòng ở, vật dụng học tập, và các chi phí cần thiết khác. Tôi đã làm việc từ mức lương 17.000 đô la khi bắt đầu công việc tại Chicago State khi con mới bốn tuổi, lên khoảng 70.000 đô la, nhưng 550 đô la mỗi tháng cho học phí cộng với các chi phí khác khiến tôi phải động đến khoản tiết kiệm nhỏ đã để dành. Tôi biết nếu con ở lại Chicago và tiếp tục học, số tiền đó sẽ nhanh chóng cạn kiệt.

Tôi không phàn nàn. Nếu con muốn trở thành nghệ sĩ, tôi sẵn lòng gấp đôi số tiền 550 đô la mỗi tháng để thanh toán toàn bộ 1.100 đô la cho học kỳ tiếp theo. Nhưng con quyết định ở nhà và đi tàu từ Tinley Park, nơi chúng tôi sống thời điểm đó, thì rẻ hơn nhiều so với 1.400 đô la mỗi tháng cho một không gian nhỏ bé trong ký túc xá. Con học được một học kỳ, rồi thông báo với tôi rằng "Con không muốn trở thành nghệ sĩ." Dù con vẫn tham gia các lớp học hàng ngày, có một portfolio ấn tượng, và vẫn yêu thích lĩnh vực này, nhưng rõ ràng con đã chuyển sự quan tâm sang âm nhạc.

"Được rồi," tôi nghĩ, và nói với con, "Con có thể chuyển đến Đại học Chicago State."

Con vẫn có thể học đại học, học phí rẻ hơn nhiều, và tôi còn được giảm giá 50% với tư cách là nhân viên. Vì vậy, Kanye đã đăng ký học kỳ tiếp theo tại Chicago State.

Con hoàn thành học kỳ đầu tiên ở Chicago State không tồi. Con chọn chuyên ngành Ngữ văn một phần vì thích từ ngữ (hoặc ít nhất là thích viết rap), và một phần vì không phải xếp hàng dài để đăng ký. Tôi là trưởng khoa Ngữ văn. Việc chọn các khóa học cần thiết, điền đơn đăng ký, và ký tên không phải là vấn đề lớn. Chỉ cần con tham gia các lớp học và làm bài, tôi không ngại tiết kiệm cho con khỏi những phiền toái của hệ thống đăng ký học.

Trong học kỳ thứ hai, năm thứ hai của con ở Chicago State, một số bạn bè và đồng nghiệp miễn cưỡng báo cho tôi rằng Kanye thường xuyên ở phòng nhạc hoặc hội sinh viên, không phải ở lớp học. Walter, chồng của bạn tôi, tiến sĩ Joyce Joyce, làm việc trong lĩnh vực quản lý sinh viên, là người đầu tiên báo cho tôi. Sau đó, giáo viên Ngữ văn của Kanye thừa nhận rằng bà ước gì Kanye không ở lớp của bà. Con rất thông minh và viết tốt, nhưng không phải lúc nào cũng hoàn thành bài tập hoặc đến lớp. Tôi đã nhờ Al Brown, cố vấn Ngữ văn trẻ và được sinh viên yêu thích, trò chuyện với Kanye. Al đã cố gắng, nhưng Kanye không thực sự quan tâm. Al, thấy đam mê và động lực của Kanye với âm nhạc, khôn ngoan không ép buộc con.

Tôi đã cố gắng tìm cách khuyến khích Kanye đi học và tận dụng cơ hội này để có ít nhất một bằng cấp. Một trong những người tôi nói chuyện là Robin Benny,

giám đốc chương trình sáng tác của chúng tôi. Bà đã nói chuyện với Kanye và nhận thấy con có thể theo đuổi con đường khác. Bà khuyên tôi rằng Kanye không nhất thiết phải hoàn thành đại học ngay lập tức để làm điều gì đó lớn lao trong thế giới này. Bà thấy những gì tôi chưa thấy lúc đó – một chàng trai trẻ với ý tưởng riêng và đam mê, người cảm thấy con đường khác có thể phục vụ con tốt hơn.

Tôi đánh giá cao quan điểm của Robin và về mặt lý thuyết, tôi đồng ý với bà. Nhưng đồng ý về mặt lý thuyết và cảm thấy tốt về việc con tôi bỏ học đại học là hai chuyện khác nhau.

Vào học kỳ thứ ba, Kanye đã bỏ học và không nhìn lại. Chúng tôi đã thỏa thuận: con sẽ có một năm để thực hiện ước mơ của mình. Con sẽ tiếp tục sống ở nhà, nhưng vì không đi học và theo đuổi kế hoạch mà tôi cho là khôn ngoan, tôi sẽ tính cho con 200 đô la mỗi tháng tiền thuê nhà. Đây không phải vì tôi cần tiền hay muốn trừng phạt con vì không học. Tôi chỉ muốn dạy cho Kanye về trách nhiệm của việc trưởng thành. Nếu con đã tốt nghiệp trung học và chọn không vào đại học, thì con đã chọn con đường đi kèm với trách nhiệm tài chính. Kanye cần kiếm đủ tiền để trả tiền thuê nhà đúng hạn hàng tháng. Đó là cách để chứng tỏ con có thể làm việc.

Kanye đã tìm được một công việc làm bồi bàn tại nhà hàng Bob Evans, nhưng ngay lập tức quyết định rằng công việc này không phù hợp với mình và đã nghỉ việc ngay trong ngày đầu tiên. Thay vào đó, con tìm được một số công việc telemarketing và làm rất tốt. Công việc đầu tiên không kéo dài lâu vì con không được phép vẽ trong khi nói điện thoại và quản lý thì liên tục phát âm sai tên con. Kanye đã nói nhiều lần rằng tên con phát âm là "Kon-yay," nhưng bà ta cứ làm ngược lại và gọi con là "Kanyee, Kanyah, whatever yo name is!" Điều đó khiến con rất tức giận. Một ngày, không suy nghĩ nhiều, Kanye quyết định bỏ việc. Tôi không thể tin được.

Bố của Kanye đã mua cho con một chiếc xe mới. Dù nhỏ và không đắt tiền, nhưng vẫn rất đẹp. Con phải tự bảo trì và đổ xăng. Phần của tôi là trả tiền bảo hiểm, điều này khá đắt cho một thanh niên dưới 25 tuổi với hồ sơ lái xe không mấy tốt đẹp.

"Kanye," tôi nói, trong lúc bình tĩnh và cầu giận. "Con sẽ phải quay lại làm việc ở đó cho đến khi con tìm được công việc khác." Con không thích điều đó nhưng cũng không tranh cãi nhiều. Con quay lại và làm việc đó. Có lẽ con chưa nói với họ rằng con đã nghỉ việc. Nhưng sau một vài tháng, Kanye đã tìm được một công việc telemarketing khác mà con thích hơn nhiều. Con có thể vẽ trong khi làm việc và không ai quan tâm miễn là con làm việc hiệu quả. Kanye đã kiếm đủ tiền để trả tiền thuê nhà, đổ xăng, và mua thức ăn nhanh cũng như vài bộ đồ.

Tuy nhiên, vấn đề là Leonard, Warren và một đám bạn khác (như tôi gọi họ) thường xuyên qua lại phòng của Kanye. Nếu cửa phòng tôi mở, họ sẽ ghé đầu vào và mỉm cười nói: "Chào cô West." Tất cả đều là những chàng trai dễ mến, đặc biệt là Leonard. Tôi rất quý tất cả những người tôi biết. Nhưng điều đó

không làm cho tiếng bass và lượng người qua lại bớt khó chịu. Âm nhạc và lượng người đó quá nhiều.

"Chỉ có thể là con hoặc âm nhạc," tôi nói với Kanye. "Con phải dọn ra ngoài hoặc tìm một phòng thu ở nơi khác. Con có thể ở lại, nhưng tất cả âm nhạc và những người này phải rời khỏi đây."

"Mom, mẹ đang đuổi con à?" Con không thể tin được.

Nhưng Kanye biết tôi nói nghiêm túc. Tôi hiếm khi phải cao giọng hay trở nên khó chịu để con hiểu khi nào tôi nghiêm túc. Con cũng hiểu hoàn toàn điểm của tôi. Thật thú vị, Kanye đang làm việc với một chàng trai tên là Gravity và Gravity đã có hợp đồng ghi âm.

Gravity đã mua beats của Kanye với giá 8.000 đô la. Tôi biết lúc đó Kanye sẽ thành công. Không phải tôi nghi ngờ điều đó, nhưng giờ đây tôi không chỉ dựa vào niềm tin. 8.000 đô la không phải là số tiền lớn, nhưng nó chứng tỏ rằng Kanye đang làm việc hiệu quả. Tôi nhớ đến lúc con cùng các anh chị em bán mixtape đầu tiên của mình tại trung tâm mua sắm ở Oklahoma City. Với sự giúp đỡ của họ, con đã làm việc rất tốt. Và khi con nhận được hợp đồng trị giá 8.000 đô la, tôi biết rằng triệu đô không còn xa nữa.

Sau đó, chúng tôi tìm cho Kanye một căn hộ ở khu Beverly của Chicago. Đó là một căn hộ rộng rãi với hai phòng ngủ trên một cửa hàng quần áo. Nó có phòng khách và phòng ăn lớn, và thậm chí có một phòng nhỏ mà con dùng làm phòng thu. Đây là không gian hoàn hảo cho Kanye.

Tiền thuê là 1.000 đô la mỗi tháng. Chủ nhà hơi do dự lúc đầu vì Kanye còn trẻ. Tôi đã nói với ông rằng con tôi rất có trách nhiệm và nếu có bất kỳ vấn đề gì, tôi sẽ xử lý. Tôi luôn ủng hộ Kanye. Tôi sẵn sàng giúp con đạt được bất cứ điều gì con muốn. Tôi chắc chắn sẽ giúp con nếu điều đó có nghĩa là âm nhạc sẽ ra khỏi nhà của tôi.

Kanye đã có căn hộ đó. Nhưng chủ nhà không thích lưu lượng người qua lại mà âm nhạc của Kanye thu hút. Đó là một khu vực thương mại và có một người thuê khác, người không thường xuyên ở đó và không phàn nàn gì. Chủ nhà chỉ muốn Kanye rời khỏi đó. Đó là quyền của ông, dù sao thì hợp đồng thuê cũng sẽ hết hạn sớm hay muộn. Và có lẽ, đó là một sự may mắn. Đó là thời điểm hoàn hảo để Kanye rời khỏi thành phố mà con đã rất yêu thích.

Và tôi bị đuổi ra khỏi nhà

Dọn hết đồ đạc mang lên chiếc xe

— Kanye West ,

"Last Call, " *College Dropout*

Kanye, với niềm tự hào là người bỏ học đại học, đã quyết định sẽ đến Thành phố lớn, nơi mọi thứ đang diễn ra. Trước khi quyết định chọn New York, cậu ấy đã cân nhắc một điểm nóng hip-hop khác—Atlanta. Jermaine Dupri đang ở đó, và Kanye nghĩ rằng có thể cậu ấy cũng sẽ tìm thấy thành công ở đó. Cậu ấy cảm thấy mình đã vượt qua Chicago. Ở đó chẳng có gì đủ lớn để cậu ấy bút phá. Đó là quê hương của cậu ấy, và tôi tin rằng cậu ấy đã ở lại nếu có thể thành công ở đó. Vì vậy, chúng tôi đã đến Atlanta, thậm chí tìm được một căn hộ và đặt cọc. Nhưng New York lại đang gọi.

Tôi có một người bạn, Richard Johnson, sống ở New Jersey. Chúng tôi đã nghe nhiều người sống ở đó và làm việc ở New York. Quyết định rồi, New Jersey sẽ là nơi tốt hơn (và hợp lý hơn) cho Kanye định cư trong khi cậu ấy đang cố gắng phát triển sự nghiệp âm nhạc. Richard tìm cho cậu ấy một căn hộ một phòng ngủ xinh đẹp ở Newark, ngay đối diện Penn Station. Chúng tôi đã thuê nó mà không xem trước. Giá thuê là 850 đô la một tháng, với một phòng khách và một phòng lớn có trần kính. Bạn có thể nhìn lên và thấy bầu trời. Nó thật tuyệt vời. Và Kanye cảm thấy được truyền cảm hứng. Cậu ấy nói rằng cậu ấy biết mình có thể tạo ra âm nhạc tuyệt vời ở đó, và tôi rất vui miễn là Kanye cảm thấy hạnh phúc. Điều duy nhất không ổn là thảm trải sàn. Một vài con mèo đã sống ở đó trước khi Kanye đến và không phải lúc nào cũng dùng đúng hộp cát. Chúng tôi đã thay thảm mới ngay lập tức.

Kanye rất thích nơi đó. Cậu ấy gọi cho bạn bè và nói: "Người ơi, các cậu phải thấy nơi này. Nó giống như trên TV vậy."

Kanye đã ở đúng nơi cậu ấy muốn. Cậu ấy đang trên đường thực hiện ước mơ của mình.

Rap hay Bút Phá!*

Madison Square Garden. Sân khấu lớn nhất mà bạn có thể tưởng tượng, ở trung tâm thành phố New York. Kanye có thể cảm nhận được mình đứng trên sân khấu đó. Cậu ấy có thể nghe thấy tiếng cổ vũ của đám đông, cảm nhận adrenaline chạy qua cơ thể. Cậu ấy muốn biểu diễn đêm đó. Cậu ấy muốn đứng trên sân khấu cùng với các rapper khác. Cậu ấy muốn bước những bước đầu tiên trên con đường thành sao.

Nhưng câu trả lời là không.

Kanye đã sản xuất những bài hát cho các nghệ sĩ chính của buổi tối—những bài hit, những bài đa bạch kim. Và tất cả những gì cậu ấy muốn là trở thành một phần của điều đó.

Nhưng câu trả lời là không.

Thay vào đó, cậu ấy được cho hai vé và xem buổi hòa nhạc—một buổi hòa nhạc mà một số beat và bài hát của cậu ấy đã trở thành hit—từ đám đông, như bao người khác. Hai vé mời, không có thể backstage. Cậu ấy rất thất vọng. Điều làm cậu ấy tổn thương nhất, tôi chắc chắn, là cậu ấy biết trong lòng mình rằng cậu có thể trở thành ngôi sao—nếu chỉ được cho một cơ hội. Nhưng có vẻ như không ai muốn cho cậu ấy cơ hội đó.

*tựa gốc : Rap or Bust

Chắc chắn, họ muốn cậu ấy tạo ra âm nhạc, sản xuất bài hát, và tạo beat. Nhưng họ không muốn để cậu ấy rap. May mắn thay, không phải "họ" quyết định. Không ai có thể ngăn cản cậu ấy. Kanye đã lên kế hoạch cho con đường thành sao này quá lâu rồi.

Khi cậu ấy chỉ mới mười hai hoặc mười ba tuổi, tôi đã bắt gặp cậu ấy đứng trước gương và tạo dáng. Cậu ấy quay lại và nói, "Mẹ ơi, nhìn con này! Con có thể trở thành một biểu tượng sexy tuổi teen!"

Cậu ấy nói rất nghiêm túc. Tôi thường thấy buồn cười khi nhìn cậu ấy ngắm mình trong gương. Nó làm tôi nhớ đến anh trai của tôi, Porty, người thường nhìn vào gương và nói về việc mình đẹp trai như thế nào. Tất cả đều vui vẻ và hiệu quả. Porty không thể giữ được các cô gái xa. Và Kanye đã trở thành biểu tượng sexy đó.

Bạn phải có khả năng nhìn thấy bản thân mình; bạn phải có thể hình dung ra khi không ai khác có thể thấy điều đó. Bạn phải hình dung nơi bạn muốn đến và xác nhận điều đó. Kanye đã xác nhận điều đó từ lâu rồi. Nhưng nó không đến chỉ vì cậu ấy nói vậy. Những giờ phút không ngừng nghỉ trong phòng của cậu ấy, những năm chuẩn bị và chăm sóc cho khoảnh khắc đó, công việc cậu ấy đã bỏ ra, và sự kiên trì qua tất cả những lần bị từ chối, đã chuẩn bị cho cậu ấy khi tầm nhìn của cậu cuối cùng trở thành hiện thực.

Chắc chắn rồi, Kanye sẽ trở thành một ngôi sao và một biểu tượng sexy. Nhưng con đường dẫn đến đó lại gập ghềnh hơn một chút. Có rất nhiều cánh cửa đóng lại và rất nhiều cái từ chối trước khi Kanye thực sự đạt được ước mơ của mình.

Mùa hè ngay sau sinh nhật lần thứ mười chín của cậu ấy, Kanye nghĩ rằng mình đã có bước đột phá lớn. Cậu ấy vẫn đang học đại học và không hề biết rằng cậu ấy đang cân nhắc việc bỏ học để theo đuổi âm nhạc. Khi cậu ấy nói với tôi rằng cậu ấy có một cuộc họp ở New York với Sony, tôi nghĩ, "Thật tốt." Nhưng tôi vẫn không kết nối được hai và hai với nhau. Tôi không nhận ra rằng "bước đột phá lớn" của cậu ấy có nghĩa là cậu ấy sẽ không hoàn thành việc học.

Sony đã bay cậu ấy đến New York và chi trả tất cả các chi phí. Chúng tôi không biết đây là một thực tế thông thường khi một công ty thu âm có sự quan tâm đến một nghệ sĩ. Kanye nghĩ điều này có nghĩa là cậu ấy đã có một cơ hội—đặc biệt khi thấy chiếc limousine đón cậu ấy tại sân bay. Cậu ấy biết mình đã vào big league. Tôi chỉ có thể hình dung thấy tài xế đứng ngoài sân bay LaGuardia với một tấm biển ghi: Kanye West. Tôi đã nghĩ đây sẽ là cơ hội của cậu ấy và tôi nghĩ Kanye cũng cảm thấy như vậy.

Cậu ấy đã gặp gỡ một số giám đốc điều hành của Sony, bao gồm Donnie Ienner, chủ tịch, và Michael Mauldin, người đứng đầu âm nhạc đô thị của Sony vào thời điểm đó. Trong cuộc họp, Kanye được hỏi, "Thế mạnh của bạn là gì?" Họ muốn biết Kanye dự định mang đến điều gì khác biệt so với các rapper khác? Họ muốn biết điều gì sẽ khiến cậu ấy nổi bật hơn so với các rapper khác? Đáng tiếc là Kanye không có câu trả lời. Cậu ấy chưa bao giờ nghĩ về điều đó. Cậu chỉ biết mình giỏi và sẽ trở thành biểu tượng sexy tuổi teen tiếp theo. Và điều đó là đủ.

Nhưng nó không đủ. Và để thêm tổn thương, Kanye đã dám dự đoán rằng cậu ấy sẽ nổi tiếng hơn Jermaine Dupri. Làm sao Kanye biết rằng Michael Mauldin, giám đốc điều hành của Sony đang ngồi đối diện với cậu ấy, lại là cha của Jermaine Dupri?! Không cần phải nói, Kanye ra về mà không có hợp đồng—và họ thậm chí không cung cấp cho cậu ấy một chiếc limousine trở lại sân bay.

Khi cậu ấy về nhà, Kanye làm những gì cậu ấy luôn làm—tiếp tục làm nhạc. Cậu ấy sản xuất nhạc và viết rap như thể thể giới sắp kết thúc.

Nhưng dù nhạc của cậu ấy tuyệt vời đến đâu, không ai muốn ký hợp đồng với cậu ấy. Cậu ấy sẽ sớm nhận ra rằng để có được hợp đồng, cần nhiều hơn là tài năng, ngoại hình đẹp, và sự khao khát. Cậu ấy phải thêm "sự kiên trì" vào hỗn hợp.

Nếu bạn sẽ gục ngã khi nghe từ "không," bạn có thể quên việc thành công trong ngành giải trí—hoặc bất kỳ ngành nào khác. Bạn phải phát triển một tinh thần kiên cường. Nếu họ đá bạn xuống và làm tổn thương cái tôi của bạn, bạn phải tự đứng dậy và tiếp tục. Và đó chính xác là những gì Kanye đã làm.

Cậu ấy giống như ông của mình (và mẹ cậu nữa) ở điểm này. Chúng tôi sẽ tìm một cách hoặc tạo ra một cách. Đó là cách mà mọi thứ diễn ra. Đó có lẽ là sự khác biệt giữa việc trở thành người chiến thắng hoặc kẻ thua cuộc trong cuộc sống. Người chiến thắng tìm ra cách. Kẻ thua cuộc không. Kẻ thua cuộc đầu hàng. Kẻ thua cuộc có lý do.

Trong rap không có chỗ cho kẻ thua cuộc. Và Kanye chắc chắn không phải là kẻ thua cuộc. Cậu ấy là người chiến thắng và người làm việc chăm chỉ. Thực ra, theo cách của mình, cậu ấy là một người lao động cần cù nếu có ai đó. Cậu ấy đã phải vật lộn để vào và giữ vững vị trí trong trò chơi. Nhưng loại lao động của cậu ấy là khác biệt. Cậu ấy không bán hoặc sử dụng ma túy. Cậu ấy không gia nhập băng nhóm, dù cậu ấy có bạn bè trong đó. Cậu ấy không chửi bới cảnh sát. Nhưng cậu ấy đã làm việc chăm chỉ. Và cậu ấy vẫn làm vậy.

Chính tinh thần lao động và sự kiên trì không bao giờ từ bỏ đã cuối cùng mang lại cho cậu ấy bước đột phá lớn. Đó là điều mà Damon Dash, người đứng đầu Roc-A-Fella Records, đã thấy ở Kanye và thích. Đó là điều cuối cùng mang lại cho cậu ấy hợp đồng. Đây là một chàng trai trẻ bị mọi người từ chối—Sony, Def Jam, Arista, Capital. Và cậu ấy cứ tiếp tục. Ai đó phải thưởng cho sự kiên trì đó.

Chúng tôi nghĩ rằng phần thưởng sẽ đến sớm hơn. Capital Records đã nói rằng họ sẽ ký hợp đồng với Kanye.

Joe 3H đã không ngừng cố gắng để có hợp đồng cho Kanye và đã gọi cho chúng tôi và nói rằng Kanye cuối cùng đã có một hợp đồng (hoặc ít nhất chúng tôi nghĩ vậy) với Capital. Nhưng trước khi mực ký hợp đồng kịp khô, lại có thêm một sự thất vọng và một cái "không."

Kanye đã mong chờ việc ký hợp đồng với một hãng thu âm tin tưởng vào tài năng của cậu ấy không chỉ là nhà sản xuất mà còn là rapper. Mọi chuyện kéo dài đến phút chót với Capital và tôi không chắc điều gì thực sự đã xảy ra nhưng họ đã rút lui vào phút cuối. Một lần nữa, Kanye không còn cách nào khác ngoài việc đứng dậy và tiếp tục.

Cậu ấy đã chấp nhận sự từ chối và tiếp tục làm việc, tiếp tục viết nhạc. Capital không ký hợp đồng với cậu ấy, nhưng họ đã mua một số beat của cậu ấy cho các nghệ sĩ của họ. Cậu ấy đã chơi "Jesus Walks" cho một trong các hãng thu âm. Họ cũng không ký hợp đồng với cậu ấy, nhưng họ muốn mua beat đó cho một nghệ sĩ khác. Lần này Kanye đã được nói không.

Thất vọng còn tiếp tục trước khi cậu ấy cuối cùng thành công. Có một tour diễn Roc the Mic đang đến Chicago. Đó là ở quê hương của cậu, sân sau của cậu, và Kanye rất muốn biểu diễn trong show đó. Thực ra, cậu ấy hoàn toàn mong đợi được ra sân khấu và thể hiện phần của mình trong "We Are the Champions." Dù sao, đó là phần của cậu ấy. Nhưng một lần nữa, cậu ấy lại bị bỏ qua. Đó có lẽ là cái tát lớn nhất vào mặt cậu ấy.

Cậu ấy đến nhà tôi đêm đó và tôi không nghĩ tôi đã bao giờ thấy cậu ấy thất vọng như vậy. Tôi không nhớ đã thấy Kanye khóc sau tuổi mười ba, nhưng đêm đó cậu ấy trông như muốn khóc. Tôi cảm thấy đau lòng cho cậu ấy. Cậu ấy đang cố gắng hết sức để đưa sự nghiệp âm nhạc của mình lên một tầm cao mới nhưng có vẻ như luôn có một rào cản.

Cậu ấy nghĩ đây sẽ là cơ hội của mình để chứng minh khả năng, trước đám đông—nghìn người hâm mộ rap Chicago—trên sân khấu ngoài trời. Đây sẽ là cơ hội để chứng minh rằng Kanye West không chỉ là một nhà tạo beat giỏi, mà còn là một rapper giỏi.

Cậu ấy đang ở phía sau sân khấu, sẵn sàng bước ra để biểu diễn phần của mình trong bài hát mà cậu ấy đã rap cho CD, nhưng khi phần của cậu ấy sắp bắt đầu, âm nhạc chuyển sang một cái gì đó khác. Đó không phải là trùng hợp. Đó chỉ là cách thẳng thừng để nói, "Lần này không phải đâu, anh bạn."

Kanye khá buồn về việc đó. Nhưng cảm thấy buồn và để người khác làm bạn cảm thấy buồn là hai chuyện khác nhau. Kanye đang có một sứ mệnh và không gì hoặc ai có thể ngăn cản cậu ấy. Nếu cậu ấy là một người khác, người sẽ đi theo nhịp điệu của người khác hoặc nghe theo những người không tin tưởng, có thể cậu ấy đã rời khỏi ngành rap.

Là mẹ, tôi thấy rất khó khi nhìn cậu ấy phải trải qua sự từ chối. Tôi biết rằng cậu ấy đã che giấu tôi khỏi phần lớn những điều đó. Tôi không biết về nhiều cánh cửa đã đóng lại với Kanye cho đến khi sự việc đã xảy ra lâu rồi. Dù chúng tôi rất gần gũi, cậu ấy luôn muốn mang tin tốt về nhà. Tôi cũng chắc rằng Kanye không muốn nói cho tôi biết vì điều đó sẽ cho tôi thêm lý do để yêu cầu cậu ấy hoàn thành việc học.

Nhưng sự từ chối mà tôi đã chứng kiến thực sự khiến tôi ủng hộ cậu ấy nhiều hơn. Thấy cậu ấy làm việc chăm chỉ và tiếp tục cố gắng khiến tôi muốn điều đó cho cậu ấy nhiều như thế nào. Tôi đã thấy tầm nhìn của cậu ấy và tôi muốn tắt cả mọi thứ cho cậu ấy—ngay cả khi điều đó có nghĩa là cậu ấy phải bỏ học. Điều đó quan trọng—với ngành công nghiệp và với tôi. Cuối cùng, có một rapper mà tôi thực sự có thể hiểu được lời của cậu ấy. Những câu rap của Kanye có ý nghĩa

và có thể thay đổi cuộc đời. Cậu ấy phải được nghe thấy. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì để ủng hộ cậu ấy. Tôi đã sẵn sàng vẫy một cái cờ "Ký hợp đồng với Kanye West, nếu không thì sao!" nếu cần thiết.

Cảm ơn Chúa, những sự từ chối đó không ngăn cản Kanye hay làm cậu ấy chậm lại. Chúng dường như làm cậu ấy càng quyết tâm hơn. Cậu ấy không bỏ lỡ một nhịp nào (dùng từ chơi chữ ở đây). Cậu ấy tiếp tục làm nhạc tại nhà của chúng tôi cho đến khi chuyển vào căn hộ riêng. Cậu ấy tiếp tục làm nhạc ở đó cho đến khi rõ ràng rằng cậu ấy sẽ phải rời Chicago để đưa âm nhạc của mình lên một tầm cao mới. Kanye đã gặp rất nhiều người tốt ở Chicago—cậu ấy thậm chí đã có cơ hội được No I.D. hướng dẫn và làm việc với Common. Cậu ấy luôn ở đây đó ở Chicago cố gắng được nhìn thấy và nghe thấy, cố gắng phá vỡ ngành hip-hop. Nhưng cậu ấy đã vượt quá Chicago. Như cậu ấy đã nói, "Nó không bùng nổ như nó nên có."

Vì vậy, cậu ấy đã rời Chicago. Cậu ấy đã theo đuổi ước mơ của mình và đã bắt được nó.

Kanye không được tham gia tour diễn Roc the Mic ở Chicago. Và cậu ấy không được biểu diễn tại Madison Square Garden ở New York City đêm đó. Cậu ấy đã từ chối hai vé mời sẽ đưa cậu ấy vào khán đài cùng đám đông. Thay vào đó, cậu ấy đã đến studio và làm việc trên âm nhạc của mình.

"Kệ cái show đó!" cậu ấy nói. "Năm tới, tôi sẽ có show riêng của mình tại Madison Square Garden!"

Bạn phải nói ra những điều mà bạn muốn tạo ra. Ngay năm sau, Kanye West đã mở màn cho Usher tại Madison Square Garden. Cậu ấy đã biểu diễn một set dài 45 phút—trên cùng sân khấu mà cậu ấy bị từ chối. Năm đó, Kanye West đã có một hợp đồng thu âm. Roc-A-Fella đã ký hợp đồng với cậu ấy, cho Kanye một khoản ứng trước 150.000 đô la. Cậu ấy cần từng xu một. Cậu ấy đã dùng một trăm nghìn đô la để thoát khỏi hợp đồng quản lý cũ và sau đó phải trả tiền cho luật sư, Londell McMillan, người đã giúp cậu ấy thoát khỏi hợp đồng đó (ông ấy cũng là luật sư đã giúp Prince thoát khỏi hợp đồng với Warner). Với số tiền còn lại, tôi nghĩ cậu ấy đã mua cho mình một chiếc đồng hồ từ Jakob the Jeweler ở Manhattan và mua một chiếc SUV Mercedes. Cậu ấy cũng đã mua cho tôi một chiếc Rolex cho Giáng Sinh.

Nhưng không phải tất cả chỉ là về tiền đối với Kanye. Cậu ấy muốn có cơ hội tỏa sáng của mình. Và cậu ấy đã có. Cậu ấy là một nghệ sĩ. Một năm sau tất cả những sự từ chối đó, cậu ấy là một rapper với album hit, *College Dropout*.

Một năm sau khi bị từ chối, bị coi thường và bị chặn lại, Kanye West đã có tiếng nói lớn trong hip-hop.

Through the Wire:

Sự CỐ*



Chắc tôi có tiền phù hộ, bởi nhìn cái cách tôi cái chết kia
 Kiên cường, bạn có nghĩ người khác gọi tôi là ngài yếu đuối?
 KANYE WEST, "Through the Wire," *College Dropout*

Đã năm giờ sáng khi điện thoại reo, ngày 23 tháng 10 năm 2002. Tôi nhấc máy lên và ngay lập tức nhận ra giọng nói. Đó là Sumeke, bạn gái của Kanye vào thời điểm đó. Cô ấy đang nói qua những giọt nước mắt, nói rằng cô ấy ghét phải đánh thức tôi sớm như vậy, nhưng Kanye đã gặp tai nạn. Tôi ngồi thẳng dậy trên giường, hoàn toàn tỉnh táo vào lúc đó. Trước khi cô ấy kịp nói thêm gì, tôi bắt đầu bắn ra hàng loạt câu hỏi. "Tai nạn ở đâu? Ai đang lái xe? Cậu ấy bị thương không?" Tôi hỏi cô ấy tất cả trong một câu và một hơi thở.

"Cậu ấy vẫn ở Los Angeles," cô ấy nói, không bình tĩnh hơn khi cô ấy bắt đầu. "Tôi nghĩ cậu ấy đang lái xe. Cậu ấy nói rằng cậu ấy ổn. Nhưng chiếc xe thì bị hỏng hoàn toàn và họ không thể đưa cậu ấy ra khỏi đó."

Tôi bị sốc. Dù vậy, tôi vẫn cố gắng giữ bình tĩnh. "Được rồi, được rồi," tôi nói. "Bình tĩnh. Mọi thứ sẽ ổn."

Tôi hỏi cô ấy ai đã thông báo cho cô và khi cô ấy nói rằng Kanye đã gọi cho cô từ điện thoại di động và yêu cầu cô gọi cho tôi, tôi cảm thấy nhẹ nhõm. Tôi biết rằng cậu ấy sẽ ổn, một phần vì tôi không thể chấp nhận suy nghĩ rằng mọi thứ có thể khác và một phần vì ít nhất cậu ấy đã tự gọi điện cho tôi.

"Sumeke, giữ máy gần bên," tôi nói. "Tôi sẽ cố gắng liên lạc với cậu ấy và sẽ gọi lại ngay." Cô ấy đồng ý và có vẻ bình tĩnh hơn một chút. Tôi cúp máy và nhanh chóng gọi đến số điện thoại di động của Kanye.

"Alo," cậu ấy trả lời ngay từ lần đổ chuông đầu tiên với giọng nói thấp và bị che khuất mà tôi khó có thể hiểu được.

"Kanye, đó có phải là cậu không, con yêu?"

"Ừ," cậu ấy lẩm bẩm. "Con đã gặp tai nạn, mẹ ời. Con bị thương."

Trái tim tôi chìm xuống khi nghe thấy giọng nói yếu ớt và bất lực của cậu ấy.

"Kanye, con đang ở đâu chính xác? Con có biết không?"

"Con không chắc," cậu ấy nói. "Mẹ ời... Mẹ, con xin lỗi. Con xin lỗi, con đã làm mình bị thương."

Xin lỗi? Bị thương?

Tôi không biết cậu ấy đang nói về cái gì và tất cả những gì tôi muốn làm là nói với cậu ấy rằng mọi thứ sẽ ổn. Tuy nhiên, trước khi tôi có cơ hội làm vậy, một giọng nói khác xuất hiện trên điện thoại. Có lẽ đó là cảnh sát hoặc các nhân viên cấp cứu.

"Thưa bà, tôi xin lỗi, nhưng chúng tôi sẽ gọi cho bà khi có thêm thông tin," người đàn ông nói một cách ngắn gọn. "Tôi đang cố gắng cắt cậu ấy ra khỏi chiếc xe!"

"Nhưng cậu ấy đang ở đâu?" tôi hỏi. "Con trai tôi ở đâu? Cậu ấy hiện đang ở đâu?"

Người đàn ông vội vàng cho tôi biết nơi họ đang ở và rằng họ chưa biết bệnh viện nào sẽ đưa Kanye đến. Ông ấy nói rằng ông phải cúp máy. Kanye vẫn bị kẹt trong xe.

Cái gì?!

Thật điên rồ. Tôi cảm thấy như mình sắp phát điên. Tôi phải đến bên con ngay lập tức. Cậu ấy đã gặp tai nạn và tình hình thật khủng khiếp, và họ đang cắt cậu ấy ra khỏi chiếc xe. Tôi cũng rất bình tĩnh. Tôi luôn bình tĩnh trong các tình huống khẩn cấp. Tôi như tìm thấy sức mạnh và có thể kiểm soát được bản thân và xử lý tình huống—bất kể đó là gì.

Tôi gọi lại cho Sumeke và cho cô ấy biết tôi vừa nói chuyện với Kanye và cô ấy nên chuẩn bị ngay lập tức để chúng tôi có thể đến bên cậu ấy. Tôi đặt chỗ cho chúng tôi để bay chuyển bay tiếp theo từ Chicago đến Los Angeles. Cha mẹ tôi lúc đó đã 87 tuổi và đang thăm tôi từ Oklahoma City và đang ngủ trong phòng bên cạnh. Mẹ tôi đã trở nên rất yếu và vừa mới ra viện một ngày trước đó. Cô ấy cũng rất yếu. Tôi sẽ làm gì với bà? Không suy nghĩ nhiều, tôi gọi cho Helen, một người bạn rất thân. Tôi nói cho cô ấy biết chuyện gì đã xảy ra và cô ấy đến nhà tôi trong vòng như là vài phút. Cô ấy bảo tôi đừng lo lắng về mẹ và cha. Cô ấy sẽ đảm bảo rằng họ ổn.

Tôi gọi cho Glenda, người sống ở Los Angeles. Tôi nói với cô ấy rằng Kanye đã gặp tai nạn nghiêm trọng trên đại lộ Wilshire và Santa Monica. Ngay lập tức cô ấy biết bệnh viện nào có thể đưa cậu ấy đến. Cô ấy nói rằng sẽ tìm hiểu thêm và giữ cho tôi được cập nhật. Tôi kết thúc việc nhét vài thứ vào vali, đánh thức mẹ và cha và giải thích tình hình cho họ, rồi lên đường cùng với Helen để đón Sumeke và đến sân bay.

Khi tôi đến sân bay ở Chicago, Glenda gọi với tin tức về bệnh viện mà Kanye đã được đưa đến. Cô ấy đang trên đường đến đó.

Tôi đến Los Angeles và vì lý do nào đó, tôi thuê một chiếc xe thay vì đi taxi thẳng đến bệnh viện. Có lẽ tôi đã quen làm vậy và không nghĩ về việc có thể có sự chậm trễ khi lấy xe. Tuy nhiên, không mất quá lâu. Tôi chen vào trước người thứ hai trong hàng, giải thích rằng con trai tôi bị thương và tôi cần đến bệnh viện nhanh chóng. Không ai phản đối. Có lẽ họ thấy trên mặt tôi mức độ nghiêm trọng của tình hình.

Khi tôi có chiếc xe, Sumeke và tôi nhảy vào và trên đường đi. Tôi gọi cho Glenda và cô ấy dẫn tôi thẳng đến Cedars-Sinai. Tôi như đang ở chế độ tự động. Tôi phải đến đó và tìm hiểu xem Kanye có ổn không. Trong lòng tôi biết cậu ấy sẽ ổn. Dù sao thì cậu ấy đã gọi ngay sau khi tai nạn xảy ra. Nếu cậu ấy có sức mạnh đến mức đó ngay sau khi xảy ra tai nạn, thì cậu ấy đủ sức vượt qua. Giờ không phải lúc để tôi từ bỏ đức tin vững chắc vào Chúa. Tôi chỉ liên tục cầu nguyện. Tôi đã cầu nguyện không ngừng từ khi nhận được cuộc gọi.

Ôi Chúa ơi, hãy để con tôi được bình an.

Tôi có lẽ đã hứa một chuỗi các điều về những gì tôi sẽ làm hoặc không làm nếu Ngài chỉ để Kanye được bình an.

Tôi đến bệnh viện và Glenda đã có mặt để đón tôi. Cô ấy ôm tôi thật chặt nhưng không nói nhiều. Cô chỉ chỉ cho tôi nơi Kanye đang nằm và chỉ đường. Cô ấy có vẻ lo lắng, nhưng tôi quá tập trung vào việc gặp Kanye nên không để ý nhiều.

Cậu ấy vẫn ở phòng cấp cứu. Đã hơn tám giờ kể từ khi tai nạn xảy ra và cậu ấy chỉ mới vào phòng điều trị vài phút trước khi tôi đến. Tôi đoán cậu ấy chỉ là một người da đen bình thường. Cậu ấy chưa phải là "Kanye West" vào lúc này. Cậu

ấy vừa mới ký hợp đồng với Roc-A-Fella. Cậu ấy đã làm bài "H to the Izzo" với Jay-Z, đây là single đầu tiên của cậu ấy. Nhưng cậu ấy vẫn chưa phải là cái tên quen thuộc trong gia đình—dù rằng điều đó không đáng lẽ phải quan trọng, vì mọi người đều nên nhận được sự chăm sóc đặc biệt trong bệnh viện.

Tôi kéo rèm ra và thấy cậu ấy ở đó. Glenda đã không chuẩn bị cho tôi về những gì tôi đang thấy. Tôi không nghĩ bất kỳ ai có thể chuẩn bị cho tôi được. Kanye không thể nhận ra được. Glenda đã cố gắng lau bớt phần lớn máu trên mặt và ngực cậu ấy trước khi tôi đến, nhưng đầu cậu ấy đã sưng lên gấp ba lần so với bình thường. Nó to như cái gối mà họ đặt đầu cậu ấy lên. Nếu tôi không biết mình đang nhìn con trai mình, tôi sẽ không nhận ra cậu ấy. Mặt cậu ấy sưng lên và biến dạng. Thực sự, tôi nghĩ có thể tôi không phải đang nhìn Kanye.

"Chào mẹ," cậu ấy cố gắng nói khi thấy tôi vào. Đó là điều duy nhất xác nhận cho tôi rằng cậu ấy chính là Kanye của tôi.

Tôi không thể tin rằng cậu ấy còn có thể nói được. Nhưng tôi từ chối phản ứng. Tôi biết cậu ấy chưa nhìn thấy chính mình và tôi không muốn làm cậu ấy lo lắng. Vì vậy, tôi giữ vẻ mặt bình thản.

"Chào con yêu," tôi nói. "Ồi, con sẽ ổn thôi." Vào lúc đó, Glenda ra ngoài phòng chờ để đón Sumeke. Chỉ hai người thăm bệnh một lần có thể vào phòng cấp cứu nhỏ. Tôi ra ngoài một phút cùng Glenda và bảo cô ấy cảnh báo Sumeke rằng Kanye gần như không còn giống chính mình, để cô ấy không phản ứng quá mức. Sau đó tôi quay lại để xem liệu tôi có thể làm gì cho con mình ngoài việc chỉ có mặt và cố gắng chia sẻ nỗi đau của cậu ấy. Tôi ước gì mình có thể thay cậu ấy chịu đựng điều đó. Tôi nghĩ về sự nghiệp của cậu ấy và tất cả những kế hoạch của cậu ấy và ước rằng thay vì cậu ấy, tôi là người gặp tai nạn. Chúng tôi vẫn chưa gặp bác sĩ và tôi không biết liệu khuôn mặt của Kanye có bao giờ trở lại như trước đây không.

Tôi đoán Glenda đã làm tốt việc chuẩn bị cho Sumeke vì khi cô ấy bước vào, cô ấy khá bình tĩnh và điềm đạm.

"Chào con yêu," cô ấy nói. Sau đó cô ấy ôm cậu ấy. Khi nhìn vào khuôn mặt và cơ thể sưng của cậu ấy, cô ấy nói với cậu ấy, "Cũng không tệ lắm đâu."

Thực sự thì rất khủng khiếp. Nhưng giống như tôi, cô ấy không muốn lo lắng hoặc làm cậu ấy lo lắng. Cả hai chúng tôi có thể đã nhận được giải Oscar cho màn trình diễn của chúng tôi ngày hôm đó. Thực tế, chúng tôi xứng đáng có một ngôi sao trên đại lộ Hollywood. Chúng tôi biết, giống như tất cả những ai biết Kanye, rằng cậu ấy rất quan tâm đến ngoại hình của mình. Cậu ấy luôn như vậy. Khi cậu ấy có niềm rãnh, tôi nhớ rằng anh họ của cậu ấy, Stephan, đã hỏi tại sao.

"Bởi vì tôi sẽ lên TV," Kanye nói. Chúng tôi không nghĩ rằng cậu ấy thực sự cần niềm rãnh. Nhưng Kanye muốn hàm răng của cậu ấy hoàn hảo.

Biết cậu ấy như tôi, tôi không muốn cậu ấy lo lắng về cách mình trông như thế nào, vì vậy tôi sẽ giữ vững vẻ mặt và giữ vấn đề về khuôn mặt của cậu ấy ra ngoài phương trình. Kanye sẽ không thể nhìn vào mắt tôi và thấy một dấu hiệu lo lắng. Tôi hy vọng điều đó sẽ đủ để an ủi cậu ấy.

Khuôn mặt cậu ấy bị gãy ba chỗ. Cảm ơn Chúa là cậu ấy đã thắt dây an toàn. Nhưng túi khí không bung ra và mặt cậu ấy va vào vô lăng với lực đủ để làm nó bị nghiền nát. Kanye, đang hưng phấn với việc ký hợp đồng thu âm, đã thuê một chiếc Lexus, điều này giờ nghĩ lại thấy thật buồn cười. Tên của em gái cậu ấy là Alexis và cả vị hôn thê của cậu ấy nữa. Không phải họ, tất nhiên, trong "All Falls Down," cậu ấy đã viết:

"Cô ấy thật quý giá với áp lực từ bạn bè, Không đủ tiền mua xe, nên cô ấy đặt tên cho con gái là Alexis (một chiếc Lexus)"

Kanye đang lái chiếc Lexus vào lúc bốn giờ sáng và cậu ấy đã ngủ gật trên tay lái. Đó là cách tai nạn xảy ra. Khi chúng tôi làm đơn yêu cầu bảo hiểm, Kanye đã thừa nhận đã ngủ gật. Nhưng một trong những nhân viên bảo hiểm đã nói với cậu ấy, "Đừng nói rằng bạn đã ngủ gật; hãy nói rằng bạn bị cắt ngang hoặc có một chiếc xe khác đến gần và bạn đã lách sang bên. Nếu bạn nói rằng bạn đã ngủ gật, bạn sẽ phải trả giá cho sự sơ suất đó trong năm năm tới."

Trong vài tháng, chúng tôi đã sống với lời nói dối này. Nhưng Kanye đã gọi cho tôi một ngày và nói, "Mẹ ơi, con không còn muốn nói dối nữa. Con không quan tâm nếu phải trả hàng triệu đô la và hết sạch tiền, con sẽ nói sự thật. Con sẽ kiếm thêm tiền. Dù thế nào đi nữa, con sẽ trả."

Tôi đã nghĩ đến việc cố gắng thuyết phục cậu ấy, nhưng tôi biết điều đó không thể xảy ra. Tôi bảo cậu ấy rằng tôi sẽ xử lý việc đó và cậu ấy không nên lo lắng về điều đó. Tôi bảo cậu ấy để tôi làm việc với các luật sư. Nhưng cậu ấy quyết tâm làm cho đúng.

Kanye không chỉ tự làm mình bị thương trong tai nạn. Khi cậu ấy ngủ gật, cậu ấy đã lạc vào làn đường khác và va vào một chiếc xe khác. Người đàn ông trong chiếc xe khác đã bị gãy hai chân và không thể làm việc, không thể chăm sóc gia đình.

"Người đàn ông đó nằm ở bệnh viện vì tôi," cậu ấy nói. "Tôi phải nói sự thật!"

Bây giờ, tôi coi mình là người trung thực, nhưng tôi cảm thấy một lời nói dối tốt có thể hữu ích đôi khi—đặc biệt là chống lại hệ thống. Kanye có một sự phát triển tinh thần hơn tôi trong vấn đề đó. Cậu ấy đã như vậy từ khi còn nhỏ. Cậu ấy luôn có một cảm giác sắc bén về sự đúng đắn và công lý.

Có một cậu bé người Mexico nhỏ trong khu phố tên là Tony. Và người ta thường gọi cậu ấy là Tony Taco. Tôi đã nói điều gì đó về Tony Taco một ngày, và Kanye đã rất tức giận với tôi.

"Mẹ ơi, sao mẹ có thể nói như vậy?!" cậu ấy nói. "Mẹ có muốn ai đó gọi mẹ là Donda Chit'lin không?"

Cậu ấy không thể hơn mười một hoặc mười hai tuổi, nhưng đó là cách cậu ấy. Và đó là cách cậu ấy vẫn còn đến ngày hôm nay.

Cậu ấy không thừa hưởng điều đó từ tôi. Nếu ai đó đột nhập vào nhà tôi và lấy trộm một cái TV, tôi là loại người sẽ nói rằng họ lấy hai cái. Tôi sẽ biện minh bằng cách nói với bản thân rằng họ sẽ giảm giá trị của cái TV và không trả cho tôi đúng giá trị của nó. Nhưng điều đó vẫn sai. Kanye chưa bao giờ như vậy. Chúng tôi đã từng có một trận lụt và có một chiếc đầu thu trên sàn bị ngâm nước. Tôi nói với Kanye rằng chúng tôi sẽ đưa điều đó vào yêu cầu bồi thường.

"Ồi không!" cậu ấy nói. "Chúng ta không thể đưa cái đó vào đó. Nó thậm chí không còn hoạt động!"

Bây giờ, tôi không nói rằng cậu ấy là một thiên thần. Chỉ là, nói dối không phải là thói quen của cậu ấy. Phần lớn thời gian, ngay cả khi cậu ấy biết có khả năng gặp rắc rối, cuối cùng cậu ấy sẽ nói sự thật. Vì vậy, tôi không ngạc nhiên khi lương tâm của cậu ấy đã khiến cậu ấy không thể chịu đựng thêm. Chỉ cần một người bạn chân thành nói "Kanye, cậu nên nói sự thật và xong việc" đã có sức nặng hơn nhiều so với bất kỳ luật sư, nhân viên bảo hiểm nào, hoặc tôi tự biện minh cho một lời nói dối đang đè nặng lên cậu ấy.

Còn nhiều việc phải làm trước khi cậu ấy có thể nói về nguyên nhân thực sự của tai nạn lần nữa. Đau đớn, sưng tấy, các cuộc kiểm tra, phẫu thuật và cuối cùng là hồi phục đều chiếm lấy toàn bộ sự chú ý. Sau nỗi đau đầu tiên khi cậu ấy được thả xuống đất khi vừa mới đến bệnh viện và bị đưa ra khỏi xe cứu thương (cậu ấy nói rằng điều đó còn đau hơn cả tai nạn), và chờ hàng giờ trong phòng cấp cứu mà không được điều trị, sẽ có các cuộc tư vấn và quyết định phải được đưa ra. Có thể làm gì với khuôn mặt đang hướng đến Hollywood—hoặc ít nhất là cho một sự nghiệp trong ngành giải trí? Các bác sĩ có thể làm cho cậu ấy trở lại như trước đây không? Đây không phải là câu chuyện cổ tích và cậu ấy không phải là Humpty Dumpty.

Khi cậu ấy bất ngờ đứng dậy khỏi giường và đi nhìn vào gương lần đầu tiên, cậu ấy nói, "Tôi trông như Klumps!"

Tôi đã nhẹ nhõm khi nghe cậu ấy đùa về điều đó. Vào thời điểm đó, chúng tôi đã gặp bác sĩ, một bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ hàng đầu thế giới, người đã đảm bảo với chúng tôi rằng qua phẫu thuật thẩm mỹ tái tạo, Kanye có thể trông gần như giống hệt như trước tai nạn. Thật là một sự nhẹ nhõm. Tôi thừa nhận rằng bác sĩ cũng là một sự phân tâm dễ chịu; anh ấy rất đẹp trai!

"Trời ơi, tôi nghĩ. "Anh ấy đã kết hôn chưa?"

Đó là một người đàn ông rất quyền rũ. Đến mức mà đó là điều đầu tiên tôi nhận thấy. Tất nhiên, mối quan tâm đầu tiên của tôi là trình độ học vấn của anh ấy, khả năng không chỉ làm một công việc tốt mà còn là công việc tốt nhất. Nhưng điều đó không ngăn tôi nghĩ về việc làm thế nào tôi có thể thực hiện một cuộc tấn công Ivana Trump và tìm kiếm một người đàn ông còn trẻ hơn tôi hơn một thập kỷ. Ôi, nếu chỉ có thế. Không ai có thể sánh với Billy Dee hay Denzel Washington. Dù sao thì... chúng tôi đã vui mừng khi nghe tin và tôi đã trở lại thực tại.

Ngày phẫu thuật, toàn bộ gia đình khu vực L.A. đã tụ tập tại bệnh viện. Chắc chắn có ít nhất một chục người chúng tôi trong phòng. Sumeke và tôi được gia nhập bởi chị gái tôi, Shirlie. Cô ấy từ Detroit đến và lập tức gọi cháu trai tôi, Little John, đến đưa cô ấy đến bệnh viện.

Big John, Deviet Jr., Jean, Yolanda, Lynn, Ricky, Corey, Sheila, Terrell và Devielta đều góp tiền cho món ăn Thái để phần nào làm chúng tôi cảm thấy dễ chịu cho đến khi phẫu thuật kết thúc. Tôi không ăn một miếng nào. Tôi không thể. Và sau một thời gian, một số chúng tôi đã đến một phòng chờ gần hơn nơi phẫu thuật đang được thực hiện và chỉ đợi. Thật là kỳ diệu khi chúng tôi không bị đuổi ra ngoài khi từ chối rời khỏi khu vực phẫu thuật trước khi chúng tôi nắm tay nhau và cầu nguyện. Chị gái tôi, Shirlie, dẫn chúng tôi cầu xin sự thương xót của Chúa.

Bác sĩ nói rằng ca phẫu thuật chỉ mất khoảng hai giờ rưỡi, nhưng khi nghe thấy giờ thứ tư, tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng. Anh họ của tôi, Jean, là điểm tựa của tôi. Cô ấy nắm tay tôi và cứ nói, "Mọi chuyện sẽ ổn thôi." Tôi tin cô ấy nhưng vẫn cảm thấy hồi hộp. Cuối cùng, bác sĩ đi xuống hành lang và tất cả chúng tôi đứng dậy khi thấy ông. Bằng cách nào đó, tôi không thể thốt ra lời nào và chính Jean là người hỏi bác sĩ về kết quả. Ông ấy nói rằng mọi chuyện đều ổn, nhưng vì một số X-quang cần thiết mà họ không có, nên mất thêm chút thời gian và có thể cần thêm phẫu thuật. Sau đó, ông nhanh chóng trấn an chúng tôi rằng Kanye sẽ ổn—cậu ấy chỉ sẽ bị đau nhiều trong một thời gian và mặt sẽ vẫn sưng lên. Chúng tôi cảm ơn ông và cảm ơn Chúa. Tôi muốn ăn món Thái đó. Nhưng tất cả đã hết.

Thời gian trôi qua nhanh và sau một tuần hoặc hơn, Kanye được xuất viện. Chúng tôi đóng gói đồ đạc của cậu ấy và ngay lập tức về W Hotel, nơi cậu ấy ở lại. Vì cậu ấy phải uống thuốc liên tục, tôi gọi cho công việc của mình và thông báo rằng tôi sẽ không quay lại cho đến khi nào. Khi nào thì tôi không biết.

Nhân viên tại W Hotel rất tuyệt vời. Chúng tôi chuyển vào một suite hai phòng ngủ và mang theo tất cả những gì cần thiết—một cái tủ lạnh nhỏ và một lò vi sóng. Kanye không thể ăn gần như gì với hàm bị kẹp. Tôi dành nhiều thời gian đi mua sắm ở Ralph's, cố gắng tìm nước trái cây, súp, nước dùng, ống hút, sinh tố—bất cứ thứ gì tôi nghĩ cậu ấy có thể tiêu thụ qua những cái dây đó. Và chúng tôi phải đảm bảo rằng cậu ấy uống thuốc đúng giờ—mỗi bốn giờ, ngày và đêm. Tôi vẫn giữ lại những chai thuốc và phần thuốc nhỏ mà cậu ấy không tiêu thụ hết.

Không lâu sau, Kanye đã trở lại làm việc—ngay tại W Hotel. Đó là nơi "Through the Wire" được viết. Cậu ấy đã bắt đầu nó ngay cả trước khi rời bệnh viện, nghĩ về lời bài hát và rap qua hàm kẹp. Kanye không bao giờ viết lời bài hát của mình trên giấy. Cậu ấy chỉ tạo ra và nhớ tất cả, như một thiên tài thực sự. Đôi khi tôi nghe thấy cậu ấy nói điện thoại cố gắng giải thích về bài hát tuyệt vời mà cậu ấy đang làm và nhịp điệu mà cậu ấy có trong đầu. Trước khi tôi rời đi, cậu ấy đã thuyết phục Roc-A-Fella cho phép cậu ấy trở lại phòng thu, giả vờ, tôi tin, để làm thêm nhịp điệu cho các "rapper đã được chứng minh." Nhưng thực tế, cậu ấy đang làm nhịp điệu cho chính mình.

Từ lớp ba, cậu ấy đã viết rap. Đến lớp bảy, cậu ấy nhận ra mình cần nhịp điệu để rap lên. Đó là cách cậu ấy trở thành một nhà sản xuất. Giờ đây, cậu ấy đã trở thành một. Dù đau đớn đến mức nào, cậu ấy quyết tâm hoàn thành và thu âm "Through the Wire."

Phần còn lại thì đã là lịch sử.

Bước đi của chúa*

Nghĩa là tôi có thể nói về súng, dối trá, tình yêu

Nhưng nếu nói về chúa thì bản thu của tôi sẽ không được phát?

—KANYE WEST, "Jesus Walks," *College Dropout*

Tôi ngồi ở bãi đậu xe của Best Buy, chen vào một trong mười bản CD College Dropout mà tôi vừa mua, và nghe toàn bộ. Tôi đã nghe qua những đoạn nhạc, thậm chí một vài bài hát, nhưng chưa bao giờ nghe toàn bộ dự án hoàn chỉnh. Tôi đã đếm từng ngày đến 10 tháng 2 năm 2004—ngày CD chính thức ra mắt. Tôi muốn mua CD đầu tiên của con trai mình—giống như mọi người khác.

Khi tôi đến quầy thanh toán ở Best Buy, nhân viên thu ngân nói, "Wow, bạn mua mười cái!"

"Ừ, đây là của con trai tôi," tôi trả lời.

"Không thể nào!" anh ấy nói. "Nếu Kanye West là con trai bạn, bạn sẽ không phải mua nó."

Tôi không cần phải mua nó. Tôi muốn mua nó. Thực ra, tôi đã quay lại vài ngày sau và mua thêm. Tôi muốn CD đầu tiên của con trai mình đứng trên bảng xếp hạng. Tôi muốn số liệu của Sound Scan cao ngất ngưỡng. Tôi nghĩ rằng việc mua mười bản CD nhỏ bé của tôi sẽ tạo ra sự khác biệt. Tôi không thể không tham gia vào con số đó.

Tôi ngồi đó và nghe toàn bộ CD. Tôi không thể rời bỏ. Tôi muốn lắng lẽ và tận hưởng mọi thứ. CD có tất cả các skit và Dee Ray thật hài hước trong những phần đó. Tôi ngồi đó, nghe—nửa giữ nước mắt, nửa nhún nhảy theo nhạc. Tôi đã mở nhạc thật to. Tôi muốn mở cửa sổ và hét lên với mọi người đi ngang qua, "Này, đây là đứa con của tôi!"

Tôi thích mọi bài hát trên CD ngoại trừ một bài, "Home."* Bài đó không làm tôi cảm thấy hứng thú. Nhưng tất cả những bài còn lại đều rất tuyệt. Tôi tự hào vô cùng. Thân hình năm feet ba inch của tôi cao đến mười feet ngày hôm đó.

Thật khó để nói bài nào tôi thích nhất, nhưng một trong những bài yêu thích của tôi là "Jesus Walks." Nó đã được thực hiện gần một năm và tôi đã yêu thích nó từ trước khi nó hoàn thành. Hai tháng trước khi CD phát hành, cả gia đình đang ở nhà tại Oklahoma City để đón Giáng sinh. Các anh em họ đều đi đến trung tâm thương mại như thường lệ để thư giãn. Nhưng trước khi họ có thể rời đi, Kanye đã trì hoãn mọi người trong xe và yêu cầu chị Shirlie của tôi nghe bài "Jesus Walks." Shirlie đã chỉ đạo nhiều dàn hợp xướng của nhà thờ và là giám đốc âm nhạc ở nhiều nhà thờ. Cô ấy đã dành phần lớn cuộc đời mình để tìm kiếm hoặc phát triển tài năng, như Alfre Woodard và Gap Band. Cô ấy biết cách làm cho mọi người nghe tốt dù họ đang diễn xuất, hát hay chơi trong một ban nhạc, và Kanye biết điều đó. Cậu ấy chạy trở lại vào nhà với bản thu và chèn nó vào máy phát CD nhỏ ở nhà bố mẹ tôi.

Cậu ấy bắt đầu phát nó. Shirlie nghe rất chăm chú. Không ai dám nói một lời trong khi cô ấy nghe. Khi nó kết thúc, tất cả Kanye muốn biết là, "Bạn nghĩ sao?"

Cô ấy đã bị cảm động rõ rệt. Cô ấy không ngạc nhiên khi Kanye viết một bài hát tuyệt vời như vậy. Nhưng cô ấy rất tự hào vì cậu ấy đã làm được.

****fact: Bài Home là Homecoming gốc***

"Kanye, bài này thật tuyệt," cô ấy nói. "Thật sự rất tuyệt!"

Khi Shirlie nói điều gì đó là rất tuyệt, đặc biệt với sự nhấn mạnh như vậy, thì giống như người khác nói rằng nó xuất sắc. Cô ấy không có bất kỳ gợi ý nào mà tôi có thể nhớ. Kanye cảm ơn cô ấy vì phản hồi, và cậu ấy cùng các anh em họ rời đi đến trung tâm thương mại.

Khi tôi lần đầu tiên nghe phiên bản hoàn chỉnh của "Jesus Walks" trên CD, tôi đã không nói nên lời. Tôi bị cảm động không chỉ bởi ý tưởng mà còn bởi lời bài hát và nhịp điệu. Đây là đứa con của tôi, ngay giữa một album hip-hop, nói về Chúa Jesus. Tôi không phải là một người cực kỳ tôn thờ, nhưng tôi rất tâm linh. Tôi biết mọi người thường nói điều đó, và điều đó đã trở thành một xu hướng. Nhưng yêu Chúa Jesus không phải là một xu hướng đối với tôi. Đó là cách sống. Sự biết ơn cũng là một cách sống. Nếu có một từ để mô tả cảm xúc của tôi khi nghe "Jesus Walks" trong chiếc xe đó ngày hôm đó, thì đó là "biết ơn."

Tôi biết ơn vì Kanye còn sống. Cuộc sống của cậu ấy đã được cứu trong tai nạn khủng khiếp đó và mọi thứ khác đã giúp cậu ấy, cùng với bạn bè Rhymefest, viết bài hát này. Tôi cũng biết ơn vì bài hát thật sự tuyệt vời theo mọi cách. Bạn không biết liệu mình nên nhảy múa hay la hét hay làm cả hai khi nghe nó. Tôi biết ơn vì thông điệp mà nhiều người sẽ nghe chỉ qua việc nghe CD. Tôi nghĩ đến ảnh hưởng rộng rãi mà nó chắc chắn sẽ có và trở nên biết ơn lần nữa.

"Lạy Chúa, xin chỉ cho con con đường vì quý đang cố gắng phá hủy con."

Và đây là Kanye, không chỉ mở lòng với điều đó mà còn cầu xin Chúa chỉ cho cậu ấy con đường. Mọi nghi ngờ của tôi về hip-hop và sự ra đi của Kanye khỏi trường đại học sẽ không còn nữa. Cậu ấy đã bỏ học để nói với cả thế giới rằng

Chúa Jesus đang ở bên chúng ta. Tôi biết rằng trong ba mươi một năm giảng dạy, tôi chưa từng ảnh hưởng đến giới trẻ theo cách mà bản thu đơn này sẽ làm. Nó sẽ chạm đến cả người già và mọi người ở giữa. Đối với tôi, đó là hip-hop và gospel, pop và blues cùng một lúc.

Tôi không nghĩ về điều đó trong xe ngày hôm đó, nhưng "Jesus Walks" cũng sẽ đưa nhiều người đến với Chúa. Mặc dù có nhiều con đường để sống đúng đắn, không chỉ là Kitô giáo, nhưng việc theo dõi giáo lý của Chúa Jesus là một trong những con đường đó. Nếu mọi người có thể bị cảm động bởi "Jesus Walks" đến mức cam kết cuộc sống phục vụ, một cuộc sống giúp đỡ người khác, thì còn gì tốt hơn?

Có lần khi Kanye đang đi tour mở màn cho Usher, cậu ấy đã bỏ lỡ một buổi biểu diễn. Tôi không đi theo đội khi đó và cảm thấy hoàn toàn rối loạn khi nghe tin. Đội ngũ đã đi trước, nhưng Kanye đã ở lại để thăm bố và biểu diễn tại một buổi phục hưng thanh niên mà bố cậu ấy tham gia. Cậu ấy dự định bay vào sáng hôm sau, nhưng thời tiết quá xấu. Kanye đã nhảy vào một chiếc taxi mà không có đủ tiền, nhưng thuyết phục tài xế đưa cậu ấy gần hai trăm dặm để cố gắng đến buổi biểu diễn.

Khi cậu ấy đến nơi, Usher đang biểu diễn trên sân khấu. Kanye đến muộn hai giờ. Cậu ấy đã bỏ lỡ phần biểu diễn của mình và có nhiều fan thất vọng. Nhưng Usher, với sự tốt bụng của mình, đã cho phép Kanye biểu diễn vài bài hát và tôi nghe nói rằng đám đông đã điên cuồng. Tôi không hài lòng khi Kanye không đến đúng giờ cho buổi biểu diễn. Đó là nghĩa vụ đạo đức và hợp đồng của cậu ấy. Nhưng tôi sau đó đã biết rằng ba trăm người trẻ tuổi đã dâng cuộc đời của họ cho Chúa trong đêm mà Kanye biểu diễn "Jesus Walks" tại buổi phục hưng thanh niên. Cậu ấy đã ở đúng nơi vào đúng thời điểm.

Từ khi Kanye còn là một đứa trẻ nhỏ, cậu ấy đã tin vào Chúa Jesus. Cậu ấy được nuôi dưỡng theo cách đó. Bố cậu ấy còn tôn thờ hơn tôi và đã yêu cầu Kanye đi nhà thờ mỗi Chủ nhật khi cậu ấy đến thăm vào mùa hè. Ông bà của cậu ấy ở cả hai bên đều là người đi nhà thờ và, quan trọng hơn, là những người theo dõi giáo lý của Chúa. Tôi cũng khá cương quyết về việc Kanye tham dự trường Chủ nhật và nhà thờ vì tôi biết điều đó đã tạo ra sự khác biệt trong cuộc đời tôi.

Chúng tôi đã đi mỗi Chủ nhật đến Christ Universal Temple ở Chicago. Tôi thích nhà thờ vì mục sư, Johnnie Coleman, giảng về sự thịnh vượng. Tôi đã thuộc về Hillside Church, rất giống với Christ Universal Temple, trước khi chuyển từ Atlanta và đã đưa Kanye đến đó. Barbara King, mục sư ở đó, cũng là một tư tưởng tiến bộ và tâm linh. Tôi muốn Kanye được tiếp xúc với loại sự hiện diện của Chúa như vậy. Tôi không bao giờ tin vào loại tôn giáo đe dọa hay kìm kẹp. Chắc chắn, tôi sẽ không để Kanye tiếp xúc với điều đó. Nhưng tôi cảm thấy cần phải đảm bảo rằng yếu tố tâm linh là một phần quan trọng trong việc nuôi dưỡng Kanye.

Tôi không bao giờ nhớ một ngày Chủ nhật nào mà tôi không đi nhà thờ khi còn là một đứa trẻ, ngoại trừ những lần tôi bị thủy đậu và sỏi. Chúng tôi không chỉ

đi nhà thờ, mà còn tham gia tích cực. Điều đó rất vui, nên tôi không thấy phiền. Bố mẹ tôi không chỉ gửi chúng tôi đi nhà thờ, họ luôn đưa chúng tôi đi. Bố mẹ tôi là một phần của nhà thờ—dù là giáo viên trường Chủ nhật, chủ tịch hội truyền giáo, chủ tịch dàn hợp xướng, giám đốc Liên đoàn Huấn luyện Baptist, hay thành viên ban quản trị. Tôi không hoạt động tích cực trong nhà thờ khi ra ngoài sống độc lập. Nhưng giống như bố mẹ, tôi đưa Kanye đi nhà thờ. Tôi không chỉ gửi cậu ấy đi. Tôi muốn dạy qua gương và làm nhiều hơn là chỉ gửi cậu ấy đến trường Chủ nhật như khi gửi cậu ấy đến mẫu giáo.

Đối với tôi, một nền tảng tâm linh vững chắc là rất quan trọng, và tôi phải đảm bảo rằng Kanye nhận được điều đó một cách liên tục. Với nền tảng tâm linh, cậu ấy sẽ có thể làm bất cứ điều gì—ngay cả việc viết những bài hát sẽ giành giải Grammy. Cậu ấy có quyền quyết định cách mình muốn nuôi dưỡng kiến thức đó và phát triển mặt tâm linh của mình.

Kanye, với niềm đam mê hip-hop, từng nói rằng hip-hop là tôn giáo của cậu ấy. Có thể nó vẫn vậy. Nhưng cậu ấy tin vào một sức mạnh lớn hơn hip-hop. Kanye luôn cầu nguyện. Tôi thường nghe cậu ấy trò chuyện với bố qua điện thoại và họ cầu nguyện cùng nhau. Tôi chắc chắn rằng trong nhiều lời cầu nguyện của Kanye, cậu ấy đã cầu xin Chúa giúp mình thành công. Cậu ấy muốn có một hợp đồng âm nhạc đến mức nào đó. Điều đó là cần thiết để bước tiếp trong sự nghiệp đã chọn của cậu ấy. Cậu ấy cầu nguyện để xin Chúa ban ơn và cảm ơn Chúa vì đã ban cho cậu ấy. Tôi biết cậu ấy vẫn làm như vậy.

Có thể một số người nghĩ rằng tai nạn là nguồn cảm hứng duy nhất cho "Jesus Walks." Tôi chắc chắn rằng tai nạn, sự nuôi dưỡng, và mọi trải nghiệm của Kanye đều ảnh hưởng đến bài hát. Cậu ấy không phải là người xa lạ với tâm linh. Và tôi đã nghĩ từ khi cậu ấy ba tuổi rằng cậu ấy có một kết nối đặc biệt với Chúa. Chúng ta đều có, nhưng đối với một số người, điều đó có thể rõ ràng hơn.

Có lẽ cậu ấy không nhớ điều này, nhưng một ngày, Kanye đang chơi ở phòng ăn của căn hộ đầu tiên của chúng tôi ở Chicago, một căn hộ tầng ba ở phía Nam. Đột nhiên, cậu ấy nhìn về phía cửa và cầu thang dẫn xuống. Cậu ấy chỉ tay và nói, "Nhìn kia, Chúa Jesus đang đi qua!" Tim tôi đập nhanh. Tôi cảm thấy có một năng lượng. Đến nay, tôi vẫn tin rằng đó là Chúa Jesus đang bảo vệ chúng tôi thêm một chút hôm đó. Cả Kanye và tôi đều chưa bao giờ nhắc đến điều đó kể từ đó. Nhưng nó rất thực đối với tôi và chỉ là một trong những lý do tôi nghĩ Kanye được kết nối theo một cách đặc biệt hoặc với một mục đích đặc biệt. Chúa đã chọn cậu ấy không chỉ để chạm đến mà còn để làm cảm động hàng triệu người.

Ngồi ở bãi đậu xe hôm đó, tôi không nghĩ về tiềm năng Grammy của "Jesus Walks." Có rất nhiều điều khác trong tâm trí tôi. Tôi chắc chắn không nghĩ về việc cậu ấy biểu diễn bài hát đó tại Grammy. Tôi cũng không ngờ rằng mình sẽ trở thành một phần của màn biểu diễn đó. Một buổi tối muộn, tôi nhận được cuộc gọi từ Don C., quản lý tour của Kanye. Anh ấy cho tôi biết rằng Kanye muốn tôi đóng vai chính mình trong phần trình diễn mà cậu ấy chuẩn bị cho Grammy. Có một câu trong bài hát nói, "Mẹ tôi thường nói chỉ có Chúa Jesus mới có thể cứu chúng ta."

Khi nghĩ lại, tôi luôn nói điều gì đó như vậy. Tôi nhìn vào sự tàn phá trên thế giới và nhận xét với Kanye, hoặc thậm chí là lẩm bẩm rằng Chúa sẽ là sự cứu rỗi duy nhất của chúng tôi. Tôi không bao giờ biết cậu ấy thực sự đang lắng nghe. Tôi chưa bao giờ giảng cho Kanye rằng cậu ấy phải tin vào Chúa như tôi đã giảng cho cậu ấy rằng cậu ấy phải sử dụng bao cao su. Tôi chỉ sống cuộc đời mình cảm ơn Chúa vì những gì Ngài đã cung cấp. Kanye thấy niềm tin vững chắc của tôi và tôi đoán cậu ấy biết rằng điều đó có hiệu quả. Để bảo ai đó phải tin vào Chúa không hiệu quả bằng việc tin vào Chúa chính mình và để họ thấy những kết quả từ niềm tin của bạn.

Tôi nói với Don rằng tôi sẽ có mặt tại buổi tập và làm bất cứ điều gì Kanye muốn. Khi tôi đến nơi, dàn hợp xướng đang ở phòng tập. Phần trình diễn "Jesus Walks" đã được định hình và nó thật nóng bỏng. Tôi sẽ là một trong những thành viên của dàn hợp xướng, thực hiện tất cả các động tác được dàn dựng một cách chiến lược. Chúng tôi mặc trang phục nhà thờ cổ điển—mũ và tất cả. Chúng tôi đã làm rung chuyển nơi đó. Tại câu "mama," máy quay zoom vào tôi và tôi đã đóng vai của mình như một chuyên gia thực thụ. Tôi không xa lạ với việc hát, nhảy múa, diễn xuất, hoặc sân khấu. Nhưng để là một phần của điều này còn hơn cả những gì tôi từng mơ ước.

Đây là con trai tôi nhận giải Grammy và cậu ấy đã yêu cầu tôi trở thành một phần của điều đó. Giống như nhiều điều khác kể từ khi Kanye nổi tiếng, điều này thật khó tin. Khi ai đó hỏi liệu tôi có thể hoàn thành vai diễn trong chỉ một buổi tập không, Kanye đáp, "Gi? Bạn nghĩ mẹ tôi không thể làm những gì những người trong nhà thờ đang làm sao? Mẹ tôi có thể làm những động tác của Usher đấy!"

Tôi không biết tất cả những gì sẽ đến từ bài hát đó khi tôi lần đầu tiên nghe nó. Nhưng khi tôi ngồi ở bãi đậu xe của Best Buy nghe nó lần đầu tiên, tôi biết nó rất đặc biệt—không chỉ là bài hát đó, mà toàn bộ CD. Khi tôi nghe nó, rất nhiều điều khác đang xoay vòng trong tâm trí tôi. Đây là tất cả những gì Kanye đã làm việc cho cuối cùng đã kết hợp lại. Tất cả những năm tháng làm nhạc và bài hát trong phòng của cậu ấy. Đường bass rền vang đã làm rung chuyển cả ngôi nhà, tất cả những đứa trẻ ra vào suốt ngày đêm. Nó đã được đền đáp.

Tôi biết điều đó sẽ xảy ra. Khi tôi đi ngang qua phòng của cậu ấy đôi khi, tôi thường dừng lại và nói, "Kanye, đó là một triệu đô la đấy."

Nghe CD đó đã đưa tôi trở lại những ngày đó; nó đưa tôi trở lại lần đầu tiên tôi biết Kanye sẽ trở nên nổi tiếng. Nó đưa tôi trở lại với "Green Eggs and Ham," bài hát đầu tiên tôi nhớ về Kanye. Cậu ấy khoảng mười hai tuổi khi viết nó. Chúng tôi sống ở Blue Island, Illinois, trên Longwood Drive. Lúc đó, cậu ấy có một nhóm nhỏ và họ luyện tập đều đặn ở nhà. Kanye không hài lòng cho đến khi chúng tôi có thể tìm được một nơi để thu âm bài hát đó.

Hầu hết các phòng thu tính phí theo giờ và khá đắt. Cậu ấy không có mối quan hệ và không có lý do gì để ai đó cho cậu ấy một cơ hội. Số tiền 125 đô la mỗi giờ mà tôi được báo giá không nằm trong ngân sách, ít nhất là không cho "Green

Eggs." Nhưng Kanye luôn tìm ra cách. Cậu ấy đã tìm hiểu về một phòng thu ở tầng hầm của một ngôi nhà nào đó, nơi bạn có thể thu âm với giá 25 đô la mỗi giờ. Hai mươi lăm đô la mỗi giờ? Đã xong. Chúng tôi nhanh chóng trên đường đến phòng thu đó.

Khu vực lân cận khá đẹp và ngôi nhà rất mời gọi. Nhưng khi chúng tôi vào tầng hầm để Kanye thu âm, tôi thấy lý do tại sao giá cả lại rẻ như vậy. Cơ sở vật chất khá tạm bợ, cơ bản là tối giản. Nhưng điều tôi nhớ nhất là cái mic mà Kanye sẽ rap vào đang treo lủng lẳng từ một chiếc móc treo quần áo bằng dây thép.

"Đây là loại phòng thu gì vậy?" Tôi nhớ đã nghĩ. Nhưng Kanye không bận tâm. Cậu ấy đang ở trong thiên đường của một nhà sản xuất. Phiên thu âm bắt đầu và "Green Eggs and Ham" trở thành hiện thực. Đó là số tiền 25 đô la tốt nhất mà tôi từng chi, là bước đầu, không nghi ngờ gì, cho "Jesus Walks" và nhiều bài hát khác.

"Green Eggs and Ham" rất thông minh và có giai điệu dễ nhớ. Quan trọng nhất là nó là công việc của Kanye và hiếm khi cậu ấy tạo ra thứ gì đó mà tôi không ít nhất thích, nếu không muốn nói là yêu thích. Bạn biết đấy, các bà mẹ chúng ta. Chúng tôi đặt tranh vẽ lên tủ lạnh và để đó cho đến khi chúng chuyển sang màu vàng. Chúng có giá trị hơn với chúng tôi so với một bức tranh của Picasso.

Nhưng công việc của Kanye tương tự như Picasso đối với tôi. Tôi đã theo dõi cậu ấy làm những điều tuyệt vời từ khi cậu ấy đủ lớn để nói. Cậu ấy đã được định sẵn để vĩ đại. Cầm CD đó với "Jesus Walks" trên đó, và tất cả những gì làm cho nó trở thành một tác phẩm cổ điển, là sự tổng hợp của tất cả những năm tháng đó. Những kỳ vọng của tôi và của cậu ấy đã trở thành hiện thực.

Những Bông Hoa hồng*

*The Roses

*"Vì gia đình tôi biết đâu là nhà.
Thay vì gửi hoa, chúng tôi là những bông hồng."
—KANYE WEST, "Roses," Late Registration*

Không có thành công nào mà Kanye đạt được nếu không có sự hỗ trợ của gia đình. Sự hỗ trợ và tình yêu đó, như tôi đã đề cập ở chương đầu tiên, là một phần trong bản chất của chúng tôi. Chúng tôi ôm chầm lấy nhau trong những lúc vui vẻ để ăn mừng và cũng trong những lúc khủng hoảng.

Vào năm 2004, chúng tôi nhận được cuộc gọi yêu cầu đến Oklahoma. Mẹ bị bệnh nặng và các bác sĩ nói rằng tình hình có thể theo chiều hướng nào. Chắc hẳn họ đã nghĩ đến việc nói "Hãy chuẩn bị mọi thứ" và tất cả những gì các bác sĩ thường nói khi không nghĩ rằng người thân của bạn sẽ qua khỏi. Nhưng họ không dám nói điều đó với gia đình Williams, đặc biệt là với Lucille Williams.

Mẹ đã trải qua những lần gần như ra đi trước đây. Mẹ đã phẫu thuật gần hai mươi năm trước sau khi được chẩn đoán bị ung thư bàng quang. Tình hình lúc đó rất nghiêm trọng—nghiêm trọng đối với các bác sĩ, nhưng không với chúng tôi. Chúng tôi không thể để mẹ bỏ cuộc. Miễn là mẹ còn muốn tiếp tục chiến đấu, muốn ở bên chúng tôi, yêu thương và chăm sóc chúng tôi như chỉ có mẹ mới có thể, chúng tôi sẽ cùng chiến đấu với mẹ.

Mẹ đã vào và ra khỏi bệnh viện kể từ ca phẫu thuật năm 1986, khi mẹ phải trải qua một ca mổ kéo dài mười hai giờ mà đến nay tôi vẫn không biết mẹ đã chịu đựng thế nào. Chúng tôi đã có mặt. Chúng tôi tập trung để cầu nguyện, như thường lệ khi một thành viên trong gia đình gặp khó khăn về sức khỏe. Shirlie, người lớn nhất, là người dẫn đầu. Chúng tôi cúi đầu cầu nguyện với niềm tin vững chắc rằng mẹ sẽ vượt qua. Chúng tôi không tin vào việc bỏ cuộc, không theo những gì các bác sĩ nói là có khả năng xảy ra. Và quả thật, sau mười hai giờ,

chúng tôi được thông báo mẹ đã sống sót. Tình hình sẽ còn khó khăn, nhưng mẹ đã vượt qua.

Chúng tôi đã hò reo như thể chúng tôi đang ở trận đấu bóng đá. Chúng tôi đã la hét như khi em trai tôi, Port Jr., đã cướp bóng và ghi điểm chiến thắng tại trận chung kết của trường Trung học Central. Teddy, bạn thân nhất của anh ấy, cao hơn và thực sự là ngôi sao của đội. Nhưng chính Porty là người đã giành chiến thắng.

Nhưng đây không phải là một trò chơi. Đây là cuộc sống của mẹ. Và chúng tôi đã hò reo, cổ vũ, và cảm ơn. Chúng tôi biết rằng chỉ nhờ ân sủng của Chúa mẹ mới không phải chịu thua trước ung thư.

Lần này—hai mươi năm sau—sẽ không khác gì. Các thành viên của gia đình Rose đã đến từ khắp nơi: Illinois, Florida, California, Alabama, thậm chí cả Canada. Tất nhiên, những người sống ngay tại Oklahoma cũng có mặt. Một cách trớ trêu, mẹ đang chiến đấu cho sự sống tại cùng bệnh viện nơi mẹ đã sinh tôi.

Tôi không nhớ ai là người đến đầu tiên. Có lẽ là cha tôi, người đã quá quen thuộc với những hành lang ở Bệnh viện St. Anthony. Nhưng khi ca phẫu thuật kết thúc, tất cả chúng tôi đã có mặt, tập trung tại phòng chờ ở tầng tám. Nó đầy ắp, đầy các thành viên gia đình, đầy những người Rose đã đến để đảm bảo rằng Chick sẽ ổn.

Kanye đã đứng cạnh giường mẹ khi mẹ mở mắt.

"Chào mẹ," anh ấy nói. "Mẹ cảm thấy thế nào?"

Mẹ yếu ớt nhưng đã nắm bắt điều gì đó với anh ấy bằng một giọng rất nhỏ. Chúng tôi đều vui mừng khi thấy mẹ có thể nói một từ. Deviett Jr., người em họ yêu thích của tôi, cũng có mặt từ Los Angeles. Anh ấy đã bay đến như hầu hết chúng tôi. Nhưng không giống chúng tôi, đó là chuyến bay đầu tiên của anh ấy. Anh ấy đã sợ bay. Deviett đã qua đời vào năm 2005, chỉ bảy tháng trước khi chị gái tôi, Klaye, gia nhập anh trong cái chết, hoặc trong cuộc sống. Đối với tôi, chỉ có cơ thể vật lý chết đi, không phải linh hồn, không phải tinh thần. Và những người Rose ở phía bên kia vẫn còn sống.

Vào ngày hôm đó, chúng tôi tập hợp để đoàn kết trong cầu nguyện, để hỗ trợ người đứng đầu gia đình Williams. Chúng tôi không nghĩ mình là những bông hồng vào lúc đó. Sau này, Kanye sẽ mô tả toàn bộ trải nghiệm trong một bài hát và giải thích với thế giới rằng "thay vì gửi hoa / Chúng tôi là những bông hồng."

Chúng tôi không gửi hoa cho bà ngoại của Kanye, người đang yếu ớt và được cho là gần hơi thở cuối cùng. Thay vào đó, chúng tôi đã đến bằng tàu hỏa, xe buýt, máy bay, ô tô, hoặc bất kỳ cách nào chúng tôi có thể. Chúng tôi đã đến. Như Kanye đã nói, chúng tôi là những bông hồng.

Tôi không biết làm thế nào mà tin tức về việc Chick đang ở bệnh viện và các bác sĩ thực sự đã nói với chúng tôi không nên quá hy vọng lại lan truyền. Nhưng tôi biết rằng trong phòng chờ bệnh viện đó có một sự kết nối đặc biệt giữa chúng tôi đã truyền cảm hứng cho Kanye. Anh ấy bắt đầu ngay tại đó trong phòng chờ. Đó là nơi đội ngũ Auntie được thành lập:

Aunt Shirlie, Aunt Beverly, Aunt Klaye, và Aunt Jean

Có rất nhiều dì, chúng tôi có thể thành lập một đội ngũ dì.

Những từ ngữ này thật phù hợp. Và tất cả các thành viên đều là những nhà vô địch.

Dì Shirlie của Kanye luôn rất đặc biệt với tôi và với toàn bộ gia đình. Dì là đứa con đầu lòng của cha mẹ tôi, và tôi chắc chắn rằng cha mẹ không bao giờ tự hào hơn thế. Từ khi tôi còn nhỏ, tôi có thể nhớ đã thấy rất nhiều hình ảnh của dì. Chúng có mặt khắp nơi. Cha tôi yêu thương dì cũng như yêu thương tôi khi tôi ra đời. Nhưng dì là người đầu tiên.

Tôi đã nghe nhiều lần câu chuyện về việc Daddy đã làm mọi cách để bán được nhiều vé hơn tất cả các bậc phụ huynh khác để dì Shirlie có thể giành được danh hiệu Công chúa. Ngày đó, sẽ có những cuộc gây quỹ tại trường và đứa trẻ nào mang về nhiều tiền nhất sẽ chiến thắng. Dì Shirlie luôn giành chiến thắng. Dì và chị gái tôi, Klaye, người đến sau dì ba năm, là những đứa trẻ da đen đầu tiên xuất hiện trên truyền hình ở Oklahoma City. Klaye hát và dì Shirlie chơi piano. Trong suốt nhiều năm, họ đã hát và chơi ở khắp nơi trên cả nước. Dì Shirlie vẫn còn làm việc đó.

Vì dì Shirlie hơn tôi mười lăm tuổi, tôi thực sự không nhớ dì sống ở nhà. Dì rất thông minh và đã tốt nghiệp trung học sớm hai năm. Tôi nhớ đã thường xuyên đến thăm dì. Dì đã chuyển đến Tulsa và rất tích cực trong chính trị. Tôi sẽ mô tả dì là một người Cộng hòa cuồng nhiệt. Ngày đó, nhiều người da đen là Cộng hòa, đặc biệt là những người tiến bộ. Tôi cho rằng một phần lửa trong Kanye có được từ dì Shirlie. Anh ấy biết sự nhiệt huyết của dì từ chính trải nghiệm. Dì đã đến Chicago và sống với chúng tôi một thời gian ngắn khi Kanye còn rất nhỏ. Một lần, khi dì (và cả tôi nữa) đã chịu hết nổi việc Kanye đi học trễ mỗi buổi sáng, dì đã gửi anh ấy ra khỏi nhà nửa chừng, với quần áo, giày và tất trong một túi giấy nâu, kể cả quần. Dì đã đóng cửa và bảo anh ấy phải bắt kịp xe buýt. Kanye đã chạy qua đường với trang phục trong tay. Anh ấy phải mặc đồ ngay trên xe buýt.

May mắn thay, chỉ có một vài đứa trẻ trên xe buýt vì đây là một trong những điểm đón đầu tiên. Nhưng Kanye đã nhận được thông điệp. Tôi không nghĩ anh ấy đã quên ngày hôm đó. Anh ấy không bao giờ đến muộn cho xe buýt nữa.

Kanye cũng rất yêu quý dì Klaye. Dì sống ở Oklahoma City và đến chăm sóc nhu cầu của mẹ và cha mỗi ngày. Cuối cùng, Kanye đã gọi dì là Aunt Klaye sau khi tôi

nói rằng dì là dì của anh ấy và anh nên gọi dì như vậy. Trước đó, anh chỉ gọi dì là Klaye. Dì không bao giờ phiền lòng. Đối với dì, Kanye không thể làm sai điều gì. Dì là thành viên gia đình duy nhất không phiền nếu anh ấy "đi tè lên thảm trắng." Trong gia đình Williams có rất nhiều câu nói như vậy. Khi một người có thể tè lên thảm trắng mà không ai nói gì, điều đó có nghĩa là người đó không thể làm sai điều gì.

Klaye thường xuyên ở gần Kanye trong những năm đầu đời. Cô ấy đã đến ở với chúng tôi ở Atlanta khi Ray và tôi vẫn còn bên nhau. Cô ấy đang rời khỏi một cuộc hôn nhân không hạnh phúc, chạy trốn để cứu lấy mạng sống của mình, cô ấy nói với tôi. Tôi rất vui vì có cô ấy ở cùng chúng tôi, dù lý do là gì.

Tôi yêu quý chị gái Klaye của mình. Cô ấy nhỏ nhắn và xinh đẹp, một ca sĩ jazz suốt phần lớn cuộc đời. Khi tôi còn nhỏ, cô ấy hát ở tất cả các câu lạc bộ địa phương ở Oklahoma City. Họ gọi cô là "Cô bé Klaye, cô gái nhiệt huyết." Đó là trước thời của Kanye, nhưng anh ấy chắc chắn tiếp nối di sản đó. Cô ấy là người đầu tiên trong gia đình chúng tôi kiếm sống bằng âm nhạc của mình, và di sản đó rất quan trọng. Nhưng điều quan trọng hơn đối với tôi là những gì cô ấy đã nói với tôi một đêm khi tôi đang mang thai và lo lắng về việc có trở thành một người mẹ tốt không.

"Donda," cô ấy nói. "Tôi ở đây vì bạn. Đừng lo lắng về bất cứ điều gì liên quan đến đứa bé. Và nếu bạn mất sự hỗ trợ của Ray, tôi sẽ giúp bạn nuôi dưỡng nó."

Những lời nói của cô ấy vẫn làm tôi cảm động. Phần nào vì chúng rất chân thành khi cô ấy nói, và phần nào vì cô ấy không còn ở đây với tôi nữa, ít nhất là về mặt thể xác. Tôi tự hỏi Kanye có cảm nhận được sự hiện diện của cô ấy không. Chính cô ấy đã cảnh báo Kanye rằng sẽ có những người cố gắng hạ gục anh.

"Đừng để họ làm vậy!" cô ấy đã nói với anh. Tôi không nghĩ rằng anh ấy sẽ bao giờ làm như vậy.

Khi anh trai tôi, Porty, mới mười hai tuổi, anh ấy gặp người con gái sau này sẽ trở thành dì của Kanye, Beverly. Ngay từ đầu, chúng tôi đã yêu mến cô ấy—nhất là tôi. Tôi nghĩ cô ấy xinh đẹp hơn, thông minh hơn, và tốt bụng hơn Christine, một bạn gái nghiêm túc khác của anh trai tôi. Beverly và Porty gặp nhau thông qua chị gái tôi, Shirlie, tại Nhà thờ Baptist True Vine ở Spencer, Oklahoma, một thị trấn nhỏ, chủ yếu là người da đen, nằm ngay ngoài Oklahoma City. Shirlie đã đưa cả anh trai tôi và tôi đến nhà thờ với cô ấy. Có thể là buổi tập dượt của dàn hợp xướng. Shirlie chơi piano ở đó, và Beverly hát trong dàn hợp xướng junior.

Beverly nói cô đã nhìn thấy Porty ngay khi chúng tôi bước vào và nghĩ thầm, "Tôi sẽ lấy cậu ấy! Cậu ấy sẽ là chồng tôi." Tôi không biết cô ấy làm sao mà chắc chắn như vậy, nhưng tôi chắc chắn Kanye rất vui vì điều đó. Mỗi dịp Giáng sinh, Kanye ở lại với dì Beverly và chú Port. Cô ấy thậm chí còn làm thêm một đĩa pudding chuối tuyệt vời—chỉ dành riêng cho anh ấy. Bạn biết lời bài hát khi anh ấy nói, "Và điều đó khiến tôi muốn rút tiền tạm ứng và chuyển đến Oklahoma,

chỉ để sống ở nhà dì"? Chính dì Beverly là người anh ấy đang nói đến. Cô ấy là một phước lành cho chúng tôi và toàn bộ gia đình.

Cô ấy đã hứa với chị gái của mẹ tôi, dì Ruth, người mắc bệnh Alzheimer, rằng bà sẽ không bao giờ phải rời khỏi nhà của mình. Beverly đến thăm bà mỗi ngày để đảm bảo bà được chăm sóc chu đáo. Trong những ngày cuối cùng, Renee, cháu gái của Beverly, đã chăm sóc dì Ruth với sự dịu dàng không thể tả được, như BeBe, chị gái của Beverly, Loretta, một cháu gái khác và anh trai của cô ấy, Butch. Dì Ruth qua đời một cách thanh thản tại nhà vào năm 2005. Beverly đã giữ lời hứa của mình.

Khi được yêu cầu nghỉ hưu sớm khỏi Millwood Academy ở Oklahoma City, nơi cô đã làm việc hơn ba mươi năm—đầu tiên là giáo viên, rồi tư vấn viên, và cuối cùng là phó hiệu trưởng—cô đã làm vậy mà không do dự. Chúng tôi cần cô gia nhập làm giám đốc chương trình và thư ký điều hành của Quỹ Kanye West. Cô ấy không bao giờ làm chúng tôi thất vọng; cô chỉ mang lại niềm vui.

Khi tôi mười hai tuổi và Beverly là sinh viên năm nhất tại Central State College ở Edmond, Oklahoma, cô đã mời tôi đến tham dự cuối tuần về nhà. Tôi gần như không tin vào món quà này. Hầu hết các sinh viên đại học sẽ muốn đi tiệc tùng và đến những nơi tôi chắc chắn không thể đến. Nhưng không phải Beverly. Cô ấy đã mời tôi, em gái nhỏ của bạn trai cô, tham dự dịp đặc biệt đó. Chúng tôi đã có một khoảng thời gian vui vẻ. Cô ấy đã khoe tôi với tất cả mọi người và tôi cảm thấy được yêu thương như Kanye mỗi lần anh nhận được cả đĩa pudding chuối mà cô ấy làm riêng cho anh. Dù cô ấy là dì của anh qua hôn nhân, nhưng cô cũng là dì từ trái tim và là một trong những người mà Kanye yêu quý nhất.

Tôi tin rằng dì Jean của Kanye, thực ra là anh họ và chị em thần thánh của tôi, là nguồn sống của gia đình chúng tôi. Cô ấy có lẽ là người rực rỡ nhất trong số các Rose. Con gái duy nhất của chị gái bố tôi, cô lớn lên cùng chúng tôi (hầu hết với hai chị gái lớn của tôi, vì tôi đến sau rất nhiều). Nếu bạn thấy tình yêu của cô ấy dành cho gia đình, cách cô ấy shower tình yêu cho từng người trong chúng tôi, bạn sẽ hiểu tại sao tôi gọi cô là nguồn sống của chúng tôi. Jean đã có mặt vào ngày "Roses" được cảm hứng. Nếu ai sẽ có mặt, đó chính là cô—đi từ California. Những kỷ ức sớm nhất của tôi về Jean là những kỷ ức đáng yêu nhất. Khi tôi và anh họ Deviett Jr. còn khoảng năm tuổi, anh ấy luôn đưa chân ra để tôi buộc dây giày cho anh. Tôi yêu thích việc đó và làm một cách vui vẻ cho đến khi dì Ruby, mẹ Deviett, yêu cầu tôi để anh tự buộc.

Jean rất yêu chúng tôi. Cô ấy không bao giờ phiền khi có chúng tôi xung quanh, mặc dù chúng tôi có thể là một đám đông. Chúng tôi đều sống ở Oklahoma City, gần bà nội Williams, nơi chúng tôi thường xuyên thăm. Jean thường gửi Deviett và tôi đến cửa hàng mua một dưa chuột dưa và một chai RC Cola. Cô ấy đưa cho chúng tôi đủ tiền để mua một dưa chuột và một chai nước ngọt, và một dưa chuột và nước ngọt nữa cho chúng tôi chia sẻ. Tôi yêu những chuyến đi hàng ngày và yêu quý chị em họ Jean. Ngay cả khi đó, tôi đã cảm nhận được tình yêu đặc biệt mà cô ấy dành cho gia đình. Tình yêu của cô dành cho từng người trong chúng tôi là điều không thể không cảm thấy nâng đỡ. Kanye biết cô sẽ làm bất

cứ điều gì cho anh, như tất cả chúng tôi. Cô ấy là Rose yêu thương nhất trong số chúng tôi.

Vào ngày mà mẹ tôi, theo các bác sĩ, không được dự đoán sẽ sống sót nhưng vẫn sống, căn phòng bệnh viện trở nên đông đúc với đội ngũ di và tất cả mọi người. Đến một lúc, chúng tôi đã khá ồn ào. Đó là ngay trước khi y tá vào và hỏi Kanye có ký một số áo thun không.

Tin tức đã lan truyền rằng cháu trai của bà Williams, Kanye West, đang có mặt trong tòa nhà. Chúng tôi không ngạc nhiên nếu đó là bố đã truyền bá tin tức. Không có ông nào tự hào hơn ông Portwood Williams. Ông sẽ hỏi bất cứ ai trong nhà ăn, cửa hàng quà tặng, hoặc thậm chí trong nhà vệ sinh, “Bạn có biết Kanye West không?” và sau đó tự hào thông báo, “Đó là cháu trai của tôi! Bạn biết mẹ của cậu ấy là một giáo sư tại Đại học Chicago.” Ông luôn quên “State” vì không lý do gì đặc biệt. Từ tầng hầm đến tầng tám và trên cao, mọi người đều biết rằng các Rose đã có mặt, và tất nhiên Kanye West là một phần trong đó.

Nhiều người khác cũng có mặt. Port Jr. có mặt, con trai duy nhất của mẹ tôi và anh trai lớn mà tôi luôn ngưỡng mộ. Bạn không thể thuyết phục tôi khi còn nhỏ rằng tôi không có anh trai lớn thông minh, tài năng và đẹp trai nhất. Tôi thậm chí đã bán bức chân dung của anh ấy với giá hai mươi lăm xu mỗi bức. Tất cả các cô gái đều yêu thích anh ấy. Các cháu gái của tôi, Yvette và Pamela từ Tulsa, có mặt. Họ luôn đến Oklahoma City để kiểm tra ông bà của họ và vẫn làm vậy. Anh trai lớn của họ, Kevin, cũng đi từ Tulsa cùng họ, cùng với con gái của anh ấy, Sharon—người lớn tuổi nhất trong số các cháu của mẹ tôi. Teandra, bây giờ ở tuổi mười đứng cao hơn tôi, và Antonio, Rose trẻ nhất, cũng có mặt.

Jalil, diễn viên/musician/ vận động viên thể dục người mẫu, và em gái anh ấy, Jehireh, người rất điềm tĩnh dù mới mười tuổi, có mặt. Cháu trai của tôi, Don từ Texas, cũng có mặt, cũng như cháu trai của tôi, Tony. Tracie, vợ Tony và mẹ của Jalil và Jehireh, cũng đã đến. Cô ấy luôn làm vậy và chúng tôi yêu cô vì điều đó. Mike, người sống ở thành phố, có mặt cùng Sandy, làm việc của mình. Các cháu trai của tôi, Stephan và Damien cũng có mặt—không có gì có thể giữ chân họ ra khỏi Windsor. Họ đã từ Canada chỉ để thay một bóng đèn nếu cần. Kim, hay chị em họ Kim (người mà Kanye đề cập trong “Roses”), từ Florida đến ngay lập tức. Eloise, Rosie B, và Joe Louis đã hoàn thiện đoàn tụ. Trên tầng tám đó, chúng tôi đứng—hai mươi sáu người. Các Rose đang nở rộ và mẹ tôi đã nở hoa.

Khi tôi nghĩ về điều đó, tôi hoàn toàn tin rằng chính việc tập hợp của các Rose đã giúp mẹ tôi vượt qua. Tôi tin rằng những lời cầu nguyện và sự hiện diện của chúng tôi đã tạo ra sự khác biệt. Chúng tôi là những đóa hoa của bà trong suốt cuộc đời. Và ngay cả những người không có mặt về mặt thể xác cũng đã gửi những đóa hoa thơm và chữa lành qua những lời cầu nguyện và sự hiện diện tinh thần của họ.

Từ California đến New York, từ Texas đến Illinois, từ Maryland đến Delaware, từ Alabama đến Arizona, từ Michigan đến New Jersey, những đóa hoa đã đến. Và chúng tôi đã tạo thành một bó hoa lớn.

Không có gì quan trọng hơn hoặc mạnh mẽ hơn thế. Trong sự đồng nhất đó, chúng tôi có thể nuôi dưỡng và chữa lành. Các thành viên gia đình, dù là huyết thống hay không, cung cấp một nền tảng và một dây chuyền sinh mệnh cần thiết để chúng tôi phát triển và thịnh vượng. Việc giữ cho mình luôn gắn bó là vô cùng quan trọng. Bởi vì điều gì xảy ra với một cái cây bị cắt rời khỏi rễ của nó? Điều gì xảy ra với một bông hồng không còn được tưới nước, không còn được nuôi dưỡng? Nó sẽ khô héo như một quả nho dưới ánh mặt trời, rồi héo úa và chết đi.

Chick không phải là người duy nhất nỗ lực và sống lại vào ngày các Rose tụ tập, mà là tất cả chúng **tôi**.

Tự tin hay tự kiêu?

Nếu một trăm người không quen biết Kanye West được yêu cầu mô tả anh ấy, thì chín mươi người có thể nói rằng anh ấy kiêu ngạo. Thực tế, đó là từ đầu tiên có thể xuất hiện trong tâm trí họ khi nghĩ về Kanye West. Giống như trò chơi liên kết từ: Kanye West? Kiêu ngạo! Không phải tự tin, không phải dũng cảm, không phải chắc chắn hay kiên định. Không phải tài năng, thông minh, khéo léo, hay chỉ đơn giản là sẵn sàng nói lên suy nghĩ của mình. Chỉ đơn giản là kiêu ngạo. Một số người nói như vậy với sự ngưỡng mộ lớn lao, trong khi những người khác lại với sự khinh thường rõ rệt.

Nhưng đối với những ai thực sự biết anh ấy, Kanye hoàn toàn không phải là kiêu ngạo. Anh ấy hiền lành, tốt bụng, nhẹ nhàng, nhạy cảm, và luôn tìm cách cải thiện bản thân và giúp đỡ người khác. Đó là cách tôi miêu tả anh ấy.

Vậy mô tả chính xác nhất là gì? Khi Kanye còn học mẫu giáo, giáo viên của anh ấy đã nói với tôi: "Ồi, cậu ấy không gặp vấn đề gì với lòng tự trọng, phải không?" Tôi nhanh chóng trả lời, "Cậu ấy không có." Nhưng tôi tự hỏi liệu có một ý nghĩa ẩn sau câu nói đó không. Tôi không nhớ điều gì đã kích thích câu nói đó. Tôi chỉ nhớ rằng tôi không thể chắc chắn liệu cô ấy đang khen ngợi cậu ấy hay đang gián tiếp mô tả một hành vi mà cô ấy không thích.

Kanye luôn là một đứa trẻ rất tự tin. Cậu ấy biết mình muốn gì và muốn nó như thế nào. Và cậu ấy bắt tay vào thực hiện với sự quyết tâm lớn. Tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy kiêu ngạo theo cách tiêu cực hoặc ích kỷ đến mức ảnh hưởng đến người khác. Nhưng tôi đã nhận thấy cậu ấy, từ khi còn rất nhỏ, có một sự tự nhận thức khá nhạy bén. Và đó là điều mà tôi luôn nuôi dưỡng.

Từ khi cô Murray, giáo viên mẫu giáo của Kanye, đưa ra nhận xét đó, và ngay cả trước đó, tôi đã biết rằng những gì tôi coi là lòng tự trọng cao, hoặc ít nhất là sự cố gắng đạt được điều đó — một tinh thần cạnh tranh, mong muốn chiến thắng,

và không tự hận mình — có thể được người khác coi là kiêu ngạo, tùy thuộc vào người đang đánh giá.

Mặc dù chúng ta luôn được dạy rằng việc thể hiện lòng tự trọng mạnh mẽ và đứng thẳng là điều tốt, nhưng chúng ta thường bị chỉ trích khi thực sự làm như vậy. Chúng ta sống trong một thế giới mà chúng ta được dạy phải cảm thấy tội tệ và quen với điều đó. Trong một số trường hợp, càng nhìn xuống chân và nói "Vâng, thưa bà" hoặc "Vâng, thưa ông," thì chúng ta càng được coi là cư xử đúng mực. Có một mâu thuẫn ở đây. Chúng ta phải nhìn lên và nhìn xuống cùng một lúc như thế nào? Chúng ta vẽ ranh giới giữa khiêm tốn hợp lý và nhút nhát đến mức làm mọi người cảm thấy khó chịu ở đâu?

Tôi quen với câu kinh thánh nói rằng người khiêm nhường sẽ được thừa hưởng trái đất. Nhưng tôi tin rằng có nhiều cách để giải thích câu kinh thánh đó và nhiều định nghĩa về khiêm nhường. Khi tôi đặt ra những câu hỏi này và bày tỏ ý kiến của mình, có lẽ bạn sẽ thấy rõ rằng tôi không phải là người khuyến khích trẻ em thu mình vào nền, chỉ được nhìn thấy mà không được nghe vì điều đó cho thấy sự lịch sự. Đó không phải là cách tôi tiếp cận việc dạy bất kỳ đứa trẻ nào.

Tất nhiên, không phải ai cũng chia sẻ cùng một quan điểm. Ngay cả những cặp đôi đã kết hôn nhiều năm, như mẹ và bố tôi, cũng không có cùng quan điểm. Tôi nhớ mẹ và bố tôi đã bất đồng về nhà vô địch quyền anh hạng nặng thời đó. Muhammad Ali là người mà tôi và bố tôi yêu thích. "Lướt như một con bướm, đậm như một con ong," ông ấy sẽ nói, hoặc "Tôi có đẹp không? Tôi thật đẹp!" Chúng tôi đã cổ vũ ông ấy, bố và tôi. Nhưng mẹ thì không chịu nổi. Bà không thích Ali và cũng không thực sự thích cách bố và tôi luôn đứng về phía ông ấy. Bà muốn Ali thắng trận, tất nhiên. Nhưng bà không thể chịu đựng được tất cả sự khoe khoang đó. Bà cảm thấy Ali kiêu ngạo và tự mãn đến mức bà gần như không muốn nghe bất cứ điều gì ông ấy nói.

Tất nhiên, Ali không phải là cháu của bà và bà hoàn toàn khác khi nói đến Kanye. Bà rất yêu quý cậu ấy. Và nếu bà từng nghĩ Kanye kiêu ngạo — và bà không nghĩ vậy — bà có lẽ chỉ cười và nói, "Ồi, cậu bé đó, nghe cậu ấy nói kia!"

Kiêu ngạo đối với một người có thể không phải là kiêu ngạo đối với người khác. Nếu bạn nói rằng bạn là người giỏi nhất và bạn thực sự giỏi nhất, đó có phải là kiêu ngạo không? Nếu bạn nói bạn là người giỏi nhất và bạn kém, đó có phải là kiêu ngạo không? Tôi đoán điều đó phụ thuộc vào giọng điệu và cách thức bạn thể hiện một tuyên bố như vậy. Nếu bạn đi lại và nói năng một cách tự mãn, hạ thấp tất cả những người xung quanh và thể hiện thái độ xấu khi tuyên bố sự vĩ đại của mình, thì tôi gọi đó là kiêu ngạo. Nhưng đó không phải là Muhammad Ali, và cũng không phải Kanye.

Suốt cả ngày, mọi người chạy đến Kanye để xin chữ ký và chụp hình cùng anh ấy. Anh ấy không thể ăn một miếng thức ăn ở nơi công cộng mà không có ai, và thường là rất nhiều người, đến xin chữ ký của anh ấy. Những người nổi tiếng được đối xử như các vị thần, và nếu họ hành xử như thế họ có chút tự trọng, thì

họ bị coi là kiêu ngạo. Tôi tin rằng nếu Kanye thực sự kiêu ngạo, anh ấy đã ăn rất nhiều khoai tây nướng trong khi còn nóng thay vì dành thời gian để vui vẻ chào hỏi và làm cho một đứa trẻ, một thiếu niên, một người trưởng thành, hoặc thậm chí một bà cụ cảm thấy vui vẻ. Kanye luôn rất tốt bụng và nhiệt tình. Tôi không bênh vực Kanye, vì tôi không cảm thấy cậu ấy cần phải được bênh vực. Tôi chỉ muốn làm rõ vấn đề, để nói sự thật về vấn đề này.

Tôi không ngạc nhiên khi thấy rằng nhân cách của Kanye làm cho mọi người cảm thấy anh ấy kiêu ngạo. Thực ra, dù Kanye rất tốt bụng và chu đáo, ngay cả khi còn là một đứa trẻ, bạn bè của tôi đã nói rằng tôi cần đưa cậu ấy vào đội Hướng đạo. Họ nói rằng ở đó cậu ấy sẽ học cách hòa hợp tốt hơn với người khác. Thành thật mà nói, tôi không nhớ cậu ấy không hòa hợp với người khác, nhưng có thể đó là một vấn đề. Tôi nhớ rằng cậu ấy muốn mọi thứ theo cách của mình. Miễn là cậu ấy hiểu rằng không phải lúc nào cũng có thể có được điều mình muốn, tôi không có vấn đề gì với việc cậu ấy muốn như vậy. Cậu ấy đã được dạy phải chia sẻ và chu đáo. Dĩ nhiên, là một đứa trẻ duy nhất, cậu ấy ít phải chia sẻ hơn so với những đứa trẻ trong gia đình lớn. Nhưng đó chỉ là bản chất của việc là một đứa trẻ duy nhất. Và việc là một đứa trẻ duy nhất không khiến một người trở nên kiêu ngạo.

Làm thế nào bạn có thể nói Kanye West không làm việc tốt với người khác? Bản chất công việc của cậu ấy là sự hợp tác. Cậu ấy không thể làm được những gì cậu ấy đã làm với Jay-Z nếu không làm việc tốt với người khác. Cũng như cậu ấy không thể đạt được thành công với những người từ Jon Brum và Alicia Keys đến Jamie Foxx và John Legend, Chris Martin và John Mayer — và danh sách còn dài nữa. Bạn không muốn làm việc với một người kiêu ngạo và khó khăn, phải không? Và Kanye vẫn tiếp tục làm việc.

Tôi biết rằng những cơn giận dữ và những cơn thịnh nộ được gọi là của Kanye có thể được coi là hơi thái quá. Nhưng bất cứ khi nào anh ấy có một cơn bộc phát, tôi tin rằng đó là vì lý do chính đáng. Đó là về việc làm ra âm nhạc tốt nhất, những bộ phim và video chất lượng nhất, những bộ đồ mới mẻ nhất có thể. Anh ấy chỉ đơn giản là muốn là người giỏi nhất. Một số người coi đó là kiêu ngạo.

Kanye đã bao giờ cư xử kiêu ngạo chưa? Tuyệt đối rồi! Không chỉ ở một vài buổi lễ trao giải, mà còn khi còn ở nhà khi còn là một đứa trẻ. Cậu ấy đã trải qua một giai đoạn khi mười hai tuổi, nơi cậu ấy dường như chỉ quan tâm đến bản thân mình. Cậu ấy không ngần ngại uống hết Pepsi cuối cùng trong tủ lạnh hoặc ăn hết bát ngũ cốc cuối cùng mà không nói một lời để xem Scotty hoặc tôi có muốn không. Kanye sẽ uống hết lon nước cuối cùng hoặc ăn hết những gì còn lại với sự kiêu ngạo đến mức tôi phải kéo tay áo cậu ấy rất mạnh. Cuối cùng, tôi đã ngồi xuống và nói, "Kanye, mẹ yêu con, nhưng mẹ không thích con. Mẹ không thích cách con hành xử. Mẹ không thích cách con chỉ quan tâm đến bản thân mình trong căn nhà này, và con phải dừng lại ngay lập tức."

Tôi đã tiếp tục nói về bản thân cậu ấy cho đến khi cậu ấy gần như khóc. Tôi đã kiệt sức với Kanye. Tôi không thích những gì tôi thấy. Và tôi quyết tâm làm tất cả những gì có thể để đảm bảo rằng cậu ấy lớn lên với sự tôn trọng lành mạnh

đối với người khác. Kanye đã hiểu những gì tôi nói và bắt đầu thay đổi ngay lập tức. Tôi đã dạy dỗ cậu ấy với cơn thịnh nộ và tôi chắc chắn cậu ấy đã nghĩ hai lần mỗi khi mở tủ lạnh.

Tôi không phủ nhận rằng ngay cả ngày hôm nay, Kanye đôi khi cư xử kiêu ngạo. Nhưng đối với tôi, hành vi thỉnh thoảng đó không phải là đặc trưng của cậu ấy. Tôi nhận thấy những lúc đó, nhưng tôi không nghĩ đến cậu ấy như một người kiêu ngạo chỉ vì chúng. Tại các buổi lễ trao giải nơi cậu ấy đã bày tỏ quan điểm mạnh mẽ về việc không chiến thắng, đôi khi cậu ấy đã thể hiện bản thân theo những cách mà, đối với tôi, là đáng nghi ngờ nhất. Tôi nghĩ điều này, cũng như những câu nói một câu và những lời bình luận sắc bén của cậu ấy, đã khiến nhiều người nghĩ rằng Kanye là một người kiêu ngạo toàn diện. Đến mức nhiều lần khi mọi người gặp Kanye, họ bất ngờ, thậm chí ngạc nhiên.

"Bạn không kiêu ngạo chút nào," họ thường nói.

Kanye là người đam mê—đam mê mọi thứ mà anh ấy quan tâm. Và chính niềm đam mê đó đã mang lại danh tiếng, tài sản, sự tốt nhất và sự vượt trội. Thực tế, niềm đam mê của anh ấy có thể dẫn đến những gì một số người có thể coi là rắc rối. Nhưng niềm đam mê đó là sinh lực của anh ấy. Vì vậy, tôi khuyến khích nó, vỗ tay cho nó và học hỏi từ nó. Dù anh ấy mắc sai lầm gì, tôi chắc chắn rằng anh ấy sẽ học hỏi từ chúng. Và việc học hỏi từ sai lầm có nghĩa là sự trưởng thành.

Giống như tôi, Kanye được dạy phải nói sự thật như anh ấy thấy, sự thật thô. Và chính sự thật thô đó cho phép anh ấy tạo ra những bản hit đoạt giải Grammy và bán hàng triệu đĩa CD trên toàn thế giới. Anh ấy chia sẻ niềm đam mê của mình với các nghệ sĩ khác và giúp đẩy các bài hát của họ lên đỉnh bảng xếp hạng. Kanye đổ niềm đam mê, sự thật và tầm nhìn đó vào mọi thứ anh ấy làm. Tôi sẽ không bao giờ kìm hãm niềm đam mê của anh ấy, điều đó đôi khi dẫn đến những cơn thịnh nộ được gọi là, hơn là kìm hãm khả năng làm nhạc của anh ấy. Việc kìm hãm thứ nhất là đe dọa đến thứ hai.

Mặc dù thỉnh thoảng tôi ước gì Kanye có thể bớt nói hơn một chút, nhưng không phải thường xuyên — đặc biệt là khi anh ấy đang nói về bất công trong xã hội. Kanye luôn bày tỏ sự thật theo cách anh ấy thấy và hiểu tại thời điểm đó. Anh ấy được dạy để nhìn thế giới qua lăng kính của chính mình, không chỉ là phản chiếu thực tế của người khác, không phải của tôi hay của bố anh ấy.

Khi nghĩ về Kanye, tôi thấy rõ rằng cậu ấy sinh ra để tạo ra sự khác biệt. Điều đó yêu cầu cậu ấy bước ra khỏi những vòng tròn nhỏ mà thế giới có thể vẽ cho cậu ấy. Điều đó có nghĩa là vượt ra ngoài các đường kẻ. Cuối cùng, nếu bạn nói sự thật một cách chân thành thay vì chính trị đúng đắn, bạn có thể đôi khi đồng cảm với Kanye. Bạn có thể cảm thấy những cảm xúc tương tự với cùng một sự đam mê.

Tôi không phải là người thích hợp để đưa ra ý kiến về những cơn thịnh nộ được gọi là của Kanye. Đã có người nói rằng tôi có thể phần nào chịu trách nhiệm cho điều đó. Có thể có chút sự thật trong đó. Tôi không chắc chắn. Nhưng tôi luôn là

một người nổi loạn. Dù đúng hay sai, tôi luôn nói thẳng ý kiến của mình. Tôi luôn giảng dạy về việc đứng lên vì những gì bạn tin là sự thật. Và Kanye làm như vậy. Đó cũng là cách bố cậu ấy đã làm khi cảm thấy cần phải bày tỏ sự thật của mình.

Liệu tôi có tin rằng mỗi lời của Kanye đều là sự thật phổ quát hay cậu ấy đúng mỗi khi nói không? Chắc chắn là không. Sẽ thật nực cười nếu nghĩ như vậy. Thực tế, chúng tôi thường có những quan điểm khác nhau nhiều hơn một số người nghĩ. Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc tôi hỗ trợ cậu ấy hoàn toàn. Tôi không ngồi đây hỗ trợ Kanye vì tôi nghĩ cậu ấy luôn đúng. Tôi hỗ trợ cậu ấy vì cậu ấy là con trai tôi và đang làm những việc tích cực trên thế giới. Việc cậu ấy mắc lỗi và nói những điều tôi không đồng ý là điều hiển nhiên. Đôi khi tôi hoàn toàn không đồng ý. Và khi Kanye nói hoặc làm điều gì đó mà tôi nghĩ là sai, tôi sẽ nói cho cậu ấy biết — thường là ngay lập tức. Tôi có thể không công khai làm vậy, nhưng Kanye biết khi nào tôi không hài lòng với những gì cậu ấy đã nói hoặc làm. Tôi nghĩ cậu ấy vẫn lắng nghe phần lớn thời gian. Tôi biết, như tất cả chúng ta, cậu ấy vẫn đang trưởng thành.

Người ta nói Kanye là một thiên tài sáng tạo. Tôi đồng ý với điều đó. Điều đó được thể hiện trong âm nhạc, thiết kế và đạo diễn của cậu ấy. Dĩ nhiên, thế giới biết đến cậu ấy nhiều nhất qua âm nhạc. Nhưng cậu ấy đổ trái tim vào mọi thứ mình làm. Và với sự đam mê đó, cậu ấy thể hiện bản thân theo nhiều cách khác nhau. Sự đam mê cậu ấy có khi tạo ra âm nhạc hoặc vẽ tranh cũng chính là sự đam mê khi cậu ấy đưa ra những tuyên bố như “George Bush không quan tâm đến người da đen” hoặc “Tôi đáng lẽ phải thắng giải đó.” Đó là đam mê. Và tôi sẽ không bao giờ kìm hãm điều đó.

Về các buổi lễ trao giải, tôi hoàn toàn hiểu sự tức giận và thất vọng của Kanye. Đã có những lúc cậu ấy bị dẫn đến nghĩ rằng mình sẽ nhận được một giải thưởng nhất định chỉ để đến nơi và không nhận được nó. Điều đó khiến cậu ấy nghĩ rằng chương trình là một cuộc trình diễn để thu hút sự chú ý. Tôi nghĩ ngờ rằng sự ghê tởm của cậu ấy đối với những gì cậu ấy nghĩ là không thực hoặc không công bằng khiến cậu ấy có suy nghĩ “Tôi sẽ cho họ xem một màn trình diễn.” Giải thưởng không dựa trên doanh số bán đĩa hoặc sự xuất sắc. Tất cả đều rất chính trị. Trong trường hợp MTV European Music Awards, tôi tin chắc rằng Kanye xứng đáng với video của năm. Vì vậy, khi cậu ấy lên sân khấu và nói những gì cậu ấy đã nói, tôi hiểu. Đó không phải là khoảnh khắc tôi tự hào nhất, nhưng tôi hiểu.

Tại sao phải ngồi đó, mỉm cười và vỗ tay khi bạn thực sự cảm thấy mình bị cướp mất? Tôi ghét sự khiêm tốn giả tạo. Tôi không ủng hộ điều đó. Có nhiều điều để nói về việc là một người thua cuộc lịch sử, nhưng triết lý của tôi luôn là “Cho tôi thấy một người thua cuộc tốt và tôi sẽ cho bạn thấy một người thua cuộc.” Mặc dù đôi khi việc im lặng là khôn ngoan và thích hợp — có những điều thực sự tốt hơn khi không nói ra — nhưng việc trung thực và cởi mở về cảm xúc của bạn không phải là điều xấu. Tôi không thích những bình luận của Kanye, tôi không vỗ tay cho nó, tôi không thấy nó thú vị. Nhưng tôi hiểu.

Tôi nhớ mình đã rất tức giận khi Kanye không thắng giải. Cậu ấy đã được đề cử giải Nghệ sĩ mới xuất sắc nhất tại American Music Awards. Cậu ấy thua Gretchen Wilson, một ca sĩ nhạc đồng quê xuất sắc. Nhưng không có cách nào cô ấy đã có ảnh hưởng đến ngành công nghiệp âm nhạc và thể loại của cô ấy như Kanye đã có. Dĩ nhiên, điều đó không quan trọng, nhưng tôi chưa bao giờ nghe thấy cô ấy trước khi cô ấy nhận giải. Khi thông báo kết quả, tôi gần như không tin vào tai mình. Kanye vừa biểu diễn xong. Sau chương trình, khi cậu ấy đi làm báo chí, tôi đã đi cùng và cũng thất vọng như cậu ấy. Thú thật, tôi cũng không im lặng về điều đó.

Tôi nghĩ nếu Kanye thắng giải và ai đó lên sân khấu và bày tỏ sự tức giận, tôi sẽ có vấn đề với điều đó. Nhưng nếu họ thực sự cảm thấy mình xứng đáng hơn Kanye, tôi sẽ tôn trọng cảm xúc của họ. Chúng ta đang đối phó với cảm xúc con người. Những cảm xúc thật, thô, chân thật.

Lần đầu tiên Kanye thể hiện cảm xúc khi thua là khi cậu ấy bảy tuổi. Cậu ấy thường tham gia các cuộc thi tài năng và cậu ấy đã biểu diễn một tiết mục giả làm Stevie Wonder. Cậu ấy mặc tóc giả, kính râm và thậm chí đi lại như Stevie. Hát nhép bài "I Just Called to Say I Love You," cậu ấy cảm thấy mình là ngôi sao của chương trình. Cậu ấy đã luyện tập bài hát đó trong nhiều tuần để làm cho nó hoàn hảo.

Vào ngày biểu diễn, người phụ trách âm nhạc đã dừng bài hát trước khi Kanye kết thúc. Cậu ấy chưa đến phần yêu thích nhất của bài hát, "No New Year's Day..." Cậu ấy đứng đó một lúc, sững sốt. Cậu ấy muốn hoàn thành bài hát của mình. Cuối cùng, khi thấy rằng âm nhạc không trở lại, cậu ấy đã rời khỏi sân khấu. Cậu ấy không thắng. Sau hậu trường, cậu ấy là một cậu bé rất thất vọng. Cậu ấy không thể tin rằng ai đó lại dám cắt bài hát của cậu trước khi cậu ấy kết thúc phần biểu diễn của mình.

"Tôi chưa xong!" cậu ấy cứ lặp đi lặp lại trong chuyến đi về nhà.

"Tôi biết, Kanye. Đó là một lỗi lầm. Sẽ có một cuộc thi tài năng khác vào năm sau," tôi nói với cậu ấy.

"Họ đã không hoàn thành bài hát của tôi," cậu ấy nói. "Tôi có thể đã thắng!"

"Con sẽ thắng trong lần sau," tôi nói.

Cuối cùng, cậu ấy đã vượt qua điều đó. Cậu ấy trở lại vào năm sau và thắng. Thực ra, cậu ấy đã thắng mỗi năm sau đó cho đến khi cuộc thi tài năng trở thành một chương trình tài năng đơn thuần, vì vậy không ai phải thua cuộc. Tôi thích tinh thần của cậu ấy sau khi thất bại. Cậu ấy không để một chút khó khăn làm cậu ấy nản lòng. Cậu ấy dùng nó như là động lực để trở lại tốt hơn.

Mọi người đều biết Kanye rất không hài lòng khi cảm thấy mình thua một cách bất công. Và mặc dù tôi thất vọng khi cậu ấy không thắng đôi khi, tôi thừa nhận

rằng có thể điều đó giúp cậu ấy trở thành một người thua cuộc lịch sự hơn — ngay cả khi cậu ấy cảm thấy mình bị cướp mất. Tuy nhiên, cậu ấy sẽ dùng trải nghiệm đó để làm điều gì đó vĩ đại hơn. Kanye ghét thua. Cậu ấy ghét đứng thứ hai. Đó chỉ là cách cậu ấy được lập trình.

Với tư cách là mẹ của cậu ấy, tôi hỗ trợ cậu ấy vô điều kiện vì cậu ấy sẽ học hỏi từ trải nghiệm đó. Nó sẽ giúp cậu ấy trưởng thành hơn, và cuối cùng, cậu ấy sẽ tìm cách vượt qua nó. Đó là điều phân biệt thành công với thất bại — khả năng vượt qua khó khăn và sử dụng khó khăn đó để trở nên mạnh mẽ hơn.

Tất cả những điều này tôi nói trong bối cảnh hỏi câu hỏi “Có phải chúng ta thấy sự kiêu ngạo hay sự tự tin trong một Kanye quyết tâm, mạnh mẽ và biểu cảm?” Dù có ý kiến của người khác, tôi nói đó là sự tự tin. Đó là sự tự tin mà bạn phát triển khi bạn bị thử thách hoặc tự thử thách mình để trở thành người tốt nhất.

Tôi luôn đặt ra kỳ vọng cao cho Kanye. Đó không phải là điều tôi cần phải nói với cậu ấy. Đó chỉ là điều đã được hiểu. Và đó không phải là loại áp lực mà một số bậc phụ huynh đặt lên con cái của họ, nơi mà những đứa trẻ muốn nhảy xuống từ một tòa nhà chỉ vì bị điểm B. Tôi nghĩ đó là không lành mạnh.

Tôi chưa bao giờ đặt bất kỳ kỳ vọng nào cho Kanye mà tôi không tin rằng cậu ấy có thể đạt được và vượt qua. Luôn rõ ràng rằng cậu ấy có thể trở thành bất cứ điều gì cậu ấy muốn, vì vậy tôi muốn đảm bảo rằng cậu ấy không có bất kỳ lý do nào để không hoàn thành một việc gì đó. Sự tiếp xúc, hỗ trợ, khuyến khích, phản hồi, khen ngợi, và dành nhiều thời gian chất lượng với Kanye đã dẫn đến, tôi tin, không phải một người kiêu ngạo mà là một người tự tin — một người tin tưởng vào chính mình rất lớn.

Để tin tưởng vào chính mình, Kanye cần phải biết mình là ai. Nếu không, cậu ấy có thể tin vào một bản ngã giả tạo, một ảo tưởng từ trí tưởng tượng của mình. Vì vậy, tôi đã chủ động giải quyết vấn đề này. Là một giáo viên, tôi luôn đặt câu hỏi này cho học sinh của mình: Bạn là ai? Tất nhiên, tôi cũng đã đặt câu hỏi đó cho con trai của mình. Tôi lần đầu tiên đối mặt với câu hỏi này trong bài luận “Who Am I” của Marya Marines. Tôi đã dạy bài luận này trong suốt gần ba mươi năm ở các lớp viết luận đầu tiên của mình và cũng sử dụng nó trong việc nuôi dạy Kanye. Nó đặt ra một trong những câu hỏi quan trọng nhất mà chúng ta có thể hỏi, câu hỏi về bản ngã của chúng ta.

Tôi không nhớ chính xác đoạn mở đầu, nhưng nó đại khái như sau:

“Bạn là ai? Không phải bạn cùng nhau, mà là bạn đơn lẻ? Khi nào nó bắt đầu — cuộc hành trình dài ngày vào bản ngã? Khi nào bạn bắt đầu biết rằng bạn là độc đáo, tách biệt, đơn độc? Chúng ta đến từ đâu đó. Không chỉ từ những hạt giống của cha mẹ chúng ta và bụng mẹ của chúng ta — mà từ một dòng dõi dài của tổ tiên trước chúng ta. Thời gian phát hiện bản thân là khác nhau đối với từng người. Một số rất ít tìm thấy bản thân từ sớm trong cuộc đời. Đối với những người khác, sự phát hiện đến muộn hơn. Nhưng đối với hầu hết, và đó là những người đáng tiếc, sự phát hiện bản thân không bao giờ đến.”

Thông điệp sâu sắc này, mặc dù không được trình bày ở đây nguyên văn, vẫn là một trong những điều quan trọng mà chúng ta có thể suy ngẫm. Bài luận tiếp tục thách thức chúng ta suy nghĩ về câu hỏi về bản ngã của chúng ta. Tôi tin rằng tất cả các bậc phụ huynh nên đặt câu hỏi này cho con cái của họ vào một thời điểm nào đó. Tôi đã hỏi câu hỏi này với Kanye khi cậu ấy mười hai tuổi. Tôi không muốn cậu ấy trở thành một trong những người đáng tiếc. Cậu ấy trả lời một cách rõ ràng, không bằng lời nói mà qua hành động của mình.

Tôi không ngồi xuống và bảo cậu ấy, "Con phải là người giỏi nhất." Tôi chỉ luôn nghĩ rằng cậu ấy đã như vậy. Tôi tin rằng điều này đã củng cố sự tự tin và nhiệt huyết của cậu ấy trong tất cả những gì cậu ấy làm. Và với bản tính cạnh tranh và quyết tâm của cậu ấy, tất cả đều ổn. Tôi đã thấy điều đó ở cậu ấy khi cậu ấy mới bảy tháng tuổi, cậu ấy đã quyết tâm ra khỏi cũi và tự do, ngay cả khi cậu ấy phải bị thương — điều đó không bao giờ ngăn cản cậu ấy. Và cậu ấy đã tiếp tục đấu tranh để làm những gì cậu ấy muốn làm từ đó. Tôi nghi ngờ rằng cậu ấy sẽ luôn như vậy.

Kanye có phải là một nghệ sĩ kiêu ngạo như một số người nghĩ không? Chà, sự kiêu ngạo thì tùy thuộc vào người cảm nhận.

Những chiếc áo hồng và cặp

Tôi không biết mình đã nói bao nhiêu lần rồi. "Kanye, kéo quần lên!" Có lẽ đã phải đến cả nghìn lần. Cuối cùng, tôi bỏ cuộc. Cậu ấy thường nói, "Nhưng, mẹ, đó là phong cách."

Tôi không hiểu làm thế nào mà quần không bị rơi xuống đến mắt cá chân. Thật kỳ diệu về mặt vật lý khi chúng chỉ treo thấp đủ để không rơi xuống. Tất cả các bạn của cậu ấy đều mặc như vậy. Tôi tự hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu họ bị đuổi theo và phải chạy trốn. Nhưng nếu bạn muốn làm người nổi bật, đó là cách bạn mặc quần. Và Kanye không phải là ngoại lệ. Ít nhất là ban đầu.

Kanye bắt đầu mặc quần như vậy khi cậu ấy khoảng mười lăm tuổi. Đó là khi Scotty và tôi ly thân và Kanye và tôi chuyển đến Tinley Park. Scotty sẽ không cho phép cậu ấy mặc quần như vậy, không dù chỉ một phút. Tôi cũng không muốn cho phép điều đó. Nhưng sau một thời gian...

Bạn học cách chọn những trận chiến của mình. Chừng nào quần của cậu ấy không thực sự rơi xuống mắt cá chân, và chừng nào các quy tắc khác tôi đã đặt ra vẫn được tuân thủ, tôi sẽ không phản nản. Chúng tôi đã đạt được một thỏa thuận. Cậu ấy có thể mặc quần thấp, nhưng không thấp đến mức như tôi đã thấy ở một số bạn của cậu ấy. Họ gần như không thể đi lại được mà không làm rơi hoàn toàn quần của mình.

Tôi không thể hiểu được xu hướng mới này. Nó có vẻ ngớ ngẩn. Và Kanye có tất cả các lý do cho việc tại sao quần thấp là cần thiết.

"Con có cái mông to, mẹ ời," cậu ấy nói. "Con phải mặc quần thấp như thế này để không làm cho nó trông to quá."

Nhưng ngày đó cuối cùng đã đến, cảm ơn Chúa, khi Kanye quyết định có phong cách riêng của mình. Cậu ấy ngừng mặc quần thấp và ngừng mặc những chiếc áo sơ mi XXXL nuốt chửng cậu ấy. Tôi đã mua tất cả quần áo của Kanye cho đến khi cậu ấy vào lớp bốn. Và cậu ấy không có vẻ gì là khó chịu với điều đó. Khi tôi nhìn lại một số bức tranh của cậu ấy trong những ngày đầu, rõ ràng là cả hai chúng tôi đều nghĩ về điều gì đó khác ngoài thời trang.

Dù vậy, tôi nghĩ cậu ấy trông khá dễ thương trong những bộ đồ tôi mua cho cậu ấy. Tôi đặc biệt thích chiếc áo khoác của Miami Dolphins mà tôi đã mua cho cậu ấy khi cậu ấy hai tuổi. Cậu ấy trông đẹp trong những màu pastel ngay từ khi đó. Chúng là pastel, nhưng vẫn đậm và không trông nữ tính chút nào. Màu xanh lam và cam của Dolphin thực sự nổi bật trên Kanye. Tôi đã cho cậu ấy mặc áo đó suốt thời gian. Nó trông đẹp với quần jeans xanh và đôi Hush Puppies của cậu ấy.

Nhưng một số bức tranh kể một câu chuyện khác. Chiếc áo len xanh và đỏ mà tôi phối với quần corduroy nâu khi Tony, bạn trai của tôi lúc đó, đưa chúng tôi đến triển lãm ô tô tại McCormick Place không thể coi là thời trang. Bộ đồ đó thật tồi tệ và tôi có những bức ảnh chứng minh điều đó. Nó trông như thể tôi đã mua từ Goodwill. Có thể là chúng tôi đã vội vã ngày hôm đó. Nhưng cũng có thể tôi đã mua từ một cửa hàng quần áo đã qua sử dụng. Im lặng mà nói, tôi yêu thích món hời. Tôi không thường xuyên lui tới các cửa hàng Goodwill, nhưng tôi đã đến Uniques nhiều lần hơn một chút. Tôi thường đi vào các tối thứ Hai khi mọi thứ giảm giá một nửa. Tôi yêu mua sắm ở những nơi mà mọi thứ trong cửa hàng đều phải chăng. Tôi sẽ gom lại một giỏ hàng đầy những món đồ có thể chỉ mặc một lần sau khi mang về nhà. Dù sao, hóa đơn của tôi thường không quá bốn mươi đô la. Tôi nghĩ rằng đó là tốt hơn nhiều so với việc đi đến Kmart địa phương và mua một nửa số đồ với giá gấp đôi, chưa kể đến vấn đề chất lượng.

Tôi đã kéo Kanye đi cùng tôi một vài lần và cậu ấy ghét điều đó. Nhưng không sao, không khi cậu ấy còn là một đứa trẻ nhỏ. Tôi là người phải bỏ tiền ra với mức lương của một giáo viên. Và ở độ tuổi năm, sáu, và bảy, ai mà quan tâm liệu quần áo đến từ Macy's hay Second Time Around? Sau khi cậu ấy lớn lên và bước vào tuổi dậy thì, mọi việc mua sắm tôi làm ở các cửa hàng đồ cũ chỉ dành cho tôi. Là một đứa trẻ điển hình, Kanye muốn quần áo của mình phải mới và mang thương hiệu. Tôi sẽ không bao giờ quên ngày cậu ấy lần trốn quanh các lối đi trong Payless vì cậu ấy nghĩ rằng có thể có ai đó nhìn thấy mình.

Tôi đoán một phần là do tôi đã góp phần vào sự say mê thương hiệu của cậu ấy. Tôi đã mua cho cậu ấy đôi giày Air Jordans đầu tiên khi cậu ấy mười tuổi. Cậu bé nào không yêu thích Michael Jordan vào thời điểm đó? Và có một đôi Jordans giá sáu mươi lăm đô la là điều đặc biệt. Tôi đã mua chúng ở Hyde Park tại một cửa hàng giày chuyên bán giày cho trẻ em. Họ có tất cả các kiểu dáng và thương hiệu mới nhất—PF Flyers, Keds, Converse, bạn đặt tên nó đi. Nhưng không gì có thể so sánh với Air Jordans. Không gì cả.

Vào thời điểm đó, sáu mươi lăm đô la là một số tiền khá lớn để trả cho một đôi giày trẻ em. Ngay cả hôm nay, đó là một số tiền đáng kể cho một đôi giày mà đứa trẻ sẽ outgrow trong vài tháng. Nhưng tôi không nghĩ ngợi nhiều về điều đó. Tôi sẽ tiết kiệm ở những chỗ khác, trên những thứ khác, để khi có thứ gì đó đặc biệt cần mua, tôi có thể vay từ Peter để trả cho Paul và mua nó. Tôi không hy sinh việc mua sách cho Kanye, hay một chiếc máy tính, hay bất cứ điều gì tôi nghĩ quan trọng hơn giày thể thao. Nhưng cậu ấy là một đứa trẻ ngoan. (Tình nghịch, nhưng ngoan). Miễn là cậu ấy làm những gì cậu ấy cần làm và kiếm được thứ mình muốn, tôi sẵn sàng mua cho cậu ấy những gì cậu ấy muốn, và cậu ấy muốn những đôi Jordans đó. Tôi chỉ cần tìm một cách, thế thôi.

Kanye đã muốn trở thành một nhà thiết kế thời trang khi cậu ấy học lớp bốn. Nhưng cậu ấy vẫn tập trung vào việc vẽ và viết rap. Khi Kanye khoảng mười một hoặc mười hai tuổi, cậu ấy đã trở nên rất chú ý đến cách ăn mặc của mình. Đó là lúc cậu ấy bắt đầu tự giặt đồ. Một ngày nọ, cậu ấy muốn mặc một bộ đồ cụ thể nhưng nó chưa được giặt. Cậu ấy không hài lòng và tôi cũng không cảm thấy ổn với điều đó. Tôi có rất nhiều việc phải làm hàng ngày. Tôi không thể chen vào lịch trình bận rộn của mình để đảm bảo Kanye có một bộ đồ cụ thể sạch vào một ngày cụ thể. Cậu ấy có quần áo sạch—dù không phải là những gì cậu ấy muốn mặc. Giờ đây, khi cậu ấy đã trở thành Mr. Style Guru, mọi thứ phải theo cách của cậu ấy sao? Tôi không nghĩ vậy.

Tôi nhớ rõ ngày tôi nói với Kanye rằng nếu cậu ấy muốn có điều đó, cậu ấy cần phải tự giặt đồ của mình. Ngày hôm đó, cậu ấy bắt đầu làm việc đó, và từ đó trở đi, cậu ấy đã làm rất tốt trong việc giặt và ủi quần áo của mình. Ông của cậu, Buddy, thậm chí đã dạy cậu cách ủi cổ áo sơ mi và cách thắt cà vạt.

Tôi đã đưa cho Kanye hai trăm đô la để mua sắm đồ dùng cho mùa trở lại trường một mùa hè và cậu ấy quay lại với một chiếc quần jeans và hai cái áo. Tôi đã bị sốc! Cậu ấy đang học lớp tám. Với hai trăm đô la, tôi có thể mua ít nhất bốn chiếc quần và bốn cái áo, một số đôi tất phù hợp và có thể là một đôi giày. Nhưng cậu ấy quay lại với một chiếc quần jeans và hai cái áo và nghĩ rằng điều đó là ổn. Chúng tôi thường mua sắm tại Marshall's, nơi bạn có thể tìm thấy các thương hiệu thiết kế với giá giảm. Kanye chắc chắn không mua sắm ở Marshall's ngày hôm đó.

Tôi rất tức giận, tôi đã từ chối đưa cho cậu ấy thêm tiền, không phải rằng còn nhiều tiền để cho. Nhưng cậu ấy hài lòng với những món đồ ít ỏi mà cậu ấy đã mua. Cậu ấy vui hơn với những chiếc quần jeans và hai cái áo đó hơn là với gấp bốn lần số lượng. Đó là khi tôi biết cậu ấy đánh giá cao chất lượng hơn số lượng. Và mặc dù tôi không hài lòng với việc cậu ấy không mua được nhiều hơn với số tiền tôi đã đưa cho cậu ấy, tôi vẫn tôn trọng lựa chọn của cậu ấy một cách miễn cưỡng.

Ban đầu, Kanye dành nhiều thời gian và quan tâm đến nghệ thuật và âm nhạc hơn là quần áo. Nhưng một khi cậu ấy phát hiện ra quần áo, giống như một ánh sáng bật lên trong cậu ấy và cậu ấy đã đổ cùng năng lượng mà cậu ấy đã đặt vào

nghệ thuật và âm nhạc vào việc phối đồ và ăn mặc đẹp. Điều đó đến một cách tự nhiên. Khi Kanye và các bạn của cậu chuẩn bị cho một buổi biểu diễn tài năng hoặc một sự kiện khác và họ cần "một kiểu dáng", Kanye sẽ là người đứng đầu, phụ trách quyết định phong cách đó sẽ như thế nào.

Ban đầu, phong cách của cậu ấy là phải phối hợp. Mọi thứ phải đồng bộ—quần đen, áo đen, áo khoác đen. Đó là những gì nhóm của cậu, Quadro Posse, đã mặc khi họ giành giải nhất trong buổi biểu diễn tài năng ở trường. Bốn người trong nhóm thực hiện một điệu nhảy và đều mặc giống nhau—không hoàn toàn giống hệt nhau—nhưng giống nhau trong trang phục đen của họ, đến cả đôi giày đen. Đôi giày cũng phải hoàn hảo. Đó là một trong những điều Kanye chú trọng. Đến hôm nay, cậu ấy luôn nói với tôi rằng đôi giày hoàn thiện một bộ đồ.

"Bạn có thể phá hỏng một bộ đồ tuyệt vời bằng đôi giày," cậu ấy sẽ nói. Kanye trở thành nhà tạo mẫu của tôi khi cậu ấy mười lăm tuổi. Cậu ấy sẽ phê bình bất cứ thứ gì tôi mặc khi tôi có việc ra ngoài. Đôi khi cậu ấy nhẹ nhàng. Đôi khi, cậu ấy thật tàn nhẫn. Một lần cậu ấy thậm chí đã nói rằng cậu ấy sẽ từ bỏ tiền tiêu vặt của mình nếu tôi đi đến Jenny Craig. Tôi đoán tôi trông khá mập trong chiếc váy tôi mặc. Tôi không cảm thấy bị xúc phạm, dù sao. Tôi không coi đó là điều cá nhân. Và tôi không đi đến Jenny Craig—ít nhất là không ngay lúc đó.

Kanye luôn có một số lời khuyên về cách mọi thứ hoặc ai đó có thể trông đẹp hơn. Cậu ấy là một người có tư duy hình ảnh và luôn như vậy. Cậu ấy có thể hơi thẳng thắn đôi khi, nhưng cậu ấy luôn muốn thấy mọi người trông đẹp nhất, đặc biệt là những người cậu ấy gần gũi.

Ngày nay, Kanye thích được bao quanh bởi những người có phong cách, những người biết cách ăn mặc. Tôi nghĩ Don C., Ibn, Leonard, John-John và tất cả các thành viên khác của nhóm sẽ bị sa thải ngay nếu họ không ăn mặc "tươi mới." Nếu không, họ chắc chắn sẽ bị trêu chọc đến chết. Tội nghiệp Really Doe thực sự bị chỉ trích vì mang những đôi giày mà Kanye và hầu hết các chàng trai khác nghĩ là kém.

Khi tất cả chúng tôi cùng nhau mua sắm, dù là ở Los Angeles, New York hay thậm chí là Nhật Bản, và ai đó thấy một đôi giày không đạt yêu cầu, chúng tôi sẽ nói rằng đó là của Really Doe.

"Really Doe để giày của mình ở đây!" ai đó sẽ hét lên.

Tôi không biết Really Doe (Warren) có thiếu hụt gu thẩm mỹ về giày từ đâu, nhưng có vẻ như anh ấy không bị ảnh hưởng bởi những lời trêu chọc. Anh ấy có làn da dày. Tôi cũng thỉnh thoảng bị trêu chọc. Ngay khi tôi nghĩ mình đã chọn được một thứ gì đó thực sự tươi mới, Kanye hoặc Don C. hoặc Ibn (John-John thường không tham gia vào việc này khi liên quan đến tôi) sẽ đưa ra một lời nhận xét kiểu Really Doe. Hoặc họ có thể chỉ lắc đầu từ chối.

Kanye rất đam mê thời trang, đến mức mua sắm trở thành một thói quen không thể thiếu trong cuộc sống của cậu ấy. Có thể nói cậu ấy là một tín đồ mua sắm chính hiệu. Khi không bận rộn làm việc trong studio, cậu ấy sẽ luôn tìm cách đi mua sắm. Nếu không có thời gian, cậu ấy sẽ cử người khác đi lấy những món đồ mà mình muốn.

Thời gian qua, khi đi mua sắm cùng Kanye và các bạn của cậu ấy, tôi bắt đầu nghĩ rằng bạn cần phải có nhiều tiền mới có thể ăn mặc đẹp. Nhưng chính Kanye đã làm tôi thay đổi suy nghĩ này. Mặc dù cậu ấy có nhiều tiền hơn hầu hết mọi người, cậu ấy vẫn chỉ ra cho tôi rằng có nhiều người không có nhiều tiền nhưng vẫn luôn ăn mặc đẹp. Họ biết cách phối đồ phù hợp với bản thân và biết cách mặc nó. Tôi rất vui vì cậu ấy đã chỉ cho tôi điều đó để tôi có thể chia sẻ với người khác.

Bạn không cần phải tiêu tốn cả gia tài để ăn mặc đẹp! Bạn có thể học hỏi về thời trang và đi thẳng đến Marshall's hay các cửa hàng outlet để mua sắm với giá rẻ hơn rất nhiều. Đây không phải là tin mới đối với nhiều người, nhưng với tôi thì lại là một điều mới mẻ. Tôi đã từng mua sắm ở Marshall's và các cửa hàng tương tự từ khi Kanye còn là thanh thiếu niên mà vẫn không nắm bắt được điều này. Không quan trọng bạn mua sắm ở đâu, bạn có thể mua sắm ở Gucci hay Louis Vuitton nhưng vẫn không có phong cách. Điều quan trọng là bạn mua gì và cách bạn phối đồ như thế nào.

Một mẹo nữa là đừng mua chỉ vì món đồ đó đang giảm giá. Nếu bạn không yêu thích nó hoặc cảm thấy nó không đủ chất lượng, hãy để nó lại trên kệ. Đó là điều hiển nhiên, nhưng nhiều khi tôi vẫn mua những món đồ chỉ vì giảm giá tốt. Đó là cách dẫn đến việc có một tủ quần áo đầy những món đồ bạn không bao giờ mặc hoặc phong cách kém hấp dẫn. Tôi đã học được những mẹo này từ Kanye, và phải thừa nhận rằng tôi nhận được nhiều lời khen về trang phục của mình hơn bao giờ hết.

Thời trang vẫn là một phần quan trọng trong cuộc sống của Kanye. Cậu ấy yêu thích nó. Cậu ấy đã mang tình yêu đó vào âm nhạc hip-hop, không muốn trông giống như những rapper khác và đã có một sự thay đổi rõ rệt trong cách ăn mặc. Khi Kanye lần đầu tiên bước vào Roc-A-Fella, mọi người đã nhìn cậu ấy với ánh mắt kỳ lạ vì cậu ấy không mặc áo thể thao rộng thùng thình. Ngay cả trước khi album *College Dropout* phát hành, Kanye đã có một phong cách hoàn toàn khác biệt trong cách ăn mặc. Áo thể thao rộng đã nhường chỗ cho áo vest, và quần rộng thùng thình được thay thế bằng những chiếc quần YSL ấn tượng. Khi *College Dropout* ra mắt, người ta bắt đầu sao chép phong cách preppy của cậu ấy—những chiếc áo Polo màu hồng, quần kaki và jeans vừa vặn, balo Louis Vuitton. Không rapper nào đã ra khỏi khuôn khổ như vậy. Ai có thể tưởng tượng rằng điều đó lại thành công?

Áo vest, áo Polo và cả kính mát đã tạo ra một tuyên ngôn thời trang và người hâm mộ đã yêu thích nó. Benaë, người đã tết tóc cho tôi trước khi tôi rời Chicago, có một đứa con trai mười tuổi, Akayade, rất yêu thích áo vest vì Kanye

West đã mặc chúng. Một ngày nọ, cô ấy đã tìm thấy một chiếc áo Ralph Lauren giảm giá tới 80%, và lại còn được giảm thêm ở quầy thanh toán. Cô ấy nhanh chóng mua chiếc áo đó. Đó là kích cỡ hoàn hảo, và bạn chưa bao giờ thấy một đứa trẻ nào vui mừng đến vậy khi nhận được chiếc áo đó. Hãy tưởng tượng một đứa trẻ mười tuổi lại vui mừng với một chiếc áo vest. Cậu bé gọi đó là áo "Kanye West". Mỗi khi mặc chiếc áo đó, cậu cảm thấy mình gần gũi với Kanye West hơn. Nếu Benae cho phép, Akayade có thể đã mặc chiếc áo đó mỗi ngày—kết hợp với áo phong Kanye West của mình.

Những món đồ vừa vặn và theo phong cách preppy không phải là tất cả những gì Kanye mang đến cho thời trang rap. Cậu ấy còn mang theo cả balo Louis Vuitton. Cậu ấy trở thành một người dẫn đầu với balo Louis Vuitton và các món đồ Louis khác mà cậu ấy mặc. Một số người có thể đã làm điều đó trước đây, nhưng có vẻ như balo đó, cùng với tất cả những món đồ khác—như quần áo preppy, không phải là một cựu tội phạm, hay hát về súng và giết chóc—đã tạo nên một dấu ấn. Cậu ấy là rapper đầu tiên nổi bật với phong cách balo. Cậu ấy đã thay thế balo bằng vài kaki xanh lá cây bằng những chiếc balo Gucci hoặc Louis Vuitton và thay vì đựng sách vở, cậu ấy đựng nhạc của mình.

Nhiều bà mẹ đã nói với tôi về ảnh hưởng của Kanye đối với con cái họ trong việc ăn mặc. Họ nói rằng quần rộng thùng thình đang dần được mặc cao hơn, và những chiếc áo thể thao khổng lồ đang nhường chỗ cho áo Polo và áo kiểu Polo. Ralph Lauren (và những thương hiệu tương tự) đã bán được nhiều áo Polo hơn trong khu phố hơn bao giờ hết, nhờ vào việc Kanye đã làm cho Polo trở thành một từ khóa phổ biến. Đây là một thời kỳ mới trong hip-hop—không chỉ với nhạc hay hơn và lời bài hát ý thức hơn, mà còn với những bộ đồ "fresh-to-death" nữa.

Hiện tại, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về Kanye với dòng thời trang sắp ra mắt của cậu ấy: Pastelle. Đây là một dòng thời trang cao cấp dành cho những người yêu thích sự tinh tế và khá elitist. Nó sẽ có màu sắc đẹp (thực ra là các sắc thái pastel), thiết kế đơn giản và chất lượng cao. Đó là những món đồ mà Kanye sẽ mặc và mua cho chính mình.

Nhớ thời kỳ mà đàn ông không thể mặc màu hồng? Giờ đây, không có gì thời trang hơn cho một số rapper là một chiếc áo Polo màu hồng thanh lịch.

Một trong những điều khó khăn nhất với tôi hiện nay là chọn quà cho Kanye. Cậu ấy rất cầu kỳ và biết rõ những gì mình muốn. Giáng sinh năm 2005, tôi đã rất đau đầu để nghĩ ra món quà nào cho cậu ấy. Bạn sẽ tặng gì cho con khi nó đã có mọi thứ hoặc có thể dễ dàng có được chúng? Không phải vấn đề tiền bạc. Kanye luôn bảo tôi mua cho cậu ấy một món quà nhỏ.

Dù là nhỏ hay không, tôi muốn món quà đó phải đặc biệt, điều mà cậu ấy thực sự thích. Ngay khi tôi sắp từ bỏ việc suy nghĩ và định vào Best Buy mua thẻ quà tặng (Kanye rất mê nhạc và phim, nên tôi không thể sai lầm với thẻ quà tặng), tôi tình cờ trò chuyện với Don C. Tôi đang đứng trong cửa hàng Louis Vuitton

chờ thanh toán khi Don nói với tôi rằng Kanye đã nói về những chiếc kính mát triệu phú mà Louis vừa ra mắt. Hầu như không ai có chúng.

Donna, người phụ nữ rất phong cách thường giúp chúng tôi khi mua sắm ở Louis Vuitton tại Beverly Hills, đã giúp tôi mua những chiếc kính triệu phú từ Pháp. Tôi gần như phải vắt kiệt ngân sách để làm việc đó, nhưng phản ứng của Kanye khi nhận được món quà đó thực sự đáng giá. Tôi có thể thấy Kanye có thể phát triển một dòng kính mát riêng trong tương lai. Chắc chắn là cậu ấy đam mê thời trang không kém gì âm nhạc và hình ảnh của mình.

Kanye có được sự đam mê đó từ đâu? Chắc chắn là có yếu tố di truyền. Bố tôi rất yêu thích thời trang. Ông luôn thích ăn mặc lịch lãm và hiện nay, ở tuổi ngoài chín mươi, ông vẫn là một người ăn mặc rất đẹp. Tủ quần áo của ông đầy những bộ đồ đẹp, cùng với những chiếc mũ nửa và giày hai tông màu—đó là cách ông thường ăn mặc. Gia đình tôi rất coi trọng việc ăn mặc, và Kanye cũng không phải là ngoại lệ.

Tôi vui vì Kanye có niềm đam mê với quần áo. Khi cậu ấy mặc đồ đẹp, cậu ấy cảm thấy tự tin. Nhưng đó không chỉ là về quần áo. Điều quan trọng hơn là sự cân bằng. Nếu bạn trông tuyệt vời nhưng không có gì khác ngoài điều đó, thì có ý nghĩa gì? Tôi không bao giờ bị phiền lòng về việc Kanye mặc gì, miễn là nó đứng sau những gì cậu ấy đang đặt vào trí óc của mình.

Chê bai đồng tính: "Này, dừng lại!!"

"Tôi nghĩ trong cuộc sống hàng ngày của một người đàn ông da đen, chúng ta thường có thái độ thù địch với người đồng tính hơn là thiếu tôn trọng phụ nữ. Chúng ta có thể gọi một người đồng tính là 'fag' ngay trước mặt họ. Nhưng nếu chúng ta lại đến gần một người phụ nữ và nói 'Ai'ight, bitch!' thì chúng ta sẽ biết đó là sự thiếu tôn trọng.

Tôi nhớ cách đây năm năm, tôi đang ở một cửa hàng quần áo ở Greenwich Village với bạn gái cũ của tôi. Tôi đã nói từ 'fag' khá lớn và có một số người đồng tính ở trong cửa hàng. Bạn gái tôi đã nói, 'Này, hãy bước vào thế kỷ mới đi.' Được rồi, mức độ nhận thức của tôi đã được nâng cao kể từ đó. Và tôi thực sự nghĩ rằng việc đứng lên bảo vệ quyền của người đồng tính còn can đảm hơn nhiều so với việc chỉ trích tổng thống.

Trong cộng đồng người da đen, ai đó có thể gán nhãn bạn là đồng tính và làm sụp đổ sự nghiệp của bạn. Nhưng đó là cách tôi cho thấy người da đen thực sự đang ở đâu ngày hôm nay, hoặc ít nhất là chúng ta cần phải như thế nào."

—KANYE
WEST



“Tôi luôn tham gia vào các hoạt động nghệ thuật tại nhà thờ hoặc trường học, và không phải là hiếm gặp khi gặp những người mà một số người cảm thấy là đồng tính. Trong một số trường hợp, điều đó đã được biết đến. Nhưng không ai nói gì cả. Dường như tất cả người đồng tính đều kín đáo vào thời điểm đó, ngoại trừ với nhau. Nhiều nhạc sĩ nam được cho là đồng tính, và nhìn lại bây giờ, nhiều người trong số họ có thể đã như vậy. Tôi cũng có một giáo viên thể dục ở trường mà một số người nói là đồng tính nữ. Cô ấy chỉ nhìn có vẻ thể thao với tôi. Dù sao đi nữa, mọi người chỉ bàn tán sau lưng—nhưng không bao giờ ác ý. Tôi chưa bao giờ nghe thấy ai bị công khai bị ngược đãi vì là đồng tính. Có lẽ đó là vì không ai công khai.

Tôi có thể đếm ít nhất mười người ngay bây giờ, có thể nhiều hơn, đã được biết là đồng tính khi tôi lớn lên. Một số người trong số họ là giáo viên ở trường trung học của tôi. Một số là người dẫn dắt dàn hợp xướng, nhạc sĩ, hoặc giám mục âm nhạc tại nhà thờ của tôi hoặc các nhà thờ khác mà chúng tôi ghé thăm. Điều đó không phải là vấn đề lớn, và có thể đó là một vấn đề lớn mà tôi chỉ không biết. Có thể đó là vấn đề lớn đối với những người đồng tính. Họ là những người phải chịu đựng các trò đùa về đồng tính và cười khi bên trong họ có thể đang đau đớn. Tôi chắc chắn rằng phải khó khăn khi không thể là chính mình.

Nhiều năm sau, tôi có một học sinh nói với tôi như vậy trong một bài luận cô ấy viết về đồng tính. Cô ấy vẫn còn trong tủ và không hài lòng về điều đó. Nhưng cô ấy nghĩ rằng gia đình cô ấy sẽ từ bỏ cô nếu cô ra khỏi tủ. Cô ấy vui mừng vì có một nền tảng để phát biểu. Trải nghiệm đã cho cô ấy sự can đảm để là chính mình. Mặc kệ những ai không thích điều đó. Nhưng đó là sau khi tôi đã trưởng thành và mở rộng tâm trí của mình.

Vì sự im lặng về vấn đề này xung quanh nhà tôi khi tôi lớn lên, tôi đã học cách yêu quý những người bạn đồng tính của gia đình và sợ hãi những người đồng tính mà tôi không biết. Sự thiếu hiểu biết không phải là hạnh phúc; nó nguy hiểm. Nguy hiểm đến mức tôi đã vào đại học với nỗi sợ hãi đối với bất kỳ người đồng tính nào mà tôi chưa quen biết trong một bối cảnh khác trước khi biết họ là đồng tính. Thật nực cười.

Năm đầu tiên ở đại học, có một cô gái trong khuôn viên trường bị đồn là đồng tính nữ. Tôi đã thấy cô ấy quanh campus nhưng không để ý nhiều. Tôi sống trong một ký túc xá với khoảng hai mươi người trên một tầng, với một phòng tắm ở cuối hành lang mà chúng tôi tất cả dùng chung. Một buổi tối, khi tôi đang trở lại phòng ký túc xá của mình, tôi thực sự cần đi vệ sinh. Tôi chạy xuống hành lang và vào phòng tắm thì thấy cô ấy, đang rửa mặt hoặc làm gì đó. Tôi không ở lại để tìm hiểu. Tôi chạy ra ngoài và không dùng phòng tắm.

Nhìn lại, tôi nhận ra tôi đã ngờ ngẩn như thế nào. Ngay cả khi tin đồn là đúng, cô ấy có thể làm gì với tôi? Có một giả định rằng tất cả người đồng tính chỉ nghĩ đến sex. Nhiều người không bao giờ nhìn thấy người đồng tính như một cá nhân có nhiều khía cạnh khác ngoài tính dục. Thật nực cười, nhưng đó là như vậy.

Trong cộng đồng người da đen khi tôi lớn lên, việc là đồng tính là điều đáng xấu hổ. Các nhãn mác đã giúp đảm bảo sự xấu hổ đó: queer, punk, funny. Đó là cách mọi người được mô tả. Tôi không nhớ ai đó ra mặt và nói, "Tôi là đồng tính. Cút đi!" Và tôi không trách họ. Người ta đã phải trải qua rất nhiều chỉ để là chính mình—và một số vẫn còn như vậy.

Khi lớn lên, tôi không hiểu khái niệm đồng tính. Khi bạn lớn lên trong nhà thờ, bạn nghĩ đó là một loại bệnh mà bạn có thể mắc phải hoặc chữa khỏi bằng đủ cầu nguyện. Nhưng khi tôi bắt đầu mở rộng tầm nhìn của mình và thực sự hiểu người khác, tôi đã hiểu. Cũng như một số người là dị tính, một số người là đồng tính. Đơn giản là vậy.

Một trong những điều giúp tôi thấy điều này là có những người trong đời tôi mà tôi yêu quý rất nhiều và tình cờ là đồng tính. Ban đầu, tôi giống như một người phân biệt chủng tộc trắng có một người bạn da đen nhưng không thể thấy rằng người bạn da đen của họ không phải là 'đặc biệt' hay một loại ngoại lệ nào đó.

Một người bạn của gia đình chúng tôi, một nghệ sĩ và nhạc sĩ xuất sắc, gần gũi với chúng tôi đến mức anh ấy được xem như là gia đình. Đối với chúng tôi, việc anh ấy là đồng tính không quan trọng. Anh ấy luôn được chào đón trong nhà của chúng tôi. Bạn tạo ra những ngoại lệ cho quy tắc. Quy tắc là không tốt để là đồng tính. Nhưng thực tế là có rất nhiều con người tốt đẹp và tuyệt vời là đồng tính. Và người bạn gia đình này là một trong số đó. Anh ấy đã giúp phá vỡ huyền thoại đó cho tôi.

Tôi có thể liệt kê các ví dụ khác. Tôi sẽ không làm vậy, vì thế giới vẫn còn tàn nhẫn và tôi không biết họ sẽ cảm thấy thế nào về việc tôi thảo luận về họ trong cuốn sách này. Có thể họ sẽ nói, "Không nên công khai mẹ thiên nhiên."

Tôi cảm ơn Chúa vì trước khi Kanye được sinh ra, tôi đã nhận ra việc thù ghét đồng tính là vô lý như thế nào—việc đánh giá người khác dựa trên tính dục của họ thật hẹp hòi biết bao. Tôi không muốn truyền đạt sự hẹp hòi đó cho cậu ấy. Nhưng quan điểm chống đồng tính đã ăn sâu vào tâm trí của hầu hết người Mỹ. Kanye không thể thoát khỏi nó. Nó quá phổ biến trong cộng đồng người da đen và hầu hết các cộng đồng khác. Ngay cả là một người luôn đi theo nhịp điệu của riêng mình, cậu ấy vẫn đã chỉ trích gay rất nhiều.

Trong hip-hop, việc bảo vệ quyền của ai đó là đồng tính thực sự bị châm chọc. Bạn không nghĩ đến việc thể hiện một quan điểm ủng hộ đồng tính. Bạn thậm chí không nên có một quan điểm như vậy. Thật hợp lý hơn khi là người chống đồng tính. Và Kanye là như vậy. Cậu ấy không chỉ giả vờ. Giống như nhiều người khác—da đen, da trắng, nam, nữ, giàu, nghèo—cậu ấy nghĩ đồng tính là hoàn toàn không phù hợp, thậm chí có thể còn ghê tởm. Tôi không chắc, nhưng tôi tin rằng cậu ấy giữ những giá trị này không chỉ cho chính mình, một người nam dị tính, mà còn cho bất kỳ ai khác. Đồng tính là điều đáng ghét, không phải được bảo vệ, điều đáng bị khinh thường, không phải hiểu.

Ngoài việc cảm thấy thực sự như vậy, cậu ấy cũng không muốn đặt mình vào vị trí bị chỉ trích thêm. Cậu ấy không cứng rắn. Cậu ấy đến từ một gia đình tốt và người ta coi cậu ấy là cậu bé của mẹ—những yếu tố không phù hợp để trở thành một rapper thành công.

Tôi chưa bao giờ ở xung quanh khi Kanye và bạn bè của cậu ấy chỉ trích người đồng tính. Nhưng tôi có thể tưởng tượng các trò đùa, thái độ, thậm chí là sự khinh thường mà họ có thể đã thể hiện. Tôi không biết liệu bất kỳ ai trong số họ có thực sự ghét một người đồng tính nào đó hay không. Tôi nghĩ có thể họ chỉ ghét toàn bộ ý tưởng. Tôi tin rằng nhiều người trẻ tuổi đang giả vờ khi họ chỉ trích người đồng tính. Họ giả vờ ghét người đồng tính nhưng thực sự không phải vậy. Hơn nữa, làm sao bạn có thể chứng minh một cách rõ ràng rằng chính bạn không phải là đồng tính? Bằng cách thể hiện rằng bạn ghét người đồng tính. Điều cuối cùng bạn muốn gắn liền với tư cách là một rapper là bất kỳ điều gì liên quan đến đồng tính.

Nhưng Kanye đã hoàn toàn thay đổi khi cậu ấy đứng lên và kêu gọi bạn bè của mình ngừng chỉ trích người đồng tính. Cậu ấy đã một lần nữa thể hiện mình không chỉ là một rapper tài năng và nhà sản xuất đáng kinh ngạc, mà còn là một cá nhân dũng cảm, biết suy nghĩ và không ngại phát biểu ý kiến của mình. Ngay cả khi cậu ấy sợ, cậu ấy vẫn làm điều đó, đó là điều quan trọng cuối cùng. Kanye đã đưa ra các nhận xét của mình vào năm 2005. Nhìn lại, cậu ấy cảm thấy rằng điều đó “còn điên rồ hơn việc chỉ trích tổng thống.”

Tôi vui mừng khi Kanye nhận ra rằng việc chỉ trích người đồng tính không có giá trị gì. Không có gì tốt sẽ đến từ việc đó. Ngay cả những người có vấn đề với đồng tính vì họ coi đó là không đạo đức cũng không nên ném đá. Điều đó chẳng phải cũng là không đạo đức sao? Người ta đã mất mạng chỉ vì họ là đồng tính. Họ trở thành “những trái cây lạ treo trên cây.”

Cho đến khi tôi nghe Kanye nói về điều đó trong các cuộc phỏng vấn, tôi chưa bao giờ biết cậu ấy đã không thích hoặc chế nhạo người đồng tính. Cháu trai của tôi, anh em họ đầu tiên của cậu ấy và là một trong những người yêu thích của cậu ấy, thường xuyên đến thăm. Toàn bộ gia đình đều rất yêu quý cậu ấy, luôn luôn như vậy. Cậu ấy là một người năng động, dẫn dắt một cuộc sống rất thành công và hiệu quả. Có gì không yêu quý ở cậu ấy, sở thích tình dục của cậu ấy? Đưa cho tôi một cơ hội đi! Có ngu ngốc, còn ngu ngốc hơn, và ngu ngốc nhất. Và không yêu quý cháu trai của tôi chỉ vì sự tình dục của cậu ấy sẽ là cái sau.

Kanye không thuộc bất kỳ điều nào trong số đó. Thực tế, cậu ấy hoàn toàn ngược lại. Thông minh. Vì vậy, tôi không ngạc nhiên khi cậu ấy nhận ra rằng mặc dù có thể gặp phải sự chỉ trích khi lên tiếng chống lại việc chỉ trích người đồng tính—nếu thực sự cậu ấy nghĩ về điều đó—cậu ấy vẫn phát biểu ý kiến của mình.

Những lời của Kanye đã được nhiều người hoan nghênh và vỗ tay. Các cuộc gọi và thư từ chứng minh điều đó. Những người dị tính, các nhà hoạt động đồng tính, người đồng tính trong tù, tất cả đều thể hiện sự tán thành của họ qua

internet hoặc các phương tiện khác. Tôi tự hào vì Kanye đã lên tiếng, vì cậu ấy đã đứng lên. Cậu ấy đã tạo dựng được tên tuổi trong hip-hop, giành giải thưởng và kiếm hàng triệu đô la. Cậu ấy có thể chỉ giữ im lặng và tiếp tục. Cậu ấy có thể đã chọn an toàn. Nhưng cậu ấy không làm vậy.

Đây là anh họ của tôi. Tôi yêu cậu ấy và tôi đã phân biệt đối xử với người đồng tính. Không chỉ trong hip-hop, mà cả nước Mỹ cũng phân biệt đối xử với người đồng tính. Tôi muốn lên truyền hình và nói với các rapper của tôi, nói với bạn bè của tôi, “Này, dừng lại đi!”

— KANYE WEST, trong một chương trình đặc biệt của MTV vào tháng 8 năm 2005, “All Eyes on Kanye West”

Tôi hy vọng mọi người sẽ ngừng lại. Như nhà hài hước Wanda Sykes đã nói về những người phân biệt hôn nhân đồng tính, “Nếu bạn không thích nó, đừng cưới một người đồng tính!”

Anh họ của Kanye đã ra khỏi tù hơn mười lăm năm. Anh ấy mang bạn đời của mình về nhà ở Oklahoma City để ăn Giáng Sinh và đã làm như vậy trong suốt mười năm qua. Chúng tôi yêu quý bạn đời của anh ấy. Anh ấy cũng là một con người xuất sắc. Thật tuyệt khi không ai nhướng mày khi tôi giới thiệu họ là cháu trai của tôi, đặc biệt là khi bạn đời của cháu trai tôi là người da trắng. Ngay cả mẹ tôi, người đã ngoài chín mươi tuổi, cũng hoàn toàn mở lòng về mối quan hệ đó.

“Chúng tôi có những người trong gia đình là đồng tính,” bà từng nói. “Không quan trọng bạn làm gì, mà quan trọng là bạn làm điều đó như thế nào.”

Không phải ai cũng có cơ hội khám phá bản thân thực sự trong một gia đình không đánh giá họ. Thật đáng tiếc. Đây là một người rất yếu đuối khi hạ thấp người khác chỉ vì họ là chính mình. Nhưng trong một bối cảnh khác, tôi hiểu điều này. Đôi khi bạn đánh giá người khác khi bạn không hài lòng với chính mình. Bạn tìm ra một điểm thiếu sót ở người khác. Điều đó thậm chí không phải là ý thức. Tôi cũng đã làm điều tương tự, mặc dù suốt cuộc đời tôi tự hào về việc không phán xét.

Khi Kanye lên tiếng chống lại việc chỉ trích người đồng tính, cậu ấy không xuất hiện để tạo sự xôn xao hay để gây tranh cãi. Cậu ấy chỉ cảm thấy đã đến lúc phải nói điều gì đó cần phải được nói. Không chắc cậu ấy đã nghĩ lâu về những rủi ro liên quan, nếu cậu ấy nghĩ về điều đó chút nào. Cậu ấy quá bận rộn tập trung vào điều cần phải nói—cậu ấy nghĩ nhiều hơn về thông điệp hơn là người truyền đạt thông điệp. Cậu ấy đã nói cách hùng hồn và chân thành về điều gì đó quan trọng và vẫn quan trọng. Khi bạn có một nền tảng và hàng triệu người đang lắng nghe bạn — không chỉ nghe những từ bạn thốt ra vì bạn tình cờ xuất hiện trên TV hoặc trước một nhà báo của một tạp chí có phát hành rộng rãi—thì việc nói lên sự thật như bạn thấy là rất quan trọng. Dù có điên rồ hay không, điều đó vẫn rất có ý nghĩa.

Cảm ơn Chúa, chúng ta đã chứng kiến nhiều bước đột phá trong thập kỷ qua về vấn đề quyền đồng tính. Ở một số nơi, việc là đồng tính gần như đã trở thành phổ biến, một trào lưu. Ang Lee đã giành giải Oscar với *Brokeback Mountain*. Các chương trình truyền hình như *The L Word*, *Six Feet Under*, *Queer Eye for the Straight Guy* và *Will and Grace* có các nhân vật đồng tính và khẳng định lối sống đồng tính. Ngay cả những bộ phim truyền hình như *All My Children* cũng đã có những câu chuyện nào đó ôm lấy cuộc sống đồng tính. Đôi khi những cách đó thật sự “quá mức.”

Những người được tôn trọng như Ellen DeGeneres, Rosie O'Donnell, và nhiều người khác đã có sự can đảm để đứng lên và nói, “Đây là tôi.” Tôi ngưỡng mộ và vỗ tay cho họ vì đã mở lòng và trung thực, nhưng quan trọng nhất là vì đã yêu chính mình.

Nếu tôi có thể đếm được những từ Kanye đã nói mà một số người cho là không thích hợp, gây tranh cãi, không có gu hoặc chỉ đơn giản là điên rồ, tôi vẫn sẽ phải đếm. Nhưng tôi dám cá một năm lương rằng hầu hết những từ đó đều đúng. “Yo, dừng lại!” là ba trong số đó.

Nigga vs. Nigger

Đây là nhạc của chất cấm ngga

Loại nhạc của người da đen ng.a

KANYE WEST,

"Crack Music," *Late Registration*

Tôi lớn lên vào những năm 1950 — thời kỳ đỉnh điểm của cuộc đấu tranh vì sự bình đẳng và nhân phẩm cho người da đen ở Mỹ. Cha mẹ tôi là những nhà hoạt động trong phong trào. Toàn bộ gia đình tôi đều tham gia — tôi thậm chí đã bị bắt khi mới sáu tuổi vì tham gia một cuộc biểu tình. Không cần nói cũng biết rằng từ 'nigger' không được chào đón trong nhà tôi.

Trên thực tế, chúng tôi không thể nói từ đó ở bất cứ đâu nếu không muốn gặp rắc rối nghiêm trọng. Tôi và các anh chị em của tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc nói từ đó. Chúng tôi chỉ hiểu rằng từ 'nigger' là rất xúc phạm. Nó ngang hàng với 'shit' và 'damn,' mà chúng tôi cũng không được phép nói. Nhưng tôi nghĩ từ 'nigger' có lẽ còn tồi tệ hơn trong mắt cha mẹ tôi.



'Nigger' gắn liền với chế độ nô lệ và phân biệt chủng tộc Jim Crow, những vụ treo cổ và sự thiếu tôn trọng. Đó là từ được dùng để hạ thấp và phá hủy người da đen. Nó là công cụ để làm nhục và phân cách.

Nhưng ngay cả khi đó, khi có nhiều căng thẳng về chủng tộc, khi từ 'nigger' có nhiều quyền lực như vậy, vẫn có những nơi trong cộng đồng người da đen mà từ đó vẫn được sử dụng. Thỉnh thoảng, tôi nghe người lớn dùng từ đó một cách trù ẻo.

'Bạn là nigga của tôi nếu bạn không trở nên lớn hơn, và nếu bạn trở nên lớn hơn, bạn sẽ là nigga lớn của tôi,' họ nói.

Vậy nên từ đầu đã có sự mâu thuẫn về việc sử dụng từ này.

Tôi nhớ rằng khi từ đó được sử dụng bởi người da đen, nó có một âm điệu khác. Từ đó được phát âm khác. Đó là 'nigga,' chứ không phải 'nigger.' Nó mang nhiều ý nghĩa khác nhau tùy thuộc vào người nói và ý định phía sau nó. Bạn có thể nói nó một cách trêu mếu, mãnh liệt, hoặc thờ ơ.

"Thằng nigga đó điên rồi," có thể được nói một cách vui vẻ. Trong khi, "Tôi ghét thằng nigga đó," có một âm điệu hoàn toàn khác.

Dù vậy, vì cách tôi được nuôi dưỡng và vì việc sử dụng từ này trong lịch sử, tôi đã trở nên ghét từ đó. Tôi đã đạt đến điểm mà tôi không bao giờ sử dụng nó và không muốn nghe thấy nó. Tôi nghĩ nó chỉ nhằm phục vụ cho người da trắng.

Tôi cảm thấy bị buộc phải ghét từ 'nigger.' Đó là một cảm giác mạnh mẽ. Tôi đã nghe từ 'nigger' từ miệng của những người da trắng cực đoan nhất. Tôi nghĩ đến Ku Klux Klan khi tôi nghe từ đó và những hành động tội ác mà họ đã thực hiện. Và rồi có Emmett Till và nhiều người khác đã rút hơi thở cuối cùng với từ đó treo lơ lửng trên đầu họ. Qua các năm, tôi đã ghét từ đó nhiều hơn cả khi còn là một thiếu niên và người trưởng thành trẻ. Nó đã trở thành cá nhân với tôi.

Vào những năm 1990, có một phong trào để loại bỏ từ 'nigger' khỏi từ điển. Tôi là chủ tịch khoa tiếng Anh tại Đại học Chicago State vào thời điểm đó và được mời phát biểu trước Quốc hội Illinois, khi họ đang tổ chức các phiên điều trần về vấn đề này. Tôi đã kiên quyết khi nói về tác động tiêu cực của từ đó và sự liên kết của nó với tất cả những điều xấu xa và hôi thối. Tôi nói về việc từ đó chỉ được áp dụng cho người da đen và có hại cho sức khỏe tâm lý của chúng tôi. Tôi tin rằng từ đó nên bị loại bỏ khỏi ngôn ngữ, kết thúc câu chuyện.

Mĩa mai thay, dù đã giữ quan điểm đó về từ 'nigger' gần như suốt đời, ngày nay tôi không còn bị làm phiền khi người da đen sử dụng từ đó, đặc biệt là trong các ngữ cảnh mà tôi thường nghe người da đen sử dụng. Tôi biết cách nó đã được sử dụng trong lịch sử và cách những kẻ phân biệt chủng tộc da trắng và một số người da đen vẫn sử dụng nó hôm nay. Nhưng việc nhận thức được lịch sử của chúng tôi và biết rằng phân biệt chủng tộc vẫn là một vấn đề lớn trên thế giới không khiến tôi ghét từ đó như trước đây.

Mặc dù tôi vẫn không thoải mái khi sử dụng từ đó, khi tôi nghe nó được sử dụng một cách trêu mếu, tôi không đặt câu hỏi về động cơ hoặc nhận thức của người sử dụng. Và khi tôi nghe nó được sử dụng trong bất kỳ ngữ cảnh tiêu cực nào, nó không làm tôi bị tổn thương như trước đây. Đừng hiểu lầm tôi, tôi sẽ không bao giờ chấp nhận người da trắng hoặc bất kỳ ai khác ngoài người da đen sử dụng từ đó. Nhưng khi họ làm như vậy, nó không làm tôi phản ứng như trước.

Nó giống như việc ai đó gọi mẹ tôi là con bitch. Tôi không thích điều đó. Nhưng tôi biết mẹ tôi không phải là một con bitch, vì vậy điều đó không làm tôi khó chịu. Họ có thể nói suốt cả ngày và nó sẽ không làm cho điều đó trở thành sự

thật. Vì vậy, tôi không đầu tư vào đó. Tôi sẽ không trao cho người gọi bất kỳ quyền lực hoặc uy tín nào. Tôi biết mẹ tôi là ai và tôi biết tôi là ai. Gọi tôi là nigger sẽ không bao giờ biến tôi thành một cái gì đó.

Khi Michael Richards, người diễn hài, sử dụng từ đó tại Laugh Factory vào năm 2006, tôi không thích điều đó, nhưng nó trượt khỏi tôi như nước trên lưng một con vịt. Tôi hiểu và thậm chí vỗ tay cho tất cả sự tranh cãi và phần nộ về những gì đã xảy ra. Nhưng tôi tin rằng bạn chọn trận chiến của mình. Và đây không phải là một trong số đó. Tôi quan tâm nhiều hơn đến những gì tôi nghĩ về bản thân mình hơn là những gì một nhà hài hước nghĩ.

Khi tôi bước vào phòng thu âm trong một buổi diễn của Kanye và nghe 'nigga' được sử dụng liên tục, khi tôi nghe đi tôi chín mươi tuổi nói từ đó, khi tôi nghe nó trong lời bài hát hoặc trong ngữ điệu của nhiều người da đen, hoặc khi tôi nghe những kẻ phân biệt chủng tộc ngu ngốc sử dụng nó để xúc phạm một người da đen, tôi không còn cảm thấy điều đó nữa — không còn sẵn sàng để chống lại từ đó. Tôi thích chống lại bất công thực sự trên thế giới, và tôi để trận chiến về từ N đó cho những người vẫn cảm thấy như tôi trước đây.

Điều làm tôi lo lắng không phải là từ 'nigger' mà là tình trạng thất nghiệp, nhà ở nghèo nàn, giáo dục kém, và mức lương thấp cho tất cả những ai mà những kẻ phân biệt chủng tộc da trắng có thể gán nhãn là 'nigger.' Đối với tôi, việc ghét từ đó và khẳng định rằng nó không nên được sử dụng trong bất kỳ ngữ cảnh nào thì không có nhiều tác dụng nếu chúng ta không giải quyết các vấn đề cơ bản.

Tôi đã cảm thấy rằng điều gây hại cho sức khỏe tâm lý của chúng tôi không phải là bị gọi là nigger, mà là bị đối xử với sự thiếu tôn trọng và khinh miệt và bị từ chối các đặc quyền và quyền không thể tách rời. Lấy đi từ 'nigger' và để lại tất cả các tội ác khác thì mọi thứ vẫn như cũ. Giờ tôi biết rằng từ ngữ rất quan trọng và chúng hình thành cách mọi người nghĩ. Nhưng tôi cũng biết rằng một từ không có sức mạnh ngoài sức mạnh mà chúng ta trao cho nó. Người da đen không phải mãi mãi giữ những ý nghĩa hoặc ngữ nghĩa của từ 'nigga' mà người da trắng gán cho chúng ta. Chúng ta có quyền định nghĩa từ đó cho chính mình và nhiều người trẻ của chúng ta đã thực hiện quyền lực đó.

Tại thời điểm này trong cuộc đời tôi, không phải là về những người da trắng phân biệt chủng tộc mà là về những người da đen có ý thức. Và việc những người trẻ của chúng ta không chỉ chịu đựng từ mà còn sử dụng và chấp nhận 'nigga' không tự nó cho thấy sự thiếu ý thức. Đối với tôi, để có ý thức có nghĩa là biết sức mạnh của bạn, sức mạnh của bạn — ngay cả khi nó liên quan đến việc lật đổ những khái niệm phân biệt chủng tộc liên quan đến từ N. Một số người da đen (và người da trắng nữa) không nghĩ rằng điều đó là khả thi, hợp lý, hoặc khôn ngoan. Tôi tôn trọng quan điểm đó. Chỉ là không còn là của tôi nữa. Nếu giữ vững quan điểm đó (mặc dù có thể đúng với người khác), thì điều đó sẽ bảo vệ sự thiếu ý thức của tôi. Tại sao? Bởi vì tôi tin rằng chúng ta có thể phát triển từ những định nghĩa được gán cho các từ đến bản thân chúng ta.

Tôi có thể sẽ không bao giờ nói điều gì đó như, ‘Sao rồi, my nig?’ hoặc thậm chí ‘Nigga, please!’ Nhưng tôi không tin rằng những người nói từ đó là không có ý thức và không nhận thức được việc sử dụng từ trong lịch sử. Thực tế, tôi đã biết những người hoàn toàn có ý thức, thậm chí là chiến binh, sử dụng ‘nigga’ một cách tự do. Dù thể hệ của tôi có bao giờ chấp nhận từ đó hay không, có bao giờ ngừng giả vờ rằng họ không bao giờ sử dụng nó, có bao giờ ngừng trao quyền cho nó mà tôi đã từng trao, thì đó là sự lựa chọn của họ — giống như việc không còn tức giận với từ đó hoặc những người da đen sử dụng nó là sự lựa chọn của tôi.

Một lý do khác mà tôi không còn bị làm phiền bởi từ ‘nigga’ là vì tôi không cảm thấy việc sử dụng nó là thứ cướp đi lòng tự trọng của người da đen. Những đứa trẻ da đen nhỏ tuổi bày tỏ sự ưa thích mạnh mẽ đối với búp bê da trắng trong bài kiểm tra búp bê của Dr. Clark vào những năm 1950 và lại khi bài kiểm tra được lặp lại vào năm 2007 chắc chắn không phải là do bị gọi là nigger thường xuyên. Có thể chúng chưa bao giờ bị gọi là nigger trực tiếp. Đó là thái độ đứng sau ý nghĩa của từ đó mới là thủ phạm. Không phải từ đó. Vì vậy, thừa nhận rằng tôi không còn bị xúc phạm khi nghe từ đó trong ngữ cảnh văn hóa hip-hop và đôi khi tôi thậm chí hát theo khi nghe các bài hát như ‘Gold Digger.’

Tôi sẽ không nói cô ấy đào mỏ.

Nhưng cô ấy không qua lại với người nghèo.

Sự đắm chìm của tôi trong văn hóa hip-hop có thể đã phần nào ảnh hưởng đến sự thay đổi quan điểm của tôi về từ “nigga.” Nhưng tôi giữ niềm tin chính vì tôi cảm thấy mạnh mẽ như tôi đã nói trước đây rằng từ đó, tự nó, không phải là nguyên nhân gốc rễ của phân biệt chủng tộc ở đất nước này. Nó chỉ là một sản phẩm phụ. Từ đó không phải là vấn đề. Những người sử dụng từ đó với một ý định, một sự khinh miệt nhất định mới là vấn đề.

Khi bước vào tuổi năm mươi, tôi đã hoàn toàn thay đổi quan điểm về một từ mà tôi gần như không thể nói ra chỉ vài năm trước. Nơi tôi đã từng nghi ngờ liệu một từ như “nigger” có thể trở thành một thuật ngữ trêu chọc, và cảm thấy mạnh mẽ rằng nó không thể, tôi đã chứng kiến điều đó xảy ra.

“Liệu một thể hệ có thực sự thay đổi ý nghĩa hoặc thay đổi ngữ cảnh để tạo ra một trải nghiệm hoàn toàn khác không?” Tôi đã tự hỏi. Đối với tôi, câu trả lời là có, vì tôi đã thấy điều đó xảy ra.

Và khi chứng kiến điều đó, tôi đã chuyển từ một mô hình mà tôi nghĩ mình sẽ giữ vững đến chết đến một cách nghĩ hoàn toàn mới về từ đó. Có thể một số đồng nghiệp và bạn bè thân thiết của tôi sẽ cảm thấy phẫn nộ khi tôi có thể nghi ngờ về việc có một ngữ cảnh nào đó khiến từ đó trở nên dễ chấp nhận. Dù sao, cha tôi đã bị gọi là “nigger” hàng ngày khi ông làm việc để nuôi sống gia đình chúng tôi. Làm thế nào tôi có thể có gì khác ngoài sự khinh miệt đối với từ đó trong bất kỳ ngữ cảnh nào? Và tuy nhiên, nếu tôi trung thực, tôi phải thừa nhận

sự thay đổi trong cách nghĩ của mình. Tôi không mời ai tham gia vào điều này trừ khi họ muốn. Và tôi không quan tâm đến việc tranh luận về vấn đề này. Nhưng đối với tôi, việc không còn bị ràng buộc bởi một từ là tự do, giúp tôi tiếp tục chiến đấu với phân biệt chủng tộc thực sự đứng sau từ đó.

Tôi biết rằng một số rapper hiện nay, như Che Smith (Rhymefest) hoặc Lonnie Rashid Lynn, Jr. (Common), ví dụ, hoàn toàn ý thức về bản thân và có hiểu biết về lịch sử của chúng tôi. Rhymefest và tôi đã có những cuộc trò chuyện sâu sắc về người da đen, di sản của chúng tôi, và những khó khăn của chúng tôi từ khi anh ấy và Kanye còn là thanh thiếu niên. Anh ấy, giống như Kanye, Common, Mos Def và một số người khác sử dụng từ “nigga” trong âm nhạc của họ, rõ ràng là có ý thức và thông thái và không làm giảm giá trị văn hóa bằng cách sử dụng từ đó trong lời bài hát của họ.

Về mặt ngữ nghĩa và hùng biện, không có từ nào khác có thể mang cùng mức độ tác động như vậy. Không hề.

Việc tôi không cảm thấy cần phải giảng dạy tất cả những người trẻ trong phòng thu về việc từ đó là xúc phạm và không phù hợp cho thấy rằng tôi đã phát triển, không lùi lại. Nếu tôi trở về những hầm ngục nô lệ ở Ghana mà tôi đã thăm vào năm 2002, tôi sẽ cảm thấy không kém kết nối, không kém đau đớn so với trước khi quan điểm của tôi về từ “nigger” thay đổi. Đó không phải là việc những nô lệ được gọi là gì, mà là cách họ bị đối xử mới khiến tôi vẫn bị ảnh hưởng. Tôi vẫn giữ ý thức về chủng tộc và chính trị, và thậm chí cảm thấy rằng từ “nigger” có thể cuối cùng trải qua sự biến đổi tương tự như từ “black.” Thú thật, phép so sánh này bị phá vỡ sau một thời điểm.

Nhưng khi tôi lớn lên vào những năm 1950 và không được phép sử dụng từ “nigger,” tôi cũng không được phép sử dụng từ “black.” Điều đó cũng tệ như việc nói “nigger.”

“Cái thứ đen đúa đó!” là một cụm từ mà tôi có thể bị đánh đòn nếu dám nói. Để là người da đen vào thời điểm đó là điều xấu. Nó gắn liền với sự ác độc, sự tàn phá, những điều tồi tệ nhất. Không có cách nào bạn có thể được coi là đẹp, dù bạn có những nét đặc biệt như thế nào, tóc của bạn có tốt ra sao, hay cơ thể bạn có hình dáng ra sao, nếu làn da của bạn đen.

Nhưng James Brown đã tuyên bố, “Nói to lên! Tôi là người da đen và tôi tự hào!” và Phong trào Black Power đã nở rộ, và đột nhiên từ đó có một sức mạnh khác. Chúng tôi tự hào gọi mình là Black và xem những người dùng các thuật ngữ như “colored” hoặc “Negro” như là gần như man rợ. “Black” hoặc “blackie” là những từ mà người da trắng dùng để làm giảm giá trị người có nguồn gốc từ châu Phi cũng giống như họ dùng từ “nigger.”

Từ “black” đã phát triển. Giờ đây, chúng tôi đã từ việc chiến đấu khi bị gọi là người da đen, đến việc chiến đấu nếu không phải là người da đen. Mặc dù có những liên kết tiêu cực với từ hoặc màu sắc, nó vẫn là lựa chọn mô tả của chúng tôi. Chúng tôi hiếm khi nghĩ về hoặc phản đối việc ngôn ngữ này phân biệt

chủng tộc và màu đen được liên kết với điều gì đó xấu ngày nay, mặc dù nó vẫn có một ý nghĩa tiêu cực theo nhiều cách. Các nhân vật tốt vẫn mặc mũ cao bồi trắng, những kẻ xấu mặc màu đen. Con ngựa tốt là con ngựa trắng, con xấu là con ngựa đen. Những lời nói dối mà chúng ta chấp nhận là lời nói dối trắng. Black hole, blackmail, blackball đều là những từ tiêu cực. Bánh Angel food là trắng hoặc sáng, trong khi bánh Devil's food là tối. Có những ví dụ khác về việc từ “black” hoặc bất kỳ điều gì tối đều có liên quan đến ý nghĩa tiêu cực theo thời gian. Điều đó tự nó ảnh hưởng đến một quốc gia con người, cả về mặt ý thức và tiềm thức.

Có một thời điểm trong lịch sử của chúng tôi mà nhiều người không chỉ bị xúc phạm bởi từ “black” mà còn bị xúc phạm khi là người da đen. Có không ít tiền được kiếm từ các loại kem làm sáng da. Những người giàu có đã trải qua phẫu thuật thẩm mỹ để thay đổi không chỉ mũi và môi dày mà còn làn da tối. Chúng tôi không muốn là người da đen. Đơn giản và rõ ràng.

Nhưng từ đó đã phát triển, và chúng tôi cũng vậy — đến một hiểu biết khác và một cách nhìn nhận khác. Liệu có thể bất kỳ phần nào của điều này có thể tương tự như từ “nigga” không?

Sự tiếp xúc của tôi với văn hóa hip-hop và với những người trong đó mà tôi biết là có ý thức về chủng tộc đã khiến tôi đặt ra những câu hỏi mà tôi không bao giờ tưởng tượng nổi. Ban đầu rất khó để tôi thậm chí nghe từ “nigga” trong âm nhạc của Kanye. Giờ đây, điều đó không còn là vấn đề. Giờ tôi thậm chí hát theo.

Dù người da đen cuối cùng cảm thấy như thế nào về từ “nigga,” đối với tôi, có một điều chắc chắn: Nó sẽ không bao giờ là thích hợp cho một người da trắng sử dụng từ đó vì những gì nó đã có nghĩa trong lịch sử. Tôi nhận ra rằng đây là một tiêu chuẩn kép, nhưng đó là một tiêu chuẩn kép cần thiết và đã được kiểm được, theo quan điểm của tôi. Đây không phải là điều tôi tìm cách biện minh. Một số vấn đề chỉ là chuyện gia đình. Và đối với gia đình người da đen tập thể, tôi tin rằng việc sử dụng từ “nigga” chỉ là quyền của chúng tôi.

Nếu phân biệt chủng tộc ở khắp nơi trên thế giới và đặc biệt là ở Mỹ biến mất hoàn toàn đến mức không còn dấu vết nào của ảnh hưởng của chế độ nô lệ và bất công đối với người da đen có thể được nhìn thấy hoặc cảm nhận được, có thể quan điểm của tôi về điều này sẽ thay đổi. Dĩ nhiên, tôi và bất kỳ người da đen nào cũng không thể ngăn cản bất kỳ người không phải da đen nào nói “nigga.” Tôi không phải là cảnh sát từ ngữ. Nhưng khi thể hiện sự thay đổi trong quan điểm của tôi về từ “nigga,” tôi phải nói rằng đối với tôi, đó là một từ chỉ dành cho người da đen. Đôi khi tại các buổi hòa nhạc của Kanye khi anh ấy hát “Gold Digger,” anh ấy cho phép đặc quyền đặc biệt cho người da trắng trong khán giả.

“Người da trắng, đây là cơ hội duy nhất của các bạn để nói từ ‘nigga’ và thoát khỏi nó,” anh ấy nói. “Hãy tận dụng điều đó.” Đó là cách Kanye nói rằng anh ấy cũng cảm thấy rằng từ “nigga” chỉ nên được người da đen sử dụng. Một số người da trắng tận dụng cơ hội và hát theo bài hát cùng mọi người. Bên trong,

tôi cảm thấy hơi bức bối. Tuy nhiên, có nhiều người da trắng, tuy nhiên, giữ im lặng về từ đó, và tôi tôn trọng và đánh giá cao họ vì điều đó.

Việc hip-hop cố gắng lấy lại từ “nigga” và mang lại ý nghĩa mới không có nghĩa là từ đó đã thay đổi hoàn toàn và không còn có những sắc thái khi từ đó được sử dụng trong một số ngữ cảnh. Tuy nhiên, nó vẫn luôn là một phần của văn hóa da đen và không chỉ theo những cách tiêu cực. Giống như cách chúng tôi hiện xem mình là một dân tộc bị nô lệ thay vì là một dân tộc nô lệ, có sự phân biệt giữa những nô lệ mà người da trắng gọi chúng tôi và những người da đen mà chúng tôi tự gọi mình. Tôi không tranh luận cho sự thay đổi này. Nhưng tôi thấy nó đang đến. Đó là một từ. Thú thật, trong một số ngữ cảnh, vẫn là một từ dễ bị tổn thương. Nhưng một lần nữa, từ ngữ không có ý nghĩa tự nó. Chính con người mới gán ý nghĩa cho chúng.

Kanye hiểu ngữ cảnh lịch sử của từ “nigger” và tôi chắc chắn rằng các đồng nghiệp của anh ấy cũng vậy. Có lẽ đối với họ, ý tưởng là vượt qua cảm giác đã tạo ra từ đó, chứ không phải chính từ đó.

Heard 'Em Say: "George Bush không quan tâm tới người da đen"

Tôi ghét cách họ miêu tả chúng tôi trên truyền thông. Bạn thấy một gia đình người da đen, họ nói, "Họ đang cướp bóc." Bạn thấy một gia đình người da trắng, họ nói, "Họ đang tìm kiếm thực phẩm." Và, bạn biết đấy, đã năm ngày [chờ đợi sự trợ giúp của liên bang] vì hầu hết người dân là người da đen. Và ngay cả khi tôi phàn nàn về điều đó, tôi cũng sẽ trở thành một kẻ đạo đức giả vì tôi đã cố gắng quay đi khỏi TV vì quá khó để xem. Tôi thậm chí đã đi mua sắm trước khi tôi kịp quyên góp, vì vậy bây giờ tôi đang gọi cho quản lý kinh doanh của mình ngay bây giờ để xem số tiền lớn nhất mà tôi có thể quyên góp là bao nhiêu và chỉ để tưởng tượng nếu tôi ở đó, và đó là những người của tôi ở đó. Vì vậy, bất cứ ai ở ngoài kia muốn làm bất cứ điều gì mà chúng ta có thể để giúp đỡ—với cách mà nước Mỹ được thiết lập để giúp đỡ người nghèo, người da đen, những người kém may mắn, chậm chạp nhất có thể. Ý tôi là, Hội Chữ thập đỏ đang làm mọi thứ họ có thể. Chúng ta đã nhận ra rằng nhiều người có thể giúp đỡ hiện đang tham gia vào các cuộc chiến khác—và họ đã được cho phép xuống đó và bắn vào chúng ta! George Bush không quan tâm đến người da đen.



—KANYE WEST, chương trình cứu trợ thiên tai của NBC, ngày 2 tháng 9 năm 2005

Câu cuối cùng là điều mà mọi người chỉ tập trung vào. Đó là phát ngôn nổi tiếng vang dội khắp thế giới. Tôi đang ở New York City tại khách sạn Dream, thư giãn.

Tôi đã làm một số công việc liên quan đến Kanye West ở New York và thực sự không xem chương trình trực tiếp. Tôi không nghe được phát ngôn của Kanye ngay khi nó được phát sóng. Nhưng sau đó trong ngày, thực tế là cả tuần sau đó, tôi đã nghe đi nghe lại không ngừng khi các phương tiện truyền thông có một tuần bội thu với nó.

Điện thoại của tôi đã đổ chuông ngay sau khi Kanye phát biểu. Nó liên tục đổ chuông. Cuộc gọi đầu tiên đến từ một trong những người bạn thân nhất của tôi, Bill Johnson. Thật trùng hợp khi ông là người đầu tiên gọi cho tôi vì ông là giáo viên Lịch sử da đen của tôi ở trường trung học. Có vẻ như tôi đã được dạy từ khi còn nhỏ để tự hào về bản thân, tự hào về việc là người da đen. Bill Johnson là người xác nhận và tiếp tục những bài học đó. Lớp học của ông đã cho tôi cảm giác mạnh mẽ về bản thân, về văn hóa và lịch sử của mình và giúp tôi hình thành quan điểm về chủng tộc và sắc tộc.

"Ở đâu công lý bị từ chối, nơi nghèo đói được duy trì, nơi sự thiếu hiểu biết thống trị, và nơi một lớp người nào đó cảm thấy xã hội đang có một âm mưu có tổ chức để áp bức, cướp bóc và làm hạ thấp họ, thì không có ai hay tài sản nào được an toàn." —FREDERICK DOUGLASS, 1866

Thật là một đoạn văn đầy cảm xúc. Thật sự là rất mỉa mai khi Bill đã dạy về lịch sử người da đen trong lớp học của chúng tôi. Giờ đây, ông là người đầu tiên gọi điện cho tôi chỉ vài phút sau khi Kanye công bố cảm xúc của mình về George Bush.

"Bạn có nghe Kanye vừa nói gì không?" là điều đầu tiên Bill hỏi.

Tôi báo ông rằng tôi chưa nghe. "Bật TV lên đi," ông nói.

Tôi cầm điều khiển từ xa và bật TV lên. Tin tức bắt đầu tràn ngập.

"Bạn nên chuẩn bị sẵn sàng," ông nói. "Chuẩn bị cho hàng loạt cuộc gọi."

Sau khi ông kể lại chính xác những gì Kanye đã nói, tôi bắt đầu suy nghĩ. Kanye đã đúng, tôi nghĩ. George Bush không quan tâm đến người da đen. Con bão Katrina đã phơi bày sự thật đó. Và Kanye đã nói ra sự thật đó.

Khi Bill và tôi trò chuyện, mọi thứ bắt đầu ngấm dần. Tôi nhận ra tầm ảnh hưởng khổng lồ mà bảy từ đó đang có đối với toàn quốc và tôi tự hỏi những lời nói của Kanye sẽ ảnh hưởng như thế nào đến anh ấy về mặt cá nhân và nghề nghiệp. Tôi không để nỗi sợ hãi chiếm ưu thế, dù vậy. Nhưng đó không phải là một buổi sáng bình thường đối với tôi. "Liệu anh ấy có thực sự nói vậy không?" Tôi nghĩ. Và sau đó tôi nghĩ, "Tiếp theo là gì?"

Bill và tôi cúp máy, ông nói sẽ sẵn sàng nếu tôi cần. Có lẽ ông biết mọi thứ sẽ bắt đầu ngấm dần và có thể sẽ hơi khó chịu.

Ông đã đúng. Mọi lo ngại gia tăng. Jahon, người bạn thân nhất của tôi ở Chicago, gọi và bắt đầu nói về những gì đã xảy ra với diva vĩ đại Eartha Kitt khi cô nói lên suy nghĩ của mình. Bà Kitt đã là một ngôi sao lớn, bán được nhiều đĩa, đứng đầu bảng xếp hạng, bán hết vé. Vào năm 1968, Tổng thống Lyndon Johnson và vợ, Lady Bird, mời bà tham dự một bữa trưa dành cho các ngôi sao tại Nhà Trắng. Tổng thống yêu cầu Eartha Kitt chia sẻ quan điểm của bà về thanh thiếu niên ở các khu đô thị. Tôi đoán ông nghĩ rằng vì bà là người da đen duy nhất được mời, bà sẽ có cái nhìn sâu sắc. Nhưng thay vì nói về thanh thiếu niên ở các khu đô thị, bà đã lợi dụng cơ hội để nói về cuộc chiến Việt Nam và những hậu quả nghiêm trọng đối với các nhóm thiểu số nghèo.

Bà đã nói sự thật. Nhưng sự thật đó đã làm Tổng thống Lyndon Johnson xấu hổ và tức giận đến mức có tin đồn rằng ông đã đưa Eartha Kitt vào danh sách đen. Rõ ràng, nhiều người đã từ chối thuê bà biểu diễn vì sợ phản ứng tiêu cực. Bà đã bị điều tra bí mật từ phía liên bang. Nhà của bà bị nghe lén và các đặc vụ Mật vụ theo dõi bà. Một số người nói rằng khi FBI không tìm thấy bằng chứng rằng Eartha Kitt là một mối đe dọa an ninh quốc gia, họ đã chuyển việc theo dõi bà cho CIA và lập hồ sơ bôi nhọ danh tiếng của bà, nói rằng bà là một người cuồng dâm.

Dường như Eartha Kitt, người mà tôi ngưỡng mộ và tôn trọng, đã bị đẩy ra khỏi nước Mỹ vì đã nói lên suy nghĩ của mình và nói sự thật. Đó là lịch sử của chính phủ này—bôi nhọ và tiêu diệt những ai có gan thách thức nó. May mắn thay, bà đã trở lại mạnh mẽ hơn bao giờ hết và được coi là một biểu tượng ngày nay. Nhưng một số người không bao giờ trở lại.

Jahon không sợ cho Kanye. Cô cũng như tôi, chỉ hơi lo lắng. Cô đã thấy anh ấy đứng vững trước đây và cảm thấy rằng cuối cùng thì lần này cũng không khác gì nhiều. Anh ấy đã nói sự thật và, như chúng tôi nói trong gia đình, "điều đó cần phải được nói."

Các cuộc gọi tiếp tục đến. Chúng đến từ những người tôi biết rõ và từ những người tôi hầu như không quen biết. Tất cả đều tích cực và hỗ trợ, không có ai thất vọng vì Kanye đã phát biểu. Tôi nghĩ rằng một số người có thể đã so sánh bảy từ đó với bảy từ cuối cùng của Chúa Kitô.

Cựu trưởng khoa của tôi, Rachel Lindsay, đã gọi. Bà biết về sự thích thú của Kanye với việc bày tỏ quan điểm từ thời còn học tại Chicago State. Bạn đồng tin cậy của tôi và giáo sư đồng nghiệp Haki Madhubuti cũng gọi. Ông đã biết Kanye từ khi còn năm tuổi, khi học tiếng Swahili tại trường học có định hướng châu Phi mà Haki và vợ, Safisha, sở hữu. Cả Rachel và Haki đều luôn ủng hộ. Haki và tôi thậm chí đã nói về việc chuẩn bị và sẵn sàng cho phản ứng ngược. Đến lúc này, tôi đã bắt đầu nghĩ một cách thực tế hơn về những khả năng. Tôi trở nên hơi lo lắng hơn. Tôi nghĩ rằng câu chuyện về Eartha Kitt và trải nghiệm của Dixie Chicks mà một người bạn khác nhắc đến đã bắt đầu ảnh hưởng đến tâm trí tôi nhiều hơn mức tôi nghĩ. Không phải vì chúng không phải là những ví dụ thực tế về những gì có thể xảy ra khi nói lên quan điểm. Mà bởi vì đức tin của tôi không bị lay chuyển và tôi biết Kanye đã được sử dụng như một công cụ để những từ đó được phát ra. Cha tôi luôn dạy chúng tôi, "Nếu Chúa ở bên bạn, ai có thể chống lại bạn?" Tôi thường nghĩ về những lời của ông, đặc biệt là khi tôi biết Kanye đã nói điều gì đó mà Chúa sẽ muốn anh ấy nói.

Haki và tôi bắt đầu nói về toàn bộ tình hình. Ông bảo tôi đừng lo lắng, rằng những gì Kanye nói là sự thật và nhiều người biết điều đó nhưng quá sợ hãi để nói ra. Ông ca ngợi Kanye vì đã bước ra khỏi vùng an toàn của mình theo cách mà không nghệ sĩ nào khác đã làm. Ông nói về việc Kanye có ý thức và cách anh ấy sẽ được bảo vệ. Khi chúng tôi nói chuyện, ông đã chuẩn bị tinh thần cho đội ngũ những người ủng hộ mà chúng tôi có thể kêu gọi nếu cần. Nếu tôi biết bất cứ điều gì, tôi biết rằng Kanye và tôi sẽ không đơn độc. Haki luôn là kiểu bạn mà tôi có thể dựa vào. Và tôi luôn yêu mến ông vì sự ý thức và cam kết của ông đối với sự giải phóng của người da đen. Ngay cả khi ông không gọi, tôi vẫn biết tôi có thể dựa vào sự ủng hộ của ông.

Tôi có nhiều bạn như Haki: Bart McSwine, Leroy Bryant, và Saleem Muwakkell. Và danh sách này còn dài nữa. Tôi biết họ sẽ ủng hộ Kanye không phải vì anh ấy là con trai tôi, mà vì họ là những chiến binh hiểu rằng chúng tôi phải đứng lên, nói ra và hành động dựa trên những gì chúng tôi cảm thấy là quan trọng, nếu không, chúng tôi sẽ bị diệt vong.

Sau nhiều cuộc gọi như vậy, cuối cùng tôi nhận được cuộc gọi từ Kanye. "Chào mẹ, sao rồi?" anh hỏi.

Tất nhiên, chỉ có một điều duy nhất đang trong tâm trí tôi.

"Kanye, tôi nghe nói rằng con đã nói tổng thống không quan tâm đến người da đen," tôi nói.

"Đúng vậy."

"Con đã nói sự thật," tôi nói với anh. "Mẹ tự hào về con."

Chúng tôi tiếp tục trò chuyện và anh có vẻ cảm động. Rõ ràng là anh không dự định nói những gì mình đã nói, nhưng anh không hối hận vì đã nói điều đó. Khi tôi nghĩ về điều đó, sẽ làm tôi ngạc nhiên nếu Kanye không nói bất cứ điều gì anh ấy cảm thấy tại buổi truyền hình đó. Anh không phải là người mà bạn có thể chỉ đưa cho một kịch bản và hy vọng anh ấy sẽ theo dõi nó từng câu chữ, trừ khi nó thể hiện chính xác những gì anh ấy thực sự cảm thấy. Càng quan trọng vấn đề, anh càng nhiệt huyết về nó. Còn gì quan trọng hơn những gì đã xảy ra vào ngày xui xẻo đó ở New Orleans?

Kanye là một người suy nghĩ và hành động. Đó là cách anh ấy được lập trình. Làm sao có thể mong đợi anh suy nghĩ khác đi vào ngày hôm đó? Và với bản chất của anh, thật tự nhiên khi suy nghĩ của anh sẽ được theo sau bởi những lời nói anh đã phát biểu. Tôi không thể tưởng tượng anh không gọi tên sự việc như anh thấy. Đó không phải là điều mà tất cả chúng ta nên làm sao?

Điều đó đến một cách tự nhiên với anh. Cha của anh cũng như vậy. Ray rất tích cực trong phong trào, cũng như tôi. Vì vậy, chúng tôi đã nuôi dạy Kanye với một cảm nhận nhất định. Cảm nhận đó lan tỏa trong toàn bộ gia đình—nhận thức rằng chúng tôi biết mình là ai và tin rằng chúng tôi có những quyền không nên và không thể bị xâm phạm.

Tôi đã chiến đấu vì công lý suốt đời, hoặc ít nhất từ khi tôi có thể nhớ. Khi tôi mới sáu tuổi, tôi đã bị bắt vì tham gia một cuộc biểu tình tại một nhà hàng phân biệt chủng tộc ở Oklahoma City. Tôi nhớ mình đã khóc, đôi chân nhỏ của tôi treo lơ lửng trên ghế của đồn cảnh sát. Tôi không khóc vì bị bắt, mà vì tôi muốn được đi xe vào tù như anh trai lớn của tôi, Porty, và những đứa trẻ lớn khác. Nhưng tôi mới sáu tuổi và quá nhỏ để được đi xe tù. Tôi cũng quá nhỏ để bị điểm chỉ và đưa vào phòng giam như anh trai và những đứa trẻ lớn khác. Nhưng điều đó không ngăn tôi muốn được như vậy. Chúng tôi đều là thành viên của Hội Thanh niên NAACP. Bà Clara Luper, người đứng đầu hội thanh niên, đã tổ chức cho chúng tôi. Chúng tôi biết chúng tôi đang chiến đấu (bằng phương pháp bất bạo động) với một mục đích và chúng tôi biết mục đích đó là gì. Tôi ngồi trên chiếc ghế lớn và chờ cha mẹ đến đón anh trai và tôi. Và tôi không sợ, không hề. Tôi đã tức giận.

Đó là vào giữa những năm 1950. Phong trào chưa làm tiêu đề quốc gia. Chưa có cuộc tẩy chay xe buýt Montgomery hay cuộc diễu hành ở Washington. Xác của Emmett Till vẫn chưa xuất hiện trên tạp chí Jet. Dr. Martin Luther King Jr. vẫn chưa là một cái tên nổi tiếng. Và hình ảnh vòi rồng và chó vẫn chưa ám ảnh tâm trí người Mỹ. Nhưng ở quê tôi và những nơi như vậy trên khắp nước Mỹ, người da màu, như chúng tôi được gọi lúc đó, đã bị đàn áp. Phong trào đã bắt đầu. Và tôi đã là một phần của nó. Chỉ là nó chưa được truyền hình.

Tôi đã bị bắt ngày hôm đó cùng với hơn hai mươi người khác. Chúng tôi đã ngồi vào một nhà hàng hamburger có tên là Split-T Restaurant và vi phạm một lệnh cấm cấm chúng tôi làm như vậy. Vì vậy, họ đã đưa chúng tôi vào tù. Nơi đó vẫn còn đứng hôm nay. Tôi đã lái xe qua đó gần đây và tự hỏi, "Tại sao chúng tôi lại muốn ăn ở đó?" Nó trông tồi tàn bây giờ. Nhưng lúc đó thì không. Nó chỉ bị cấm đối với bất kỳ ai da đen, giống như hầu hết các cơ sở ở Oklahoma City và trên khắp nước Mỹ vào thời điểm đó.

Chúng tôi tiếp tục biểu tình. Chúng tôi không bị cản trở bởi một chuyến đi tù và trong vòng hai năm, hầu như tất cả các nhà hàng ở thành phố đó đã được tích hợp nhờ những nỗ lực của chúng tôi.

Việc tích hợp các nhà hàng không phải là cuộc chiến của Kanye. Nhưng sự phân biệt chủng tộc sẽ vẫn rõ ràng ở Louisiana vào năm 2005 như nó đã ở năm 1955. Nó sẽ thể hiện qua việc những người bị bỏ lại để chết trên mái nhà. Chúng tôi biết điều đó. Chúng tôi đã đến Astrodome và nói chuyện với một số người đã ở trên mái nhà. Họ đã kể cho chúng tôi về việc họ đã nhận được những cái túi đựng xác và được yêu cầu đặt thi thể của những người thân yêu của họ vào túi nếu họ không sống sót. Chúng tôi đã thấy hàng trăm người nằm dài trên giường, tự hỏi họ sẽ đi đâu khi tiền của FEMA hết và nhà kho đầy những chiếc giường đóng cửa. Họ đã nghe mẹ của tổng thống nói rằng một số người trong số họ còn tốt hơn so với trước khi cơn bão Katrina xảy ra. Và chúng tôi đã thấy những gương mặt đầy đau đớn của họ.

Kanye đã muốn đến New Orleans để thấy sự tàn phá trực tiếp. Anh đã được khuyên nên đến Houston thay vì New Orleans vì vào thời điểm đó, xác chết đang trôi nổi trong nước bị ô nhiễm ở New Orleans và tất cả những người sống sót đã được sơ tán đến các khu vực khác. Anh đến Houston. Chúng tôi là một phái đoàn gồm tám người. Ray và tôi đã gia nhập Kanye. Thượng nghị sĩ Rodney Ellis và trợ lý của ông, Karen Domino, đã sắp xếp để Kanye có thể học hỏi những gì anh muốn biết.

"Những người cần gì nhất?" Kanye hỏi. "Tôi không thể làm được nhiều, nhưng tôi có thể làm một cái gì đó. Tôi muốn nói chuyện với các nạn nhân và hỏi họ cần gì."

Tôi đã cảm động bởi sự chân thành và quyết tâm của Kanye để giúp đỡ nhiều nhất có thể. Tôi cũng ấn tượng rằng anh không để bất kỳ máy quay nào theo dõi chúng tôi.

"Tôi làm điều này như một công dân bình thường, không phải là một ngôi sao," anh nói.

Anh không muốn bất kỳ tín dụng hay sự công nhận nào cho bất kỳ đóng góp nào mà anh có thể thực hiện. Anh muốn giúp đỡ một cách âm thầm.

Chúng tôi đã nhận phòng khách sạn và chuẩn bị cho sáng hôm sau. Chúng tôi đã mang theo một số vật dụng cá nhân và những món đồ khác mà chúng tôi đã được thông báo là hữu ích cho những người mà chúng tôi thăm tại hai nhà thờ khác nhau trong khu vực. Một số món quà không hoàn toàn thiết thực—như sơn môi và sơn móng tay cho các bà, và nước hoa cho các ông. Nhưng tôi nghĩ rằng với tất cả những hộp quà khác chỉ chứa những thứ cơ bản, có thể việc làm đẹp một chút hoặc có một mùi hương cũng không phải là quá tồi tệ. Những người dân rất thích những món quà đó cũng như các đóng góp tài chính mà chúng tôi đã thực hiện. Đối với trẻ em, chúng tôi mang theo kẹo và mặt nạ Halloween. Việc đeo chúng có vẻ như là điều vui nhất mà chúng đã có kể từ khi cơn bão xảy ra. Những món quà đó là "tôi yêu bạn" dành cho họ. Chúng tôi đã trở lại hai tuần sau với những đóng góp cụ thể hơn.

Ngày đầu tiên đầy đủ của chúng tôi ở Houston, chúng tôi bắt đầu từ sân vận động Astrodome. Trước khi vào, tất cả chúng tôi nắm tay nhau và cầu nguyện. Chúng tôi mong được hướng dẫn để nói và làm những điều an ủi và ý nghĩa nhất. Những lời cầu nguyện của chúng tôi đã được đáp ứng. Khi nhiều người nhìn thấy Kanye, họ rất vui mừng. Họ cảm ơn anh vì những gì anh đã nói về tổng thống và cảm kích anh vì điều đó.

Kanye đã chuẩn bị để phát biểu trước hai nghìn người có mặt qua hệ thống PA. Chúng tôi đã được thông báo rằng anh có thể làm như vậy và chúng tôi rất mong chờ. Anh có thể nói điều gì đó sẽ truyền cảm hứng cho tất cả mọi người ở đó. Tuy nhiên, khi Kanye bắt đầu tiến về phía micrô để chào đón mọi người, anh được thông báo rằng anh không thể phát biểu. Hội Chữ thập đỏ đang quản lý và có lẽ họ đã nghe đủ về Kanye rồi. Thật tiếc, tôi biết điều đó sẽ nâng cao tinh thần của nhiều người để biết rằng Kanye ở đó và thật sự quan tâm.

Chúng tôi đã thăm hai nhà thờ trong lịch trình ngày hôm đó và Kanye đã có thể trò chuyện với mọi người và hỏi họ cần gì. Hầu hết đều trả lời rằng họ cần công việc và nơi ở. Thông qua việc hợp tác với Urban League để phỏng vấn các gia đình đã bị di dời, Kanye, thông qua quỹ của mình, đã giúp đỡ. Nhờ lòng hảo tâm của anh, mười lăm gia đình đã được cung cấp chỗ ở đầy đủ trong một năm. Đây sẽ là một năm chuyển tiếp, một năm để tái thiết càng nhiều càng tốt.

Khi Kanye phát biểu về tổng thống, anh đã nói từ trái tim mình và cả quốc gia đã lắng nghe. Anh đang nói về những gì đang xảy ra ở New Orleans, nhưng những lời của anh đã vượt qua thành phố đó và tổng thống. Sự tàn phá, dù to lớn đến đâu, không thể so sánh với sự nghèo đói, thiếu hiểu biết và tuyệt vọng mà đặc trưng cho nhiều người ở đất nước này. Cuộc tấn công, nếu có thể gọi như vậy, không phải là vào người đàn ông George Bush, mà là vào chính phủ mà ông đứng đầu.

"Tôi chưa bao giờ gặp George Bush," Kanye nói với tôi. "Có thể trong một cuộc gặp mặt riêng, ông ấy là một người khá ổn."

Nhưng điều không ổn là sự tuyệt vọng lan tràn vẫn đang hiện diện ở đất nước này. Nếu không phải như vậy, sẽ có ít người hơn đứng về phía Kanye. Người ta thậm chí còn in áo phông với những lời của Kanye trên đó. Những chiếc áo đó bán hết nhanh chóng. Tại sao? Bởi vì mọi người muốn phản ánh những cảm xúc của Kanye West. Họ cảm thấy nếu George Bush quan tâm đến người da đen, tỷ lệ bỏ học của nam giới da đen trong nước này sẽ không đạt 58%. 33% nam giới da đen trong độ tuổi từ hai mươi đến hai mươi chín sẽ không bị giam giữ hoặc dưới sự giám sát của cơ quan cải huấn. Tỷ lệ thất nghiệp của người da đen sẽ không gấp đôi so với người da trắng ở nước này. Hơn 70% trẻ em da đen sẽ không được sinh ra ngoài giá thú hoặc trong trại trẻ mồ côi. Gần 30% người da đen sẽ không sống ở mức nghèo hoặc dưới mức nghèo. Và danh sách còn dài nữa. Điều đó có vẻ như là một đất nước mà người lãnh đạo quan tâm đến người da đen không?

George Bush đã tự nói rằng có lẽ ông cần làm tốt hơn trong việc thể hiện rằng ông quan tâm đến người da đen. Làm sao bạn có thể tuyên bố rằng bạn quan tâm đến điều gì nếu bạn không thể hiện điều đó? Bạn có thể nói bạn quan tâm đến con cái của bạn, nhưng nếu bạn không chăm sóc cho chúng, bạn có thực sự quan tâm đến chúng không? Bạn có thể nói bạn quan tâm đến hàng xóm của bạn, nhưng nếu bạn không bao giờ trò chuyện ngoài những cuộc trao đổi vặt vãnh hoặc khi bạn muốn điều gì đó, bạn có thực sự quan tâm đến họ không? Bạn có thể nói bạn quan tâm đến người phôi ngẫu của bạn, nhưng nếu bạn đánh đập họ ngày này qua ngày khác, bạn có thực sự quan tâm đến họ không? Bằng chứng là ở những việc làm. Tất cả những điều khác chỉ là trang trí bề ngoài, chỉ là những đồ trang trí trên cây.

Trong khi sự điên rồ xung quanh những lời phát biểu của Kanye, một sự bình tĩnh lạ thường đã đến với tôi, sự bình tĩnh của cơn bão qua đi, sự bình tĩnh khi biết rằng sự thật giải phóng.

Kanye đã nói một sự thật đơn giản—mà Stevie Wonder cũng có thể thấy. Và nó đã trở thành tin tức trong nhiều tuần trên toàn quốc và thế giới. Nếu những lời đó không đúng, tại sao lại có sự háng hái như vậy? Đó giống như việc ai đó gọi mẹ của bạn là một cô gái lẳng lơ. Nếu bà ấy không phải là như vậy, bạn biết bà ấy không phải và bạn không để tâm đến điều đó. Nhưng nếu bà ấy đúng như vậy, bạn sẽ muốn chiến đấu.

Tôi sẽ chiến đấu. Nhưng điều tôi không muốn là sợ hãi. Chúng tôi, những bà mẹ da đen, thường xuyên sống trong nỗi sợ hãi. Chúng tôi sợ cho con cái của mình, đặc biệt là những đứa con trai của chúng tôi. Đó đã là một phần của di sản của chúng tôi. Chúng tôi đã dạy con cái chúng tôi cúi đầu quá lâu, tôi không chắc chúng tôi biết cách dạy chúng ngẩng cao đầu. Chúng tôi không muốn chúng kỳ vọng quá nhiều vì chúng tôi lo sợ chúng sẽ thất vọng nếu không đạt được điều đó. Tôi không thể làm điều đó với con trai của mình và mong đợi nó trưởng thành từ một cậu bé thành một người đàn ông. Khi nỗi sợ hãi dám nổi lên, tôi chỉ đẩy nó xuống, hoặc lắt nó ra và tiếp tục đi. Không có thời gian để nhìn xuống hoặc để lẩn tránh sự thật. Không phải lúc đó và không phải bây giờ. Chúng tôi phải dạy con cái chúng tôi nói ra suy nghĩ của mình và nói sự thật với sự tự tin và sức mạnh.

Kanye đã đứng vững khi những lời đó được phát ra qua anh. Và hôm nay, anh không bị thiệt thòi gì vì điều đó. Thực tế, nó đã làm tăng sự nổi tiếng của anh rất nhiều. Và sự kính trọng của tôi dành cho anh, đã cao đến mức tôi nghĩ không thể cao hơn, đã vượt qua mọi giới hạn.

Nhiều người đã đứng ra ủng hộ anh, điều đó rõ ràng là xác nhận và an ủi. Ngay cả một người bạn cũ của tôi cũng gọi để nói với tôi rằng anh ấy sẽ không uống Pepsi. Pepsi là một trong những nhãn hiệu quảng cáo của Kanye vào thời điểm đó và có tin đồn rằng Pepsi sẽ rút khỏi hợp đồng. Người ta bắt đầu tẩy chay Pepsi ở khắp nơi. Chúng tôi nhận được email và thư ủng hộ Kanye vì những gì họ đã nghe. Chúng tôi đã trả lời những email và cuộc gọi khi có thể. May mắn thay, Pepsi không rút khỏi hợp đồng hoặc thậm chí nghĩ đến điều đó. Chúng tôi

muốn tất cả những người ủng hộ quan tâm của chúng tôi biết điều đó. Thay vì kết thúc mối quan hệ, Pepsi thực sự đã gia tăng việc phát sóng quảng cáo của Kanye trên các kênh trên toàn quốc, đặc biệt là trên MTV và BET. Có lý do gì khi họ chọn những kênh đó?

Những người không biết Kanye là ai đột nhiên muốn bắt tay và cảm ơn anh. Thư và cuộc gọi đến từ những người nói, "Chúng tôi ủng hộ bạn!" Từ Al Branch, người trong đội ngũ tiếp thị của Kanye, đến Al Gore, cựu phó tổng thống Mỹ, Kanye đã được tiếp cận và ủng hộ vì những phát biểu được coi là dũng cảm của anh. Tôi không phủ nhận rằng đó là một hành động dũng cảm. Nhưng đó cũng là điều duy nhất nên làm. Như Gitlow nói trong vở kịch yêu thích của tôi "Purlicious Victorious" của Ossie Davis, "Ai đó phải đứng lên vì vinh quang vĩnh cửu của dân tộc chúng ta. Biến quyền dân sự từ những sai trái dân sự và đưa quốc gia này đến một kết luận công bằng và đúng đắn."

Kanye đã đứng lên tại buổi truyền hình bằng cách đơn giản là nói sự thật.

Mặc dù sự thật có thể giải phóng bạn, rõ ràng nó cũng có thể khiến bạn hành động một cách điên rồ. Bạn có tin rằng một số người đã quyên góp cho Hội Chữ thập đỏ đã gọi và yêu cầu lấy lại tiền của họ? Nếu điều đó thực sự xảy ra, điều đó làm tôi rất buồn và thất vọng. Rằng người ta sẽ rút lại sự hỗ trợ cho những con người và rút lại các khoản đóng góp để giảm bớt sự đau khổ của con người chỉ vì điều gì đó ai đó đã nói ngoài kịch bản tại một buổi truyền hình trực tiếp, điều gì đó không được Hội Chữ thập đỏ phê duyệt hay hỗ trợ, thật khó tin với tôi. Còn gì khác ngoài việc nghĩ rằng họ cũng không quan tâm đến người da đen, đến người nghèo, đến những người trong cảnh tuyệt vọng?

Sau khi sự việc xảy ra, Kanye đã xuất hiện trên một vài chương trình talk show và được hỏi về nhận xét nổi tiếng của mình. Trên chương trình của Ellen DeGeneres, Kanye đã chia sẻ cảm xúc của mình về khả năng mất các hợp đồng quảng cáo hiện có hoặc tiềm năng. Anh thẳng thắn nói, "Tôi có thể mất các hợp đồng quảng cáo vì những gì tôi đã nói, nhưng còn những người đã mất gia đình của họ thì sao? Còn những người đã mất mạng thì sao?"

Đó là những người mà anh ấy đang đại diện ngày hôm đó—những người. Họ là nguồn cơn của nỗi đau của anh. Nhìn những xác chết trôi nổi trên mặt nước; chứng kiến sự bỏ rơi; sự thiếu thốn thực phẩm, nước uống và sự trợ giúp quá ít ỏi; đọc về việc mọi người bị bắn; thấy cách người da đen bị miêu tả như tội phạm—mọi thứ quá sức chịu đựng.

Anh ấy đã nói: "George Bush không quan tâm đến người da đen." Anh ấy đã nói sự thật.



18

Chạm tới trời cao*

**Tựa gốc: Touch The Sky*

Bạn hãy chuẩn bị sẵn âm nhạc đi vì điều này sẽ mất một lúc. Khi tôi gặp tai nạn, tôi nhận ra rằng không có gì trong cuộc sống được đảm bảo ngoài cái chết. Nếu bạn có cơ hội chơi trò chơi gọi là cuộc sống này, bạn phải biết trân trọng từng khoảnh khắc. Nhiều người không biết trân trọng khoảnh khắc của mình cho đến khi nó đã qua rồi.

Rồi bạn phải kể những câu chuyện như Al Bundy: "Bạn còn nhớ khi tôi... " Hiện tại là thời điểm của tôi, là khoảnh khắc của tôi. Cảm ơn các fan, cảm ơn tai nạn, cảm ơn Chúa, cảm ơn Roc-A-Fella, Jay-Z, Dame Dash, G, mẹ tôi, Rhymefest, tất cả những người đã giúp đỡ tôi.

Và tôi dự định ăn mừng, la hét và bật champagne mỗi khi có cơ hội, vì tôi đang ở Grammy, em yêu! Tôi biết mọi người đều hỏi tôi câu hỏi, họ muốn biết, "Sao, Kan, tôi biết anh sẽ làm điều gì đó điên rồ. Tôi biết anh sẽ làm điều gì đó crazy."

Mọi người đều muốn biết tôi sẽ làm gì nếu tôi không thắng... tôi đoán chúng ta sẽ không bao giờ biết!

—KANYE WEST, bài phát biểu nhận giải Grammy, 2006

Bài phát biểu đó nói về việc nắm bắt khoảnh khắc. Sống trong hiện tại. Không nhìn lại và nói, "Lẽ ra tôi nên làm thế này thế kia." Đây là điều tôi đang học từ Kanye. Tôi vẫn chưa làm chủ được điều này. Nhưng tôi thấy cần phải sống trọn vẹn từng khoảnh khắc, để thực sự sống.

Kanye đang nói, "Đây là thời điểm của tôi ngay bây giờ và tôi sẽ sống trọn vẹn nó ngay bây giờ!"

Khi anh ấy xuất hiện trên chương trình The Oprah Winfrey Show, anh ấy nói rằng nếu chúng ta đang sống cuộc sống đầy màu sắc, thì anh ấy muốn sống nó bằng màu đỏ tươi—mạnh mẽ, to lớn và sống động. Và tôi hiểu điều đó. Tại sao phải ở đây trên trái đất này nếu không ai chú ý? Tại sao phải ở đây nếu bạn không làm điều gì đó có ý nghĩa? Tại sao phải sống nếu bạn không thực sự sống?

Chúng ta dạy tốt nhất những gì chúng ta cần học nhất. Chúng ta thường biết điều gì đó, nhưng chúng ta không sống theo nó.

Tôi thấy những điều ở anh ấy mà tôi có thể chỉ nói suông, nhưng anh ấy thực sự áp dụng chúng. Thư giãn, vào phòng khách của tôi mỗi ngày và nhìn vào bình minh hoặc hoàng hôn. Đó là điều tôi đang làm.

Tôi sẽ không để một ngày trôi qua mà không dành từ mười lăm đến ba mươi phút để gửi hoa hồng.

Trước đây tôi không làm điều đó. Chúng tôi sống bên bờ hồ Michigan suốt tám năm. Kanye và tôi và con chó thường ra ngoài và chơi ném bóng. Tôi nhìn hồ nước, nhưng tôi chưa bao giờ nhìn xa qua bên kia. Bạn có thể nhìn thấy đường chân trời của Chicago, nhưng tôi thường dừng tầm nhìn của mình. Kanye không bao giờ dừng tầm nhìn của anh ấy—anh ấy đã nhìn toàn cảnh.

Cha mẹ tôi đã dạy tôi suy nghĩ về việc bay, nhưng Kanye đang dạy tôi thực sự bay. Tôi là một người bắt chước khi nói đến Kanye. Tôi thấy phong cách của mình thay đổi. Tôi đã chuyển từ việc là một người sưu tập thành một người theo chủ nghĩa tối giản. Trước đây tôi muốn mọi chỗ trên tường được lấp đầy và tôi có quá nhiều đồ đạc đến mức gần như bị gây chân khi cố gắng đi qua phòng. Bây giờ, ngôi nhà của tôi được trang trí rất ít và nghệ thuật được đặt một cách chiến lược.

Tôi nhận ra rằng tôi thích như vậy. Nó khiến tôi cảm thấy ít lộn xộn hơn, tự do hơn. Tôi luôn sống trong những ngôi nhà kiểu Victorian hoặc Colonial. Bây giờ tôi có một kế hoạch mở với một view ra đại dương (Cảm ơn Kanye vì món quà sinh nhật này!). Và tôi nhận thấy rằng thái độ của tôi thay đổi trong môi trường này. Tôi thậm chí đã bắt đầu tập yoga một chút.

Càng lớn tuổi, bạn càng nhận ra cuộc sống ngắn ngủi thế nào. Mọi người nên cam kết tận hưởng mỗi ngày trên trái đất này, dừng lại và gửi hoa hồng và nỗ lực thật sự để chạm tới bầu trời cao !

Trao lại: Những giấc mơ lặp

Thư Mời Tham Gia Cùng Chúng Tôi Để Tạo Ra Sự Khác Biệt...

Một thông điệp từ Kanye:

Trong suốt thời gian dài, tôi đã mơ ước tạo ra ảnh hưởng đáng kể trong thế giới âm nhạc. Công việc chăm chỉ và các giá trị như cam kết, tôn trọng, kỷ luật, liêm chính và trách nhiệm đã giúp tôi tiến gần hơn đến giấc mơ của mình.

Trong những năm qua, tôi đã có cơ hội gặp gỡ hàng trăm người trẻ trên khắp đất nước này, và trái với những gì nhiều người nghĩ, họ cũng có những mục tiêu và ước mơ của riêng mình.

Do đó, tôi đã kết luận rằng thành công trong lĩnh vực âm nhạc chỉ là một phần trong những gì tôi thực sự muốn đạt được. Vì vậy, tôi đã được khích lệ—thực sự, tôi bị thúc đẩy—để sáng lập và phát triển Loop Dreams, sáng kiến đầu tiên của Quỹ Kanye West. Chương trình viết rap và sản xuất âm nhạc này được thiết kế để thu hút học sinh tham gia học tập thông qua một chương trình thực hành mà chúng tôi tin rằng sẽ động viên và thúc đẩy họ ở lại trường và tốt nghiệp.

Loop Dreams là một cách tiếp cận chưa từng có nhằm thu hút học sinh không chỉ học về hip-hop và cách nó có thể được sử dụng để cải thiện thế giới của chúng ta, mà còn trong việc phát triển những thói quen tư duy quan trọng đối với sự thành công của học sinh, dù họ chọn con đường nào.



Tôi tin tưởng mạnh mẽ rằng, như một người đã nói trước đây, "Khi bạn thay đổi cách nhìn nhận sự việc, những gì bạn nhìn thấy cũng sẽ thay đổi." Tôi muốn giúp thay đổi cách các bạn trẻ nhìn nhận về trường học và do đó, cách họ nhìn về tương lai của mình.

Không lâu sau khi Kanye ký hợp đồng với Roc-A-Fella và trước khi phát hành *College Dropout*, anh ấy đã hỏi tôi một câu hỏi quan trọng nhất mà anh ấy từng hỏi: "Me, khi nào con bắt đầu cống hiến cho cộng đồng?"

Điều đó làm tôi ngạc nhiên. Chúng tôi đã thảo luận về nhiều vấn đề trong ngày hôm đó, bao gồm việc anh ấy có nên ở lại New Jersey và thuê một thời gian nữa, hay mua một cái gì đó ở Manhattan. Tôi không thích việc thuê nhà; tôi ưa thích việc sở hữu và tập trung vào việc Kanye sẽ chuyển từ Hudson Tea Building ở Hoboken, New Jersey sang ít nhất một căn hộ một phòng ngủ trong thành phố. Nhưng Kanye không mấy hứng thú với việc tìm kiếm bất động sản. Đầu óc anh ấy đang nghĩ về việc cống hiến.

Kanye không bao giờ đạt điểm cao trong mục "hòa nhập với người khác" trên bảng điểm của mình. Anh ấy là con một và chưa bao giờ phải chia sẻ đồ chơi của mình. Mọi thứ anh ấy có đều là của riêng mình. Tôi không bao giờ đưa anh vào Boy Scouts, mặc dù bạn bè tôi đã khuyên, nghĩ rằng điều đó sẽ giúp anh có cảm giác cộng đồng hơn. Và anh cũng không muốn có em trai hoặc em gái khi lớn lên, và đã nói rõ điều đó. Anh ấy luôn tập trung một cách kiên định suốt thời thơ ấu.

Vì vậy, mặc dù tôi không ngạc nhiên khi anh hỏi tôi câu hỏi về việc cống hiến, nhưng điều đó không được mong đợi vào thời điểm đó. Trong những ngày đầu của sự thành công, thay vì chỉ nghĩ về những thứ anh ấy sẽ làm cho bản thân, anh ấy còn nghĩ về những gì mình phải làm cho người khác. Đó là một khoảnh khắc tự hào đối với tôi.

"Vây, Kanye," tôi nói. "Con có thể bắt đầu cống hiến bất cứ lúc nào."

Nhưng vì thời điểm đó chưa có nhiều tiền, tôi tự hỏi Kanye có ý định gì. Trả tiền thuê nhà, mà giờ đây rất cao, và tất cả các hóa đơn, cũng như mua những thứ mà anh ấy muốn—như bàn bi-a khổng lồ và TV màn hình phẳng, Mercedes-Benz và quần áo thiết kế—sẽ không để lại nhiều cho từ thiện.

Nhưng Kanye đã có một kế hoạch. Anh quyết định sẽ quyên góp mười phần trăm số tiền anh kiếm được cho những người kém may mắn. Anh chỉ cần chọn một ai đó, đưa họ tiền, và vậy là xong. Ngay lập tức, tôi nghĩ rằng anh có lẽ đã có cuộc trò chuyện với bố về việc dâng hiến. Điều đó làm tôi cảm thấy tốt vì Kanye rất quyết tâm cống hiến đến mức anh sẵn sàng hy sinh một cái gì đó mà anh có thể mua cho bản thân. Nhưng có lẽ có một cách tốt hơn là chỉ đưa tiền cho ai đó ngẫu nhiên.

"Kanye, thật tuyệt vời khi con muốn cống hiến," tôi nói với anh. "Hãy tìm hiểu các cách tốt nhất để làm điều đó sớm."

Kanye là người mà nếu có điều gì trong đầu, sẽ không có việc chờ đợi; không có "sớm". Chỉ có ngay bây giờ. Đối với Kanye, không có việc "tìm hiểu". Chỉ có thực hiện. Tôi biết rằng tôi phải tìm ra kế hoạch của riêng mình nếu không muốn Kanye chỉ phát tiền.

Tôi luôn nghĩ rằng Kanye một ngày nào đó sẽ có một quỹ từ thiện. Tôi tin chắc rằng anh sẽ trở nên giàu có và nổi tiếng.

Vì vậy, tôi đã nghĩ ra một ý tưởng về việc lập một tổ chức 501(C)(3), qua đó chúng tôi có thể gây quỹ để giúp đỡ người khác. Không chỉ Kanye sẽ giúp đỡ người khác, mà anh cũng sẽ nhận được ưu đãi thuế khi làm điều đó. Tất cả số tiền anh bỏ vào quỹ sẽ được khấu trừ thuế. Điều đó hợp lý hơn nhiều so với việc cho tiền một cách không có cấu trúc. Tôi đã chia sẻ ý tưởng với Kanye và anh rất đồng ý. "Được rồi, chúng ta làm thôi!" anh nói.

Đến lúc bắt tay vào làm việc. Tôi không biết nhiều về các tổ chức từ thiện. Tôi chưa bao giờ tham gia vào một tổ chức nào. Tôi chỉ biết rằng nhiều người có chúng và họ đang làm những điều tuyệt vời thông qua đó. Người đầu tiên tôi nghĩ đến là Oprah. Mọi người đều biết tôi là một người hâm mộ Oprah. Tôi đã ngưỡng mộ cô ấy từ lâu và yêu tất cả mọi thứ về cô ấy. Không ai có thể nói điều gì tiêu cực về cô ấy xung quanh tôi. Tôi sẽ không chấp nhận điều đó. Tất cả bạn bè của tôi đều biết tôi không đứng về bất kỳ ai phê phán Oprah. Bất kỳ ai cố gắng như vậy sẽ phải nghe ý kiến của tôi. Tôi không thể hiểu nổi tại sao những người không làm gì cho ai ngoài bản thân và có thể gia đình của họ lại có thể nói điều gì tiêu cực về một người làm nhiều điều cho nhiều người.

Khi nghĩ về quỹ từ thiện này, Oprah là người đầu tiên tôi nghĩ đến. Tôi đã lên mạng để đọc về quỹ của cô ấy và xem liệu có điều gì tôi có thể học hỏi từ đó không. Tôi nghĩ đến những việc cô ấy làm để tạo ra sự khác biệt trên chương trình của mình—những việc nhỏ nhưng thực sự to lớn, như tập trung vào lòng biết ơn và những hành động tốt ngẫu nhiên. Những bánh xe trong đầu tôi bắt đầu xoay, nhưng tôi vẫn không biết nên gợi ý gì cho Kanye, ít nhất là về mặt chương trình.

Chúng tôi quyết định khởi động quỹ mà không có chương trình chính thức. Đó sẽ chỉ là một quỹ từ thiện qua đó Kanye có thể quyên góp cho các tổ chức khác hoặc các nguyên nhân xứng đáng. Tuy nhiên, Kanye đã nghĩ ra một kế hoạch khác. Anh quyết định muốn có chương trình của riêng mình. Thay vì gây quỹ cho các nguyên nhân xứng đáng khác, anh sẽ gây quỹ cho một mục đích cụ thể và một chương trình cụ thể của riêng mình. Anh muốn có một chương trình sản xuất âm nhạc, nơi anh có thể đặt các phòng thu âm nhạc vào các trường học và giúp động viên học sinh ở lại trường và tốt nghiệp.

Anh nói với tôi rằng khi còn ở trường trung học, tất cả những gì anh thích là nghệ thuật, âm nhạc, giờ ra chơi và bữa trưa. Anh đã cảm thấy chán nản hoặc buồn tẻ với tất cả các môn học khác. Tất nhiên, không có nguy cơ anh bỏ học vì anh biết rằng tôi sẽ giết anh trước. Nhưng anh vẫn phải vật lộn với các môn học "học thuật" mà không có động lực như anh muốn cung cấp.

"Ở trường, tôi không bao giờ có thể làm nhạc như tôi nghe trên radio," anh nói. "Nếu các em có cơ hội để làm điều đó, có thể các em sẽ ở lại trường."

Chúng tôi đã thảo luận về vấn đề bỏ học nghiêm trọng trong các trường học trên toàn quốc. Và khi anh biết rằng hơn 50% học sinh người Mỹ gốc Phi và Latino bỏ học trước khi tốt nghiệp, anh biết chính xác cách mình muốn cống hiến. Anh sẽ thực hiện một chương trình phòng chống bỏ học liên quan đến sản xuất âm nhạc và rap. Anh cảm thấy điều đó chắc chắn sẽ động viên các em ở lại trường.

Cũng như các em có "ước mơ bóng rổ" và muốn ở lại trường để chơi bóng rổ, Kanye cảm thấy rằng nhiều em ngày nay muốn rap và sản xuất âm nhạc.

"Chúng có những ước mơ vòng lặp," anh nói. Và chúng tôi đã có tên: Loop Dreams.

Điều đó được xác nhận khi chúng tôi gặp Miki Woodard, giám đốc chương trình của Creative Artist Agency lúc đó. Miki rất quen thuộc với các tổ chức từ thiện. Trong vai trò của mình tại CAA, cô làm việc với chúng thường xuyên. Khi nghe về ý tưởng này, cô ngay lập tức đồng ý. Beverly Williams đã nghỉ hưu sớm sau một sự nghiệp ba mươi năm trong lĩnh vực giáo dục để gia nhập làm giám đốc chương trình. Cô biết rõ các em. Chúng tôi đã sẵn sàng để lập kế hoạch và triển khai.

Loop Dreams được khởi động tại Trường Accelerated ở South Central, Los Angeles như một chương trình thử nghiệm một học kỳ vào mùa thu năm 2006. Bảy mươi lăm học sinh lớp tám đã tham gia lớp học Loop Dreams hàng ngày, nơi các em học tập trong một môi trường học thuật về toàn bộ văn hóa hip-hop. Các em học về lịch sử rap, những rapper nổi tiếng, tác động của lời bài hát tích cực so với tiêu cực, cách tạo một vòng lặp, cách tạo một bản nhạc, và các nghề trong ngành công nghiệp âm nhạc. Mỗi ngày, học sinh đều hào hứng chạy đến lớp học, mong chờ được tạo ra âm nhạc của riêng mình. Các em cũng học những thói quen tư duy mà chương trình đặc trưng: cam kết, tôn trọng, kỷ luật, liêm chính, và trách nhiệm.

Loop Dreams là một thành công lớn.

Nhưng không phải lúc nào cũng dễ dàng để đưa ra quyết định về một dự án quan trọng như vậy. Một đêm, khi tôi nằm nghĩ về những quyết định quan trọng cần phải đưa ra, điện thoại của tôi reo. Đó là Chuck Ortner, chủ tịch của quỹ.

Ông muốn thảo luận về việc mở rộng chương trình Loop Dreams và gợi ý rằng chúng tôi nên xem xét các câu lạc bộ thanh niên, câu lạc bộ dành cho các bé trai và bé gái, và những địa điểm tương tự để mở rộng chương trình.

Kể từ khi quỹ được thành lập vào mùa thu năm 2003, Kanye đã đóng góp hơn bốn trăm năm mươi ngàn đô la cho Quỹ Kanye West để hỗ trợ các chương trình và sáng kiến thiết kế nhằm giúp đỡ người khác. Và anh thấy ý tưởng của mình trở thành hiện thực—và tin rằng hiệu suất của học sinh liên quan đến đam mê của học sinh. Khi học sinh đam mê những gì mình đang làm, việc học trở nên thú vị hơn và họ có nhiều khả năng đạt được các mục tiêu chương trình cũng như các mục tiêu cá nhân mà họ đặt ra cho bản thân. Loop Dreams là một chương trình nghiêm ngặt, nơi học sinh không chỉ học cách viết và sản xuất âm nhạc, mà còn phải chứng minh kỹ năng đọc viết tăng lên, cảm giác tự trọng cao hơn, và hy vọng bắt đầu con đường tự thực hiện thông qua nghệ thuật.

Đối với Kanye, danh tiếng siêu sao mang theo trách nhiệm. Nó yêu cầu cống hiến lại cho cộng đồng thế giới theo tỷ lệ với những gì anh đã nhận được. Tầm nhìn của anh, và do đó tầm nhìn của Quỹ Kanye West, không phải không có thách thức, nhưng việc hiểu vai trò quan trọng của giáo dục, khả năng đọc viết và sự chuẩn bị trong thành công hoặc thất bại của người trẻ khẳng định tầm quan trọng của các chương trình như Loop Dreams.

Kanye và các thành viên hội đồng quỹ hình dung ngày mà tỷ lệ bỏ học trung học ở các thành phố trên toàn quốc sẽ gần như không còn tồn tại.

Tất nhiên, trẻ em bỏ học thường kết thúc với những công việc không có triển vọng, thất nghiệp, lang thang trên đường phố, nhận trợ cấp, vào tù, hoặc thậm chí tử vong. Những đóng góp có ý nghĩa mà họ có thể mang lại cho bản thân, gia đình, và thế giới đều bị mất đi. Kanye quyết tâm, với sự giúp đỡ của quỹ, làm giảm tỷ lệ bỏ học một cách đáng kể và cuối cùng giúp loại bỏ hoàn toàn vấn đề bỏ học.

Sự cống hiến của Kanye không bắt đầu với Loop Dreams và không kết thúc ở đó. Anh đã có những đóng góp đáng kể cho các nạn nhân của thảm họa Katrina, và qua quỹ, anh đã quyên góp tiền để hỗ trợ dự án "Shine On Sierra Leone" của Tiffany Person.

Hoàn toàn cam kết giảm bớt nỗi khổ kinh khủng của trẻ em ở các trường khai thác mỏ ở Sierra Leone, Tiffany đã gọi điện một ngày để nói về những vấn đề nghiêm trọng ở đó và hỏi về khả năng Kanye có thể đóng góp. Tôi chưa bao giờ nói chuyện với Tiffany trước đó, nhưng trong giọng nói của cô ấy rõ ràng rằng không chỉ vấn đề là nghiêm trọng (điều này đã được biết đến bởi tất cả những ai dám tìm hiểu sâu hơn các báo cáo tin tức, nơi câu chuyện đầy đủ không bao giờ được kể), mà cô ấy cũng cảm thấy bị thúc đẩy để giúp đỡ, làm bất cứ điều gì cô có thể để tạo ra sự khác biệt. Sau khi nói chuyện với cô ấy, tôi biết Kanye sẽ không ngần ngại đóng góp. Ngay lập tức, tôi treo điện thoại và gọi cho Kanye để kể lại cuộc thảo luận mà tôi vừa có với Tiffany. Anh ấy thực sự đang ở tận bên kia thế giới trong chuyển lưu diễn. Chúng tôi đã nói chuyện chỉ vài phút. Kanye

nhau chóng đồng ý. Chúng tôi chưa thành lập hội đồng chính thức cho quỹ, vì vậy chỉ có một số ít chúng tôi đưa ra quyết định. Điều đó rất rõ ràng và tôi vui mừng khi trở lại với Tiffany để thông báo cho cô ấy về sự đồng ý của chúng tôi.

Theo Tiffany, "Nhờ sự đóng góp hào phóng từ Quỹ Kanye West, 'Shine On Sierra Leone' đã có thể cải thiện trường học đầu tiên ở cộng đồng khai thác kim cương nghèo khó ở Bongema. Sau mười ngày lao động từ sáng đến tối, trường học đã được tái sinh với một mái nhà mới, sàn được đổ bê tông, tường nội thất và ngoại thất được sơn lại, sửa chữa nhà vệ sinh, và cửa sắt mới có khóa."

Tiffany đã nói rằng cô ấy sẽ mãi mãi biết ơn sự hỗ trợ ban đầu từ Quỹ Kanye West. Nhưng chúng tôi còn biết ơn cô ấy hơn vì tầm nhìn, cam kết và công việc chăm chỉ của cô. Thông qua nỗ lực của cô, Quỹ Sierra Leone đã được thành lập và sẽ "là gương mặt đại diện cho việc cải thiện cuộc sống của hàng nghìn đứa trẻ bị tàn phá bởi nghèo đói, nhưng sống trên vùng đất giàu có."

May mắn thay, Kanye đã tìm thấy nhiều cách để cống hiến. Từ việc trò chuyện với một thanh thiếu niên đau khổ vừa mất bạn thân trong một vụ tai nạn xe hơi đến việc tổ chức một buổi hòa nhạc đầy đủ ở New York City để ủng hộ nghiên cứu ung thư đại trực tràng.

"Wake up, Mr. West. Wake up, Mr. West," nói giáo viên trong album *Late Registration* của Kanye. Giáo viên này khẳng định rằng Kanye, đang ngủ trong lớp, phải tỉnh dậy và chú ý. Tôi ở đây để thông báo cho giáo viên và tất cả mọi người rằng ông West đã tỉnh dậy. Anh không chỉ tỉnh dậy mà còn nhận thức—nhận thức rằng cống hiến không chỉ là nghĩa vụ, mà còn là đặc quyền.

LỜI KẾT

Tôi đã nghe nói nhiều lần rằng thành công của Kanye đến chỉ sau một đêm. Mọi người cảm thấy rằng vì anh ấy từ sự vô danh đã vươn lên đỉnh cao trong thời gian mà họ cho là tương đối ngắn, nên anh ấy chắc chắn đã chỉ cần vận may và bỗng trở thành Kanye West mà chúng ta biết hôm nay. Thực ra, điều đó không phải vậy. Kanye đã làm việc chăm chỉ và kiên trì để đạt được thành công của mình, và anh ấy vẫn tiếp tục như vậy. Thành công của anh không có gì thần kỳ. Nó cần và vẫn cần sự kiên trì, kỷ luật, cam kết và sự kiên cường. Đây là một vài phẩm chất mà tôi đã cố gắng rèn luyện cho Kanye từ rất sớm. Tôi đã nói chuyện với anh ấy ngay cả trước khi anh ấy được sinh ra. Đúng vậy, khi anh ấy vẫn còn trong bụng tôi. Tôi tin rằng điều đó có giá trị. Tôi tin rằng sân khấu phải được chuẩn bị trước khi vở kịch bắt đầu.

Tôi thật may mắn khi có một người con như Kanye. Và từ tất cả những dấu hiệu, anh ấy cảm thấy may mắn khi có một người mẹ như tôi. Tôi nhớ như hôm qua những lúc cảm thấy buồn vì một chuyện nào đó. Có thể là vì tôi có nhiều hóa đơn hơn tiền bạc lúc đó. Có thể là vì một cuộc chia tay tình cảm. Có thể là vì nhịp sinh học của tôi không đồng bộ vào ngày hôm đó. Nhưng tất cả những gì tôi cần làm là nhìn xuống những đôi mắt cười của Kanye, và nỗi buồn sẽ tan biến. Nó luôn hiệu quả như vậy.

Tôi đã trò chuyện với những người mẹ khác cũng đã trải qua những cảm xúc tương tự. Ngay cả bây giờ, khi tôi và bạn tôi, Jeanella Blair, nói về con trai năm tuổi của cô ấy, Julian, hoặc khi tôi xem các đoạn video trên BlackBerry của cô ấy về việc cậu bé hát "You Are My Sunshine," hoặc sáng tác lời về tình yêu của cậu dành cho mẹ, tôi lại nhận ra tại sao việc sinh ra và nuôi dưỡng ít nhất một đứa trẻ lại là điều rất quan trọng. Không có gì có thể thỏa mãn hơn, ít nhất là đối với tôi.

Khi tôi và Susan Linns, người bạn tâm giao và nhiều lúc là trợ thủ đắc lực của tôi, nói về con trai sáu tuổi của cô ấy, Dareious, tôi lại nhớ về cảm giác khi Kanye còn là một đứa trẻ sơ sinh, một đứa trẻ tập đi, và một đứa trẻ mẫu giáo. Và tôi lại cảm thấy hài lòng. Đôi khi tôi nghe các tin nhắn thoại Dareious gửi cho tôi, cảm ơn tôi vì những món quà nhỏ tôi đã gửi cho cậu bé, và tôi không thể không nghĩ đến Kanye lúc sáu tuổi. Tôi phản ánh về việc tôi đã biết từ lúc đó rằng anh ấy thật đặc biệt. Bằng cách nào đó, tôi biết rằng anh ấy có một món quà để chia sẻ với thế giới. Và tôi biết tôi phải nuôi dưỡng và phát triển món quà đó để anh có thể thực hiện công việc mà anh ấy được sinh ra để làm.

Tôi biết ơn vì dù đã mắc phải nhiều sai lầm trong việc nuôi dạy Kanye, tôi vẫn có thể truyền đạt được một số sự khôn ngoan và kiến thức mà rõ ràng đã lưu lại với anh ấy suốt những năm qua.

Tôi đã nghe Kanye nói rằng điều anh ấy trân trọng nhất về cách anh ấy được nuôi dạy là có thể đặt câu hỏi mà không bị từ chối. Điều quan trọng là trẻ em không chỉ được nhìn thấy mà còn được nghe thấy. Tôi chưa bao giờ tin rằng điều đó nên khác đi. Tất nhiên, trẻ em có chỗ đứng của chúng, và chúng nên hiểu và tôn trọng điều đó. Nhưng chỗ đứng đó phải rộng lớn và an toàn. Đó phải là nơi có không gian để mắc sai lầm và học hỏi từ những sai lầm đó.

Tôi đã phải học rằng trẻ em cần có không gian để khám phá, đồng thời cũng cần có giới hạn để việc khám phá đó không trở nên có hại. Tôi đã học rằng tình yêu vô điều kiện không có nghĩa là cho đi vô điều kiện. Thay vào đó, nó có nghĩa là không bao giờ quay lưng lại với con cái của bạn bất kể điều gì. Bạn phải luôn ở đó và đặt nhu cầu của chúng lên trên chính mình. Điều đó không khó đối với tôi vì phần lớn cuộc sống của tôi xoay quanh việc đảm bảo rằng Kanye nhận được sự chăm sóc tốt nhất mà tôi có thể cung cấp. Tôi không bao giờ cảm thấy bị làm phiền vì, thực tế, hạnh phúc của anh ấy là của tôi.

Tôi đã có một cuộc sống và những hoạt động không phải lúc nào cũng bao gồm Kanye. Nhưng tôi chưa bao giờ có một ngày trôi qua mà anh không phải là trung tâm, ngay cả khi tôi cách xa hàng dặm. Kết nối tâm lý đôi khi có thể mạnh mẽ hơn cả kết nối thể chất. Và khi đó là trường hợp, tình yêu vượt qua khoảng cách và tạo ra cảm giác an toàn cho đứa trẻ, khiến chúng biết rằng chúng có thể làm bất cứ điều gì nếu được khuyến khích và chuẩn bị đầy đủ. Tình yêu là điều cơ bản nhưng không đủ. Tình yêu đó phải được chuyển thành việc biết con bạn ở đâu mọi lúc, đảm bảo rằng bài tập về nhà và các công việc khác được hoàn thành, đi đến những nơi cùng nhau và giao tiếp một cách chân thành và thường xuyên. Bất kỳ bậc phụ huynh nào cũng có thể nói "Tôi yêu bạn," nhưng bạn phải thể hiện tình yêu đó, chứ không chỉ nói ra bằng lời.

Tôi luôn là một người lãng mạn, không chỉ trong nghĩa của một người bạn đời, mà còn về cuộc sống và tất cả những gì nó bao gồm. Vì vậy, tôi đã lãng mạn hóa những gì có thể trong việc nuôi dạy Kanye. Đối với tôi, mọi thứ đều có thể. Chúng tôi không có nhiều tiền, nhưng chúng tôi đã khám phá những nơi xa nhất trên thế giới. Chúng tôi không có hai mươi bốn giờ mỗi ngày để ở bên nhau,

nhưng chúng tôi đã thiết lập một liên kết không thể và không thể bị phá vỡ. Chúng tôi không luôn đồng ý, nhưng chúng tôi tôn trọng quyền của nhau để có ý kiến.

Đôi khi, khi mọi người thấy tôi trên phố và nhận ra tôi là mẹ của Kanye West, họ hỏi tôi đã làm gì để nuôi dạy một đứa trẻ thông minh và tôn trọng như vậy. Tôi đôi khi ngạc nhiên rằng những gì họ nhớ là con người bên trong của anh ấy như được phản ánh qua lời bài hát của anh ấy, không phải là nhân cách, có thể đôi khi có vẻ hơi thẳng thắn và táo bạo đối với một số người. Tôi mỉm cười và cảm ơn khi họ khen tôi, biết rằng phần lớn thành công của tôi với tư cách là một người mẹ đến từ việc được ban phước với một người con sáng dạ, tò mò, tinh nghịch và sáng tạo. Dường như anh ấy đã ra đời với những phẩm chất đó, và công việc của tôi là tập trung gần như hoàn toàn vào việc cung cấp một môi trường nuôi dưỡng và thách thức trí tuệ cho anh ấy. Đôi khi tôi phải nói không, khi tôi thực sự muốn nói có. Đôi khi tôi phải hy sinh những gì tôi có thể muốn làm vào thời điểm đó để đảm bảo rằng anh ấy làm những gì anh ấy phải làm.

Mục tiêu của việc nuôi dạy con cái là sự phát triển toàn diện của đứa trẻ. Bất kỳ điều gì có thể ảnh hưởng tiêu cực đến điều đó nên được tránh bằng mọi giá. Từ khi còn nhỏ, trẻ em phải được dạy về sự chính trực và cách tốt nhất để dạy điều đó là thể hiện nó. Chúng phải được dạy về thành công và cách tốt nhất để dạy thành công là trở thành người thành công theo tiêu chuẩn của riêng bạn.

Tôi đã may mắn. Ngay cả trước khi Kanye được sinh ra, tôi đã đạt được một số thành tựu sẽ góp phần vào thành công của tôi như một người trước, và sau đó là một người mẹ. Tôi biết tôi là ai về cơ bản và điều đó là rất quan trọng. Tôi đã có một vài bằng cấp khi Kanye được sinh ra, nhưng cha tôi, người rất coi trọng giáo dục, nếu không muốn nói là hơn bất kỳ ai tôi từng biết, đã dạy tôi rằng tất cả các bằng cấp trên thế giới sẽ không có giá trị nếu bạn không biết cách hòa hợp với người khác. Tôi cũng được dạy để đặt Chúa lên hàng đầu và điều đó chưa bao giờ làm tôi thất vọng. Tôi tin rằng, trên hết, niềm tin vững chắc của tôi vào Chúa đã mang đến tất cả những gì tôi cần để cung cấp cho con tôi về mặt tài chính, tình cảm, trí tuệ và tinh thần.

Tôi tin rằng bạn không thể là một bậc phụ huynh tốt nếu bạn không phải là một người tốt. Và để trở thành một người mẹ tốt nhất, bạn phải cố gắng làm tốt nhất mỗi ngày. Khi bạn làm tốt nhất mỗi ngày, bạn có thể yêu cầu con cái của bạn cũng làm như vậy. Có kỳ vọng cao cũng rất quan trọng. Nếu bạn không kỳ vọng con bạn sẽ vươn xa và rộng lớn—và không có giáo viên, mục sư, hoặc người lớn có trách nhiệm nào đặt ra những kỳ vọng đó—thì có khả năng con bạn sẽ không cố gắng với tới những vì sao. Và bạn có thể cướp đi sự vĩ đại của chúng.

Người ta nói rằng không có hướng dẫn nào đi kèm với trẻ em khi chúng đến với thế giới này. Bạn không được về nhà từ bệnh viện với một danh sách các hành động cụ thể sẽ dẫn đến việc con bạn trở thành một người trưởng thành hạnh phúc, phát triển tốt. Ngay cả bác sĩ Spock cũng không thể cung cấp công thức thần kỳ. Nhưng sau khi nuôi dạy Kanye, tôi không chắc rằng những công thức

đó không tồn tại. Vấn giấy. Nhưng chắc chắn rằng mỗi đứa trẻ cần những bậc phụ huynh hoàn toàn tận tâm với sự chăm sóc của chúng ở mọi lúc. Sự quan tâm không nhất thiết có nghĩa là nuông chiều, cũng như việc dạy dỗ không chỉ đơn giản là kẻ. Trách nhiệm của bậc phụ huynh là tìm ra điều gì là phù hợp và hiệu quả, và cung cấp điều đó một cách nhất quán.

Niềm vui lớn nhất mà tôi từng trải nghiệm là niềm vui khi nuôi dạy Kanye. Nếu có điều gì đó vượt qua điều đó, đó là cách mà sự đầu tư đã thành công và tình yêu mà tôi nhận được từ anh ấy vì đã dành thời gian khi anh ấy trưởng thành. Tôi gần hai mươi tám tuổi khi Kanye được sinh ra, và điều đó rất phù hợp với tôi. Nó cho tôi thời gian để hoàn tất phần lớn việc học chính thức của mình và học những bài học quý giá mà tôi chưa học được khi mười tám tuổi. Nhiều người trở thành cha mẹ khi còn rất trẻ và họ vẫn làm rất tốt. Họ nuôi dạy những đứa trẻ tuyệt vời, trở thành những người trưởng thành tốt và đóng góp quý giá cho thế giới. Nhưng dù một đứa trẻ được thụ thai khi mười sáu hay bốn mươi sáu tuổi, cơ hội tốt nhất để thành công là lớn lên trong một môi trường yêu thương và nuôi dưỡng với những bậc phụ huynh hoặc người giám hộ kiên quyết yêu cầu và thưởng cho sự xuất sắc.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng khi Kanye được sinh ra, tôi sẽ viết một cuốn sách về việc nuôi dạy anh ấy. Những gì tôi nghĩ về là cố gắng trở thành người mẹ tốt nhất có thể. Vì Kanye là con một, tôi không có kinh nghiệm trước đó về việc làm cha mẹ. Nhưng tôi hoàn toàn biết rằng tình yêu, niềm tin, sự kiên nhẫn, sự tiếp xúc, kỳ vọng cao, giao tiếp tốt và lòng tin là một số điều tôi coi trọng nhất và sẽ là nền tảng trong việc nuôi dưỡng một cậu bé thành đàn ông. Tôi biết ơn vì đã có Kanye và tôi cũng biết ơn cơ hội này để chia sẻ câu chuyện của mình.

đề là chúng quá bao quát và quá đặc thù cho từng đứa trẻ nên không thể được ghi trên